ÖLÜM ONUN
FELAKETİYDİ.

LANETLİ

HARPER L.
WOODS

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

PUKKA

İHANET.

O, geldiğini hiç göremediğim bir gerçek,
gecenin karanlığında bekleyen bir aldatmacaydı.
Tüm hayatım boyunca kullanıldıktan sonra
sonunda gerçeği öğrenmiştim.
İplerimi hiç görememiş olsam bile onun kuklasıydım.

İhanetinin ne kadar derin olduğunu bildiğim halde
Gray ile aramızdaki inkâr edilemez bağdan,
tek bir bakışının ruhumu ateşe vermesinden kurtulamıyordum.
Aynı değildik. Yok etmek istediğim
o şeyin getirecekleri için savaşmaya hazır iki düşmandık.

Üst Meclis'in yok olmasıyla birlikte, almak istediğimi
düşündüğüm intikam artık önceliğim olmaktan çıkmıştı.
Geriye kalan cadılar, halamın ölümünde hiçbir rol oynamamışlardı.
Tüm bu yanlışları düzeltmenin önünde duran kişi ise
beni yatağında tutmaya kararlı olan adamın ta kendisiydi.

Meclis'in geriye kalan üyeleri, görevlerinin sonlanması ve
kontrol altına alınmalarında oynadığım rol için beni asla affetmeyecekti.
En kötüsü de bunun için onları suçlayamazdım. Saftım.
Kendi hayallerimin ihtişamına kapılmış ve kaderin benim için
başka planları olduğunu görememiştim.
Doğumumdan yüzyıllar önce yapılmış planları...

Ama hepsi koca bir yalandı ve şimdi bunu geri almak için
elimden gelen her şeyi yapmak bana düşüyordu.
Bedeli ne olursa olsun, Meclis'imi kocamın
nefretinden koruyacaktım.

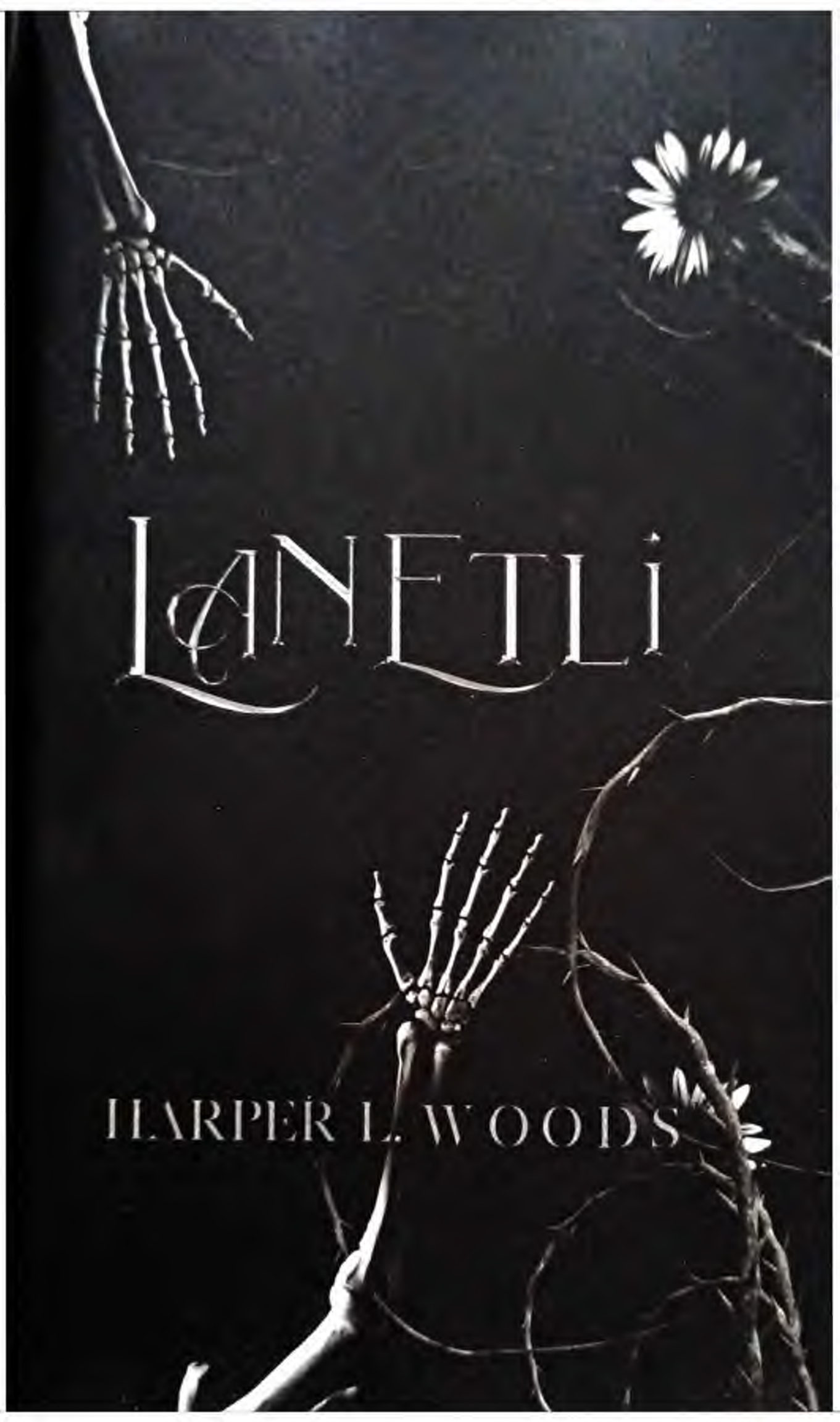
YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

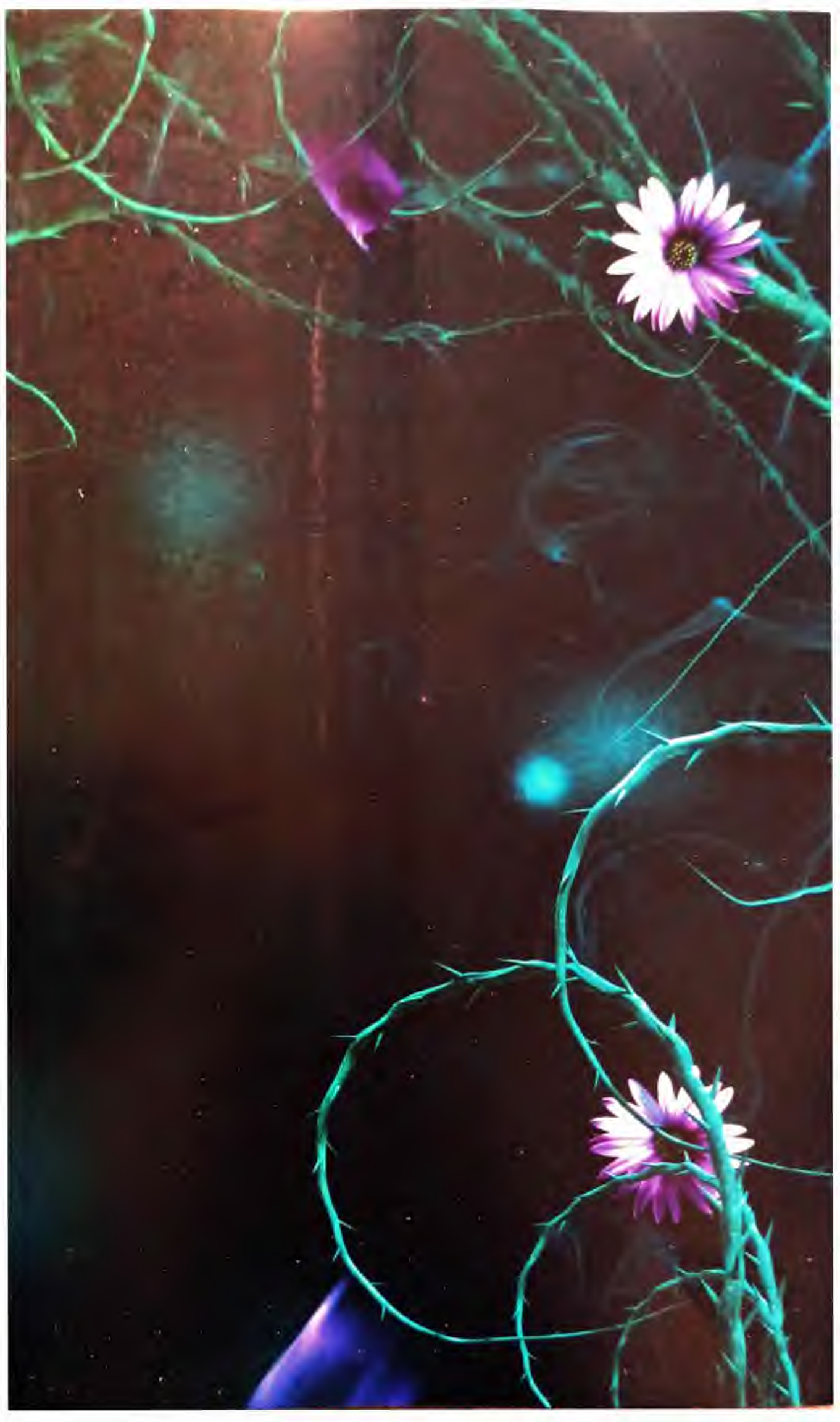
/pukkayayinlari

Çeviren: Gülsüm Öncü

PUKKA
YAYINLARI

9 786259 418759

LANETLi
HARPER L. WOODS

Gray, parmağını çenemin altına
yerleştirerek durakladı.
"Son mu?"
Sesi sanki aklını yitiren
ve gerçeklerle yüzleşmeye
ihtiyacı olan benmişim gibi
şaşkın çıkmıştı.
"Senin ve benim için bir son yok,
Küçük Cadı."

PUKKA

Kana susamışları sevenlere.

TETİKLEYİCİ / İÇERİK UYARISI

Cadılar Meclisi, gotik esintiler ve karanlık akademi ortamı içeren paranormal bir romandır. Bu serinin erkek kahramanı otoriter ve manipülatiftir. Tipik -ahlaki açıdan gri- anti kahramanın ötesine geçen ve SDM* 'sini alan gerçek bir kötü adamdır.

Bu kitap, sansürlenmiş şiddet, cinsel içerik, küfür ve geçmiş travmalar gibi bazı okuyucuların hassas olabileceği konuları içerir.

---

* Sonsuza dek mutlu.

GİRİŞ

LUCIFER MORNINGSTAR

Elli Yıl Önce

Loralai Hecate koridorlarda dolaşıyor, hareket ettikçe simsiyah saçları dalgalanıyordu. Avucunda tuttuğu oniks parçası hiçbir işe yaramazdı ve onu avlayan yaratıktan koruyamazdı. Yine de ben onu gölgelerin içinde takip ederken, oniksi hayatı pahasına sımsıkı tutmaktan vazgeçmedi. En iyi arkadaşı bir Beyaz'dı ve Loralai'a, asla kurtulamadığı o takip edilme hissine karşı kendini koruması için bir taş vermişti.

Bulabileceği tek koruma, sayıca üstün olmaktı ve geceleri sıcacık güvenli yatağını terk edecek kadar aptaldı. Onu oradan uzaklaştırmak için fazla uğraşmamıştım. Boynundaki tılsımı harekete geçirmeyecek kadar hafif bir çağrının sessiz fısıltısı yeterli olmuştu.

Fark edilmemek için gölgelerde kalarak onu takip ettim. Ölümü doğru yerde olmalıydı çünkü her ne kadar ölmesi gerekse de acı çekmesini istemiyordum. Son anlarının korku ve karanlıkla dolu olmasına ihtiyacım yoktu.

Ölümü kişisel bir amaca yönelik değildi. Aslında bu, her şeyin sonuca ulaşması için tasarlanmış bir fedakârlıktı.

Yüzyıllar süren planlar tam olarak bu ana bağlıydı; kalp atışlarının durması gerekiyordu. Ancak bu zamana kadar geçen yıllarda oynadığı rol, ona saygı duymamı sağlamıştı.

Loralai aniden durdu ve dönüp bana baktı. Gözlerinin canlı mavisi karanlıkta parlıyor, atası Charlotte'ı anımsatan soluk mor tonu ay ışığı gibi ışıldıyordu. Alnı kırışırken ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı, harekete geçtiğinde oniks kristalini yere düşürdü.

Peşinden geldiğimi fark edince taşın korumasını unutmuştu. Kim olduğumu, '*evim*' dediğim etten duvarın altında *ne* olduğumu bilmiyordu; ancak gece vakti avını takip eden bir Aracı, iyiye işaret sayılmazdı.

Ona doğru bir adım attım, birbiriyle uyumsuz bir çift göz bana doğru baktığında aniden durdum. Bir kadın, pencerelerden süzülen loş ışığa doğru adım atarak tereddütle Loralai'a yaklaştı. Vücudunda gerçekdışı bir şey vardı, sanki hem oradaydı hem de değildi. Dokunmak için uzanırsam, et mi yoksa yarı unutulmuş bir anının en zayıf fısıltısını mı bulacağımı merak ediyordum.

Kadın, yuvam olarak adlandırdığım gölgeleri ararken, Loralai hızla koşarak koridordaki bir dönemece yöneldi. Hiçbir şey göremedi. Ürkütücü ve renkli bakışları her yeri taradı, sanki beni *hissedebiliyormuş* ama göremiyormuş gibi bakıyordu.

Ancak ben onu görmüştüm.

Onu hissettim. Mor ve kehribar rengi gözler benimkilerle buluştuğunda, onun tam olarak ne olduğunu, kim olduğunu biliyordum. Koyu renk saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu, uçlarındaki hafif bordo tonu bana en kaliteli *merlot* şarabını hatırlatmıştı. Kıvrımlı bir vücudu, başımın etrafına dolandığını hayal edebildiğim kalın kalçaları ve onu becereceğim zaman zıplayacak olan yumuşak memeleri vardı.

Niyetim hiçbir zaman 'İki soydan gelen kızın,' bana ait olmasını sağlamak değildi. Asla onu elimde tutmak gibi bir amacım olmamıştı. Sadece, benzersiz büyü kombinasyonunun bana sunabilecekleri için onu kullanmak istemiştim.

Göğsümden yükselen hırıltı, gümbürdeyerek vücuduma yayıldığında her şey değişti. Yer ayaklarımın altında sarsılıyor; kaderin parçaları, rüzgârda sallanan kemiklerin takırtısı gibi sonsuz bir senfoni içinde birbirine çarparken, pencereler duvarda titreşiyordu.

Genç Hecate cadısı, dönüp halasının peşinden giderken Loralai kalçasındaki kemik torbasını sıkıca kavradı, yüzünün hayaleti ay ışığında titriyordu. Bakışları sanki çağrıyı hissetmiş gibi kemik torbasına kaydı, bir parçası kemiklerin bir gün kendisine ait olacağını anlamıştı.

Kız kemikleri istiyordu.

Benim de tek istediğim bana ait olanı almaktı.

Onu.

Loralai hiçliğe doğru, "Aradığın şey bende değil," dedi. Bakışları üzerime sabitlendi, attığım her adımla birlikte bedeni irkiliyordu. Bu formda erişebildiğim küçük güç parçalarını serbest bırakıp üniversiteyi varlığımla doldurduğumda, koridorlar içlerinde hareket eden şeyi tanıyarak titreşti.

Henüz doğmamış olan genç Hecate cadısı sendeledi ve elini duvara dayayarak dengesini sağladı. Koridorun sıcaklığı tenlerini donduracak kadar düşerken her iki cadının da nefesi, yüzlerinin önünde buharlaştı.

Genç cadı panik içinde, "Loralai!" diye haykırdı. Loralai, sanki bu garip cadıyı görmüş gibi bakışlarını yana çevirdi ve gözleri farkındalıkla büyüdü. Elini ona güç veren kemik torbasından çekti. Bir şeylerin aralarında durup kavis çizdiğini izlerken vücudu hareketsiz kaldı.

Diğer cadı halasına yardım etmek için yaklaşırken Loralai, "Kaç, Charlotte. Koş!" diye bağırdı.

Charlotte.

Onda kesinlikle tanıdık gelen bir şeyler vardı; etrafına yaydığı dalgalar, o gece ormanda beni çağıran ve intikamı uğruna ihtiyaç duyduğu araçlar için yalvaran atasını hatırlatıyordu.

Yine de isim tamamen yanlış hissettiriyordu, ona ait değildi. Sanki bu tanıdıklıktan geriye kalan kısım, her şeyi başlatan üstsoyuna bu kadar sıkı bir şekilde bağlı olma fikrine baş kaldırıyordu.

Saldırdım, pençeli el gölgelerin arasından o kadar hızlı çıktı ki yeni cadının beni gördüğünden bile şüpheliydim. Loralai'ın göğsünde üç tane derin, kırmızı kesikler açıldığında genç kızın yüzüne kan sıçradı. Dizlerinin üzerine çöküp uzandı ve yer sarsılırken yeğeninin kolunu kavradı. Bir adım daha yaklaştım, her şeyi mahvedecek olsa bile benim olanı almaya hazırdım.

Bedenim transa geçmiş gibi hareket ediyordu, sanki sahip olmadığı kemikleri bedenime hükmetmek için kullanmıştı.

Loralai gözleri kayarken, "Uyan, Willow," diye fısıldadı.

Willow.

Bu isim doğruydu. Yaklaştım, dikkatim öldürmek için geldiğim cadıya değil, bir gün sahip olmayı planladığım cadıya odaklanmıştı.

Pençelerimi üç keskin ve hızlı hareketle omzuna geçirdim. Kanı tırnaklarımın altına dolarken Willow çığlık attı. Parmaklarıma bulaşan kan yüzyıllar sonra ilk kez kendimi tamamlanmış hissetmeme neden oldu. Onları ağzıma götürüp geleceğimin tadına baktım.

Bana bakmak için hareket ederek döndü ve bu meraklı küçük yaratığın orada durduğumu görüp görmeyeceğini merak ettim. Öne doğru eğilip, burnumu başının arkasında gezdirdim ve çoktan benim olup olmadığını merak ederek kokusunu içime çektim.

Loralai, "Uyan, Willow!" diye çığlık attı.

Öfkem arttıkça yer altımda sarsıldı. Kanlar içindeki cadı, küçük cadımı elimden almak için her şeyi yapıyordu. Willow düşerken dizleri taşa çarpmak üzereydi.

Ta ki ortadan kaybolana dek.

1

WILLOW

Oparlayan, garip altın rengi gözler tereddüt etmeden benimkileri bulduğunda nefesim kesildi. Bakışları beni yakaladı ve olduğum yere sabitledi. Gözümü yakan dehşet dolu yaşları tutmaya çalışırken elim göğsünün üzerinde titriyordu.

Ne yapmıştım ben?

Yutkunup bakışlarımı yavaşça onunkilerden ayırdım. Bakışlarım, ikimizi umursadığımdan çok daha fazla ilgiyle izleyen baş iblislere kaydı. Hâlâ göğsünde duran elimi çekiştirdim, derisi çatırdıyor ve benimkine değdiği yer soyuluyordu. Kolumu tekrar çekiştirdim; ortaya çıkan şey çiğ ve kırmızı bir etti, elimin şeklini almıştı. Gelen kokuyla birlikte midem bulandı.

El izi, teninin altın rengine karşı canlı bir kırmızıydı. Kurtulmak için çabalarken nefesim ciğerlerimde titredi ama bunu hızlıca yapmaya cesaret edemedim. Vücudumdaki paniği bastırmaya çalışırken o da beni izliyor, ürkütücü altın rengi bakışlarıyla her hareketimi değerlendiriyordu.

Uzaklaşırken eli hızla hareket etti ve yanmış, kömürleşmiş derisi biraz daha yırtıldı. Bileğimi kavradı, ben kurtulmak için mücadele ederken eli benimkini sıkıca tutuyordu. Vücudunun ne

kadar uzun süredir boş ve unutulmuş olduğuna dair hiçbir ipucu vermeden, pürüzsüz ve akıcı bir hareketle yavaşça ayağa kalktı.

Bacaklarını sakince yatağın kenarına doğru indirdi, bana başka seçenek bırakmadığı için onunla birlikte hareket ettim. Baş iblisler yatağı yukarı kaldırmış, Tethys tahtının kollarının üzerine yerleştirmişlerdi, böylece ben ayaktayken o da benimle aynı hizadaydı.

Tehlikeli pozisyonuna rağmen, hareket ettiğinde yatak yerinden oynamadı. Hareketleri o kadar dikkatli ve kontrollüydü ki, doğal görünmüyordu. Diğer elini kaldırıp serbest kolumun altından geçirerek belime yerleştirdiğinde, öfkeli bakışları etrafına bakmak için bile yüzümden ayrılmadı. Bluzumdan tutup beni öne doğru çekerek açık bacaklarının arasında durmamı sağladı ve parmaklarını tenime bastırdı.

Bana doğru eğilip alnını benimkine yasladı. Elimin ve altdudağımın titremesini görmezden gelerek bakışlarını üzerimde tutmaya devam ediyordu. Tenimiz birbirine değdiği anda derin bir şekilde iç çekti, gözleri nihayet kapanırken bileğimdeki tutuşu gevşemişti.

Yutkundum ve geri çekilerek ona baktım. Elini belimden yukarı doğru kaydırırken dişlerini sıktı; saçlarımın altından geçirip çeneme dokunmak için uzandı. Temasıyla birlikte tenimden ter akmaya başladı, vücudu o kadar sıcaktı ki beni yakacakmış gibi hissediyordum. Aracı bedeninin hissettirdikleri ve etrafındaki havaya her zaman nüfuz eden o çarpıcı soğuklukla büyük bir tezat oluşturuyordu.

Usulca, "Bana öyle bakma, Küçük Cadı," diye mırıldandı. Dokunuşundan kaçmaya çalışırken çenemi tutan parmakları sıkılaşmıştı.

Dikkati dağıldığında, fırsatı değerlendirip elimi göğsünden çekmek için harekete geçtim; erimiş altın gibi parlayan o ruhani gözler aniden sertleşti. Cildinin şeklini bozan mükemmel el

izine bakmamaya çalıştım, umduğum şekilde iyileşme belirtisi göstermiyor gibiydi.

İşarete bakmak için başını eğdiğinde, dudaklarında zalim bir sırıtış belirdi. "Beni işaretlemişsin," dedi. Kirpiklerinin altından bana bakarken açık dudaklarının arasından beyaz dişleri görünüyordu. Bu, kendini beğenmiş bir tatmin ifadesiydi... Tamamen baskın, avını haklamış bir yırtıcı gibiydi.

Başımı sallayarak dokunuşundan uzaklaşmaya çalıştım. "İstediğin her şeyi yaptım." Elimi kavrayıp tenime yapışmış yanık et kalıntılarına bakmak için kaldırdı. Tek bir parmağıyla dokunduğunda, kalıntıların eriyerek kana dönüşmesini ve elimden kayarak ayaklarımızın dibindeki zemine damlamasını dehşet içinde izledim. Charlotte'ı oluşturmak için Üst Meclis'in kemiklerindeki yeni eti de aynı şekilde eritmişti ve bu anı, zihnimde oldukça tazeydi.

"Evet yaptın," diyerek beni onayladı. Parmağını kanın üzerinde dolaştırdıktan sonra, kazağımın kenarından görünen bileğimde gezdirdi.

Sesimi alçaltarak, "Öyleyse bırak gideyim. Artık bana ihtiyacın yok," diyerek karşı çıktım. Parmağı tenimde çizdiği o yavaş, hain gezintisini durdurdu. Tenime batırdığı tırnakları, ondan dalga dalga yayılan ani öfkeyle uzamış gibi görünürken olduğu yerde sabit kaldı.

Ondan yayılan sıcaklık, yaranın içine akıp benimkiyle birleşirken nefesim kesildi ve kanım kaynadı. Böyle hissetmemeliydim, damarlarımı beni alevlendiren karıncalanma hissiyle doldurmamalıydı.

Fakat dolduruyordu.

O hayvani bakışlarını yavaşça bir kez daha yüzüme çevirdi. "Beni terk etmek istiyorsun." Öfkesinin şiddetinde hiçbir sıcaklık yoktu. Sadece ondan kaçarken düşünmek istemeyeceğim türden bir kızgınlık vardı.

"Kalmak için bir sebebim var mı ki?" diye sordum. Yüzü hemen değişti, az önceki öfkesi öyle çabuk kayboldu ki karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. Her nasılsa, yüz hatlarına yayılan boşluk ve duygusuzluk, öfkesinden daha kötüydü.

Beni serbest bırakarak, ani özgürlüğümle kendi ayaklarımın üzerinde tökezlememe izin verdi. Yavaşça ayağa kalkarken bir adım daha geri çekildim, bu hali yüzyıllardır işgal ettiği Aracı bedene o kadar benziyordu ki... Ancak o beden, bana doğru sakin bir güvenle yürüyen fazlasıyla gerçek ve baskın adamın, sahip olduğu erkeksi güzelliğin içi boş bir taklidiydi.

Daha önce de güzeldi, gördüğüm tüm insanlardan daha yakışıklıydı fakat şimdi bu haliyle... bir şekilde *daha fazlasıydı.* Saçları daha gür ve siyaha yakın bir koyu kahverengiydi; aradaki farkı sadece tepedeki ışık huzmesi ortaya çıkarıyordu. Kemik yapısı bir şekilde daha keskin, net ve oldukça erkeksiydi. Altın rengi gözleri, yüzüne daha derinden oturuyor sanki kaşlarını daha fazla vurguluyordu. Ağzının zarif dolgunluğuna rağmen dudaklarının gergin çizgisi bana bakarken tehditkâr ve acımasızdı. Eskisinden daha iri görünüyordu; bunun sebebi sadece boyunun uzunluğu değil, aynı zamanda bedeniydi. Kasları, sanki Roma'daki kiliselerden birine ait bir heykelmiş gibi yağsız vücuduna işlenmiş gibiydi.

Çünkü kiliseler onun formunu örnek almışlardı.

Kollarının alt kısmı ve elleri farklı şekilde güçlüydü, ona ters bakarsam omurgamı ikiye ayırabilecek gibi görünüyorlardı. Benliği tüm odayı doldurmuştu. Hava mide bulandırıcı bir şekilde ısınırken bizi karanlığa gömdü, yasak elmanın tadı dilimi kapladı.

Crystal Hollow'a gelirken hep bir amacım olduğunu ona hatırlatmak için, "Buradaki amacıma ulaştım ama bunun yaparken, aynı zamanda asla istemediğim şeyleri de yapmak zorunda kaldım," dedim. İdeal senaryomda -en azından hayatta kalmayı başarabilirsem- bu kasaba benim için her zaman bir duraktı.

Fakat kartlar yeniden dağıtılmıştı ve ikinci seçenek pek olası görünmüyordu.

Tıpkı kendime, bir şekilde âşık olma izni verdiğim adam tarafından bıçaklanmak ya da beni saf bir küçük kız olmakla suçlaması gibi.

Ben bile özgürlüğe giden yolda savaşma şansımın olmadığını biliyordum. Büyüm benden uzaktı, mührü açarken çok fazla kullanılmıştı ve yakınlarda büyümü çağırabileceğim hiçbir toprak yoktu. Göz ucuyla Madizza tahtına baktım, siyah renkli gül yaprakları sanki büyümün zayıf çağrısını hissetmiş gibi görünmez bir esintiyle dalgalanıyorlardı.

Onlara biraz daha yaklaşmayı ve Lucifer'ın bakışlarında vadettiği ölümden kaçınmayı umarak tekrar geriye doğru adım attığımda, sırtımı büyük ve sert bir şeye çarptım. Başımı kaldırıp Beelzebub'ın ilgisizlikle gözlerini üzerime diktiği tarafa doğru baktım; siyah, derimsi kanatları omuzlarının etrafında kıvrılırken titriyordu. Vücudumun ön tarafına uzandı, bir eliyle çenemi yakalarken diğer eliyle başımın arkasına dokundu.

Nefesim boğazımda düğümlendi, niyetinin ne olduğunu anlamam tepki vermemden daha hızlı olmuştu. Gray beni kendi elleriyle öldürme nezaketini bile göstermemiş, pis işini kölesine yaptırmıştı.

Lucifer'ın gözleri büyüdü, ağzı aniden açılırken ifadesi dehşete dönüştü. Beelzebub başımı sertçe yana çevirirken, "Hayır!" diye haykırdı.

Gray ileri doğru atılıp beni düşerken yakaladığında, kafatasımda bir çatırtı yankılandı. Başım doğal olmayan bir açıyla sarkarken yere yığılmamı engelleyerek beni yakaladı. Ciğerlerim son nefesini verirken sıkışmıştı.

Eli göğsüme çarptı. Etrafımdaki her şey buz gibiyken dokunuşunun sıcaklığıyla vücuduma bir ağrı yayıldı.

Fakat içim alev alev yanıyordu.

2

GRAY

Willow düştü. Gözleri donuklaşırken bacakları vücudunun altında kıvrıldı. Beelzebub, sanki itirazımı duyduğu anda teni onu yakmış gibi Willow'u serbest bıraktı. Bedenim hatırladığımdan daha hızlı hareket etti ve ruhumu saran kendi tenimin hissine alışırken, hafifçe sendelememe neden oldu.

Willow yere yığılmadan önce onu yakalayıp vücuduna destek olmak için bir kolumu altından geçirdim. Boynunun garip açısına, onu destekleyecek bir şey olmadan gevşekçe sarkmasına bakarak yüzümü buruşturdum. Şekli bana Susannah'yı, Charlotte ve ben onu uyandırdıktan sonra bile ölümünün ondan geriye kalanlara yapıştığı tuhaf şekli hatırlattı.

Hayır.

Ruhu, bedeninden ayrılırken gözleri geriye doğru kaydı. Ruhunun hayaleti göğsünden soluk bir sis halinde yükseliyordu.

Beni duymadığını bilmeme rağmen, "Özür dilerim," diye mırıldandım. Tanıdığım Willow artık ona ulaşmaya çalışanları hissedemiyordu. Ruhu, Cehennem'in çağrısına yenik düşmüştü. Yapacağım şey ona acı verecek, ona eziyet edecek ve muhtemelen şu an bana olan nefretinin daha da büyümesine neden olacaktı.

Elimi kalbinden sızan sisin içinden geçirdim ve avucumu göğsünün çıplak tenine yerleştirdim. Atasının yaptıkları yüzünden ruhu lanetlenmemiş olsaydı, onu şimdi huzura kavuşturabilecek karanlık ve yasak büyünün mürekkepli dalları, sisin içinden yayılarak Willow'dan geriye kalanların etrafını sarıp ona yapıştı.

Derisi elimin altında yarılıp sanki porselenden yapılmış gibi çatırdayarak açıldı. Karanlık, -o çok sevdiği sarmaşıklar gibi tenine yayılırken büyümü ruhunun her bir zerresini kavramak için odaklandığımda- vücudunda bir boşluk yarattı.

Willow'un, hiçbir parçasının benden kaçmasına izin vermeyecektim. Kendi özgürlüğümden daha çok arzuladığım kadının sahip olduğu tüm parçaların, onu *o* yapan şeyden kopmasına izin vermeyecektim.

Kollarımın arasındaki bedeni titrerken dallar onu acımasız, zalim bir şekilde kucaklayıp hapsetti. Serbest kalan elimi sırtına doğru götürüp, altından kaydırarak omzuna bıraktığım işarete dokundum. Willow'u *benim* yapan işarete.

Onu kurtarmak için çaresizce kendime bağlamamı sağlayan şeye.

Tırnaklarım, onu işaretlediğim üçgenin ortasına batarak etini delip geçen siyah pençelere dönüşürken sırtı istemsizce kamburlaştı. Uyandığında hissedeceği acının felç edici olacağını, vücudunu saran ağrılar içindeyken yaşananları parça parça hatırlayacağını biliyordum.

Willow'u kollarımın arasına alarak öne doğru eğildim ve alnımı alnına yasladım, elimi göğsünde kaydırıp parmaklarımı teninde yarattığım çatlakların arasına sokarken onu sabit tuttum.

Ruhunu buraya hapsetmek için kullandığım kara büyü bana geri döndü, tenimi sardı ve onu bedenine geri çekti. Ruhu ona geri dönüp, kalbinin etrafını sardığında ve işe yaramaz, ölü

vücudunda kendini evinde hissettiğinde, parmaklarımı serbest bıraktım. Neden olduğum çatlağın içinde, minik yeşil ve siyah parçacıklarla renklendirilmiş sisin girdap oluşturduğu yere gözlerimi diktim.

Geri çekilip ön kolumu Beelzebub'a uzattığımda, koluma bakıp yutkundu. "Lucifer..." dedi. Bakışları benim ve karımın arasında gidip gelirken sesi kesildi.

"Hemen yap," diye emrettim ve en sevdiği hançerini göğsünün üzerindeki deri kılıftan çıkarışını izledim. Bileğimin hassas tarafına bastırıp dirseğimin iç kısmına ulaşana kadar hançeri damarımdan yukarı doğru sürükledi. Yapmayı amaçladığım şey, herhangi bir ölümlünün kolayca verebileceğinden çok daha fazla kan gerektirecekti. Sadece formumun gerçek ölümsüzlüğü ona kurtuluş sunabilirdi.

Tenimin üzerinde serbestçe akan kan, bileğimi Willow'un ağzına yerleştirmek için yer değiştirdiğimde altımdaki zemine damlamıştı. Bileğimi dudaklarına bastırıp derisini kanımla bulayarak ağzında birikmesine izin verdiğimde, vücudu tepkisizdi. Kanın boğazından aşağı damlamasını, vücudunun ölümlü formuna yapılan yanlışı düzeltecek şeyi tüketip yok etmesini beklerken baş iblisler sessizdi.

Ciğerlerine hırıltılı bir nefes dolarken kemikleri iyileşti ve boynu kayarak tekrar yerine oturdu. Başımı öne eğdim, onu kendime daha sıkı çekerek göğsünün düzgün, doğal bir ritimle yükselip alçaldığını hissedince rahatladım. Bu ritim, tıpkı onu uyurken izlediğim zamanlarda olduğu gibi, nefes alışverişleriyle yankılanan kalp atışlarının aynısıydı.

Kollarımda Willow ile kapıya doğru yönelirken kanım damlıyor, etim kendini tekrar bir araya getirmeye çalışıyordu. Acı çığlıkları kulak zarımı yırtarak irkilmeme neden oldu. Sesindeki acı tarif edilemezdi. Uykusunun en derin halinde bile,

böyle sesler çıkarması için neler hissediyor olabileceğini düşünüyordum...

Asmodeus arkamdan, "Lucifer, bizden ne yapmamızı istiyorsun bilmemiz gerek. Belli ki planlar değişmiş," dedi.

"Siktiğimin planları bekleyebilir," diye hırladım ve baş iblisleri Cadılar Meclisi'ne diledikleri tahribatı yapmaları için yalnız bıraktım. Hiçbirinin önemi yoktu. *Hiçbir şeyin* önemi yoktu.

Sadece kollarımdaki cadının vardı.

3

WILLOW

Bir an için sadece karanlık, bir zamanlar ışığın olduğu yerde yalnızca boşluk vardı. Alevlerin bulanık izleri gözkapaklarımın arkasını yakıyor, ruhum sanki kendini ateşte yanmaya hazırlıyormuş gibi benimle alay ediyordu.

Sonra hava geldi, ciğerlerimi doldururken delici ve acı vericiydi. Soluk soluğa kaldığımda, gözlerim yuvalarından fırlarcasına açıldı; öyle ani doğruldum ki başım dönmeye başladı. Ciğerlerim onları dolduran havayla yanıyordu... sanki zamanın içinde donmuş, uyanmamı bekliyorlardı.

Aklım, içinden çıkmayı başaramadığım bir labirent gibi karmakarışıktı. Göğsüm sanki bir kilometre koşmuşum gibi yorgunlukla yükseliyordu. Beni tüketen panik yüzünden zor nefes alıyordum. Gray'in yatağına nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışırken elim boğazıma gitti ve oradaki deriyi kavradı.

Parmaklarımla dokunduğum anda boynumun kırılma sesi hafızamda yankılandı. Hemen ardından gelen karanlık ve bedenimi saran o kör edici acı da...

Yataktan fırladım, bacaklarım kenardan aşağı sarkarken örtülere dolandı. Bir gümbürtüyle yere düştüğümde, panik içinde

kendimi anıların belirgin karmaşasından kurtarmak için mücadele ettim. Başımı bir o yana bir bu yana sallarken örtüleri tekmeleyip tırmalayarak, Gray'in odasının diğer tarafındaki banyoya doğru süründüm.

Gray, "Willow!" diye bağırdı ama bakışlarımı ona çevirmeye katlanamadım. Özel alanının kapısından geçip içeri adım attığını hissettiğimde bile, ona bakmaya dayanamıyordum. Ayağa kalkmaya çalışırken yüzümü buruşturdum, bacaklarımı kahrolası örtülerden kurtaramayınca çığlık atma isteğime direndim.

Göğsüm acıyla zonkladı ve boğazımdan boğuk bir ses çıkarken avucumu göğsüme bastırdım.

Gray bana doğru hareket etti, bacaklarıma dokunmamaya çalışarak dikkatli bir şekilde örtüyü kaldırıp yatağın üzerine bıraktı. Bacaklarım çıplaktı, onları sıkıca birbirine bastırdım. Üstümde sadece özel bölgelerimi kapatan siyah bir gecelik vardı. Yanıma eğilerek kıçının üzerine oturduğunda yüzü görüş alanıma girdi. Yumuşak bir şekilde, "Bir şeyin yok," dedi. Sesi aldatıcı ve yatıştırıcıydı. Kulaklarıma yumuşak bir melodi gibi geliyordu. Aracı formundayken onda olmayan büyü, alay edercesine yüzeye çıkıyordu.

İnsanları sonsuz acıların olduğu *o* yere çekmek için tasarlanmış bir bedende, günah deriye bürünmüştü.

Önceden tanıdığım, aptalca bir şekilde ona âşık olmam için beni kandırmasına izin verdiğim adamı hatırlatan tınıyı duyunca gözlerim yaşlarla doldu.

En başından beri hiç var olmamış o adam...

Kollarımı bedenime doladım, zihnim dinmeyen bir kasırga gibiydi. Tüm bu olanları anlamlandıramıyordum. Yaptığı şeyin sonuçlarını, bunu ne kadar *süredir* planladığını anlayamıyordum.

"Buraya nasıl geldim?" Gözlerimi kapatıp yutkunarak sordum. Yaptığı onca şeyden sonra onun yatağına kendi isteğimle gelmiş olamazdım. Hafızamda hiçbir şeyi hatırlamadığım bir boşluk vardı.

Mührü kırıp Gray'i, Lucifer'ın bedenine yerleştirmiştim; ancak bundan sonraki kısım tamamen bulanıktı. Gray elini saçlarımın altından geçirmek için uzanarak, "Dinlenmen gerek," dedi. Parmakları önce tenime değdi. Sonrasında avuç içiyle çenemi kavrayıp yüzümü kendisine doğru çevirdi. Altın rengi gözleri bana bakarken parlıyor, başparmağı yumuşak bir okşayışla tenime değiyordu.

Boynumun kırılma sesi zihnimde tekrar titreşti ve beni, şeytanın ta kendisinden uzaklaştırdı.

Derin, ürkek bir nefes aldığım sırada gelen ani farkındalıkla midemde yükselen bulantıyı bastırmaya çalıştım.

Gray'e, *Lucifer*'a, bakarken sesim bir fısıltıdan ibaretti. "Öldüm," dedim. Kendimi düşünmeye, onu aslında hep sahip olduğu isimle hayal etmeye zorladım. Önümde duran bu varlığı, tanıdığımı zannettiğim adamdan ayrı tutuyordum.

Sanki bu onu suçluluk duygusundan kurtarmış gibi, "Kısa süreliğine," dedi. İblisi boynumu kırmış, beni henüz görmeye bile başlamadığım dünyadan koparmıştı. Ancak beni geri getirirken çok daha kötü bir şey yaptığını anlamam için bu itirafı yeterli olmuştu.

Bulantım daha da kötüleşince ağzımı kapatmak için elimi kaldırdım. "Ne yaptın sen?"

Sorumu tamamen görmezden gelerek, "Yatağa gel, aşkım. Bedeninin biraz daha dinlenmeye ihtiyacı var," dedi.

İnledim, zaten zonklamakta olan göğsüme suçluluk duygusu çarparken doğrulup banyoya koştum. Bacaklarım sanki bana ait değillermiş gibi altımdan kaydı. Her zaman benim olan bedende, hep evim dediğim bu düzlemde bir gariplik vardı.

Gray yavaş ve ölçülü adımlarla beni takip ederek, "Willow," diye tekrarladı. Kollarını belime doladı, beni banyoya götürürken dengemi sağlamama yardım etti ve midemin kendini boşaltması için tam zamanında tuvaletin önünde dizlerimin üzerine çökmeme izin verdi.

Yumuşak ve nazik parmakları, yüzüme düşmemesi için saçlarımı çekip ensemde topladı. "İyisin," diye mırıldandı. Bunu söylerken beni mi, yoksa kendisini mi ikna etmeye çalıştığını merak ediyordum.

Kusmam bittikten sonra midem çalkalanmaya devam etti, vücudum artık orada olmayan şeyi dışarı atmaya çalışırken kasılıyordu. Elimin tersiyle ağzımı sildikten sonra tuvaletin iki yanına tutunup güçsüzce doğruldum. Sifonu çekip tuvaleti dolduran kırmızı sıvıyı görünce paniğe kapılmamaya çalıştım ve öfkeyle ağzımı çalkalamak için lavaboya doğru ilerledim.

Gray lavabo pembeye boyanırken her zamanki yardımseverliğiyle, "Endişelenme, Küçük Cadı. Senin kanın değil," dedi. Sanki şu an en büyük endişem kan kusmakmış gibi.

Bakışlarımı kaldırdığımda, aynada gördüğüm yansıma nihayet tam olarak hatırladığım şekildeydi. Dehşet verici türden bir değişime uğradığıma dair hiçbir iz yoktu. Tek sarsıcı fark göğsümdeydi; dekoltemin üst kısmında, siyah bir daire tenimi boyuyordu. Karanlık filizler merkezden dışarıya doğru taşıyor, henüz kırılmamış bir pencere camındaki çatlaklar gibi derimi oyuyordu.

Tılsımım hemen üzerinde duruyordu. Pembe altın, siyah turmalin işaretin üzerinde oldukça sade görünüyordu. Ona bakarken altdudağım titredi, parmaklarımın işarete dokunmasına engel olmaya çalıştım. "Geçecek mi?" diye sorarken dişlerimi dudağıma batırdım. Alternatifi Cehennemde çürümekken bunu önemsemek çok aptalcaydı.

Fakat hayatımın geri kalanını, onun beni kurtarmak için yaptığı fedakârlığın izlerini taşıyarak geçirmek istemiyordum. Sakince, "Hayır," diye karşılık verdi ve bana bir şişe ağız çalkalama suyu uzattı. Ona teşekkür etmeyi reddederek şişeyi alıp ağzımı iyice çalkaladım.

İşim bittiğinde aynadan ona baktım, ürkütücü altın rengi bakışlarına karşılık veriyordum. Saçları daha önce hiç görmediğim kadar dağınık, gövdesi hâlâ çıplaktı. Bileğinden dirseğine kadar uzanan yara izinin çizgisi beyaz renkteydi ve daha önce orada olmadığına emindim. Ben şey olmadan önce...

Yutkundum.

"Kim?" Onunla yüzleşmek için dönüp cevabını bekledim. Bana doğru bir adım daha attı ve öne eğilip beni vücuduyla banyo dolabının arasına hapsetti.

Basitçe, "Önemi yok," dedikten sonra göğsümde dallanan karanlığa dokunmak için elini kaldırırken omuz silkti.

Yutkundum, verilebilecek en mantıklı tepkiyi tartmaya çalışıyordum. Gray, sadece bir Aracı'yken bile güçlüydü ama bu haliyle sonsuz bir güce sahip olmalıydı. Atamı, Charlotte'ı yaratan oydu. Daha sonra tüm cadılarla paylaşacağı büyüyü ona veren de Gray'di. Bu tür bir güç, parmak uçlarımda tuttuğum büyüyü çocuk oyuncağı gibi gösteriyordu. Nasıl devam edeceğimi bilemeden, "Benim için önemi var," dedim.

İçgüdülerim boğazını yumruklamamı, taşaklarına tekme atmamı ve onu lanetleyerek yok etmemi istiyordu. Ayrıca yüzündeki sırıtışa bakılırsa piç herif de bunu çok iyi biliyordu.

"Seni lavabonun üzerine eğip tam olarak ne istediğini hatırlatamayacağım zamanlarda bana öyle bakma, Küçük Cadı," diye hırladı ve beni banyodan çıkarırken elimi tuttu. Ayaklarımın üzerinde sendeledim, adımlarım birbiriyle uyumsuzdu. Gray, kendimi toparlamama yardım ederken yatağın üzerine bıraktığı örtüleri kenara itti.

"Sana yapmak istediğim tek şey, o lanet olası boğazını kesmek," diye hırladım. Komodinin çekmecesine uzanıp bir hançer çıkardığında afalladım.

Hançeri bana doğru uzattı ve düz tarafını iki parmağının arasında kalacak şekilde çevirip kabzasını bana verdi. "Yap gitsin, aşkım. Neler olacak görelim," dedi. Sesi küçümseyici bir kahkahaya dönüşmüştü.

Hançeri kabzasından kavrarken hiç de rahatlamış gibi hissetmiyordum. Boğazını kessem de bunun bir işe yaramayacağının farkındaydım. Her yer kanlar içinde kalacaktı ama hayat, onu etindeki kesik yüzünden asla terk etmeyecekti. "Elbette, bunun ikimiz için de kötü olacağının farkındasın. Peki, bu işin sonuyla ilgili ne düşünüyorsun?" Hançerin sivri ucunu yatağın başucundaki komodine çarparak oraya sapladım.

Gray, parmağını çenemin altına yerleştirerek durakladı. "Son mu?" Sesi sanki aklını yitiren ve gerçeklerle yüzleşmeye ihtiyacı olan benmişim gibi şaşkın çıkmıştı. "Senin ve benim için bir son yok, Küçük Cadı."

Geri çekildim, yatak kalçalarımın arkasına baskı yapıyordu ve üzerine tırmanmaya çalışarak kendimi savunmasız hale getirmek istemediğim sürece, bana kaçış şansı vermiyordu. Durdum ve çenemi kaldırıp, "Her şeyin bir sonu vardır, Lucifer. Senin bile," derken altdudağımı hareketsiz kalmaya zorluyordum. Görevim ürkütücü hatta *imkânsız* görünüyordu ama bir yolunu bulacaktım.

"Sana sabırlı olmayı göze alabileceğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Bir gün bildiğin her şey, sevdiğin herkes yok olacak. Geriye dönüp baktığında sahip olduğun tek kişi ben olacağım," dedi ve sözleri göğsüme çarptı. "Eğer bununla, *bizimle* savaşırsan çok yazık olur. Bu beni, hem yaşamın ve ölümün doğal akışına müdahale etmeye hem de yardım isteyeceğin herkesi ortadan kaldırmaya hevesli hale getirebilir."

Yutkundum, sözlerinin anlamını kavramaya çalışırken kaşlarımı çatarak ona baktım. Demek istediği elbette...

Hollow's Grove'a gelen diğer on iki öğrenciyi hızlı ve etkili bir şekilde öldürmesinin hatırası, gözlerimi kapatmama sebep oldu. Bunu yapabilirdi... Yapabilirdi ve yapardı.

"Lucifer," dedim. Sesimdeki sessiz yalvarma, bana kendimi güçsüz hissettiriyordu. Beni sahip olduğum birkaç arkadaşımın hayatını bağışlaması için yalvarmak zorunda bırakması, ondan nefret etmemi sağlıyordu.

"Ben, o değilim. Senin için değil," diyerek beni tersledi. Yüzümü hafifçe kavrarken başparmağını yanağımda gezdirdi.

"Gray." Kelime ağzımdan boğuk şekilde çıkmıştı. Artık onun Gray olmasını istemiyordum. Derisinin altında gizlenen kötülüğü kendime hatırlatmak istiyordum.

"Bu şekilde olmak zorunda değil," dedi. Sözleri aramızdaki kısa süreli ilişkiyi hatırlatıyordu. Cevap vermedim. Ona, bunu yapanın *kendisi* olduğunu hatırlatacak kelimeleri bulamıyordum. Kimse onu, beni manipüle etmeye ve kendi amacı için kullanmaya zorlamamıştı. Öne doğru eğilip dudaklarını usulca dudaklarıma değdirdi. Ben daha itiraz bile edemeden geri çekildi, soğukluğunu hissetmeye alışkın olmama rağmen dudakları sıcacıktı. "Biraz dinlen."

Omzumun üzerinden yatağa bir bakış atıp başımı salladım. Della ve Iban'ı görmem, güvende olduklarını bilmem gerekiyordu. "İhtiyacım olan ş-"

"Uyumaya ihtiyacın var. Ne kadar kısa süre olursa olsun bedenin ölümden döndü. Uyu, sevgili Willow'um," dedi ve yatağın kenarına oturmaktan başka çarem kalmayana dek omuzlarıma bastırdı.

Ayağa kalkmaya çalıştım. "Hayır. Hayatımın bedelini kimin ödediğini bilmem gerekiyor. Dengeyi sağlamak için benim yerime kimi öldürdün?"

"Cehennem aşkına, Küçük Cadı. Seni bu yatağa yatırıp oraya sabitlemek zorunda kalsam bile dinleneceksin," diyerek bana karşı çıktığında, uyarısı havada asılı kaldı. Onun etrafındayken kendime güvenemediğim için yatakta, yanımda olmasını hiç istemiyordum.

Gray'den nefret etmeme, hatta bana yaptıkları yüzünden bağırsaklarını deşip cehennemin dibine göndermek istememe rağmen, bir yanım onu önemsediğimi sandığım zamanlarda neler hissettiğini hatırlıyordu. Ona bir zeytin dalı uzatarak, "Dinleneceğim," dedim.

Kendime '*tek seferlik bir savaş*' diye hatırlattım.

"Eğer bana kim olduğunu söylersen," derken sinirle dişlerini sıkmasını izliyordum.

Gerçekçi hissettiren bir ifadeyle, "Bir cadı. Adını bilmiyorum, umurumda da değil. Beelzebub hızlı ve acısız bir şekilde halletti, tıpkı sana yaptığı gibi," dedi. Gray, karşılığında ona hiçbir şey vermeyecek olan cadıları tanımaya zahmet etmezdi.

En azından Della ya da Margot'yu oda arkadaşlarım olarak tanımasını umarak başımı salladım. Tek umudum, benim yüzümden zarar görmemiş olmalarıydı çünkü bunun vicdan azabıyla yaşayamazdım.

Bacaklarımı yavaşça yatağa doğru kaldırırken kemiklerimdeki ağrıyı görmezden geldim; sanki varlığım bu hareketle yer değiştirmiş, vücudum ölümden dönmenin tuhaflığına alışamıyormuş gibi hissediyordum. Beceriksizce arkama yaslanırken daha fazla kıyafetim olmasını diliyordum. Gray'in, ben baygınken kıyafetlerimi değiştirdiği düşüncesinden nefret etmiştim. Başımı yastığa koyar koymaz örtüyü üzerime örttü ve yatağın yanındaki sandalyeye yerleşti.

Tavana bakarak iç çektim.

Şeytanın *ta kendisi* tarafından izlenirken kim uykuya dalabilirdi ki?

4

WILLOW

Odanın kenarındaki pencereden ışık süzülüyordu. Gözlerimi yavaşça açtığımda, ufukta kaybolan güneş ışığının zayıf izini gördüm. Kendimi oturmaya zorlayınca boğazımdan yumuşak bir homurtu yükseldi. Delici bir baş ağrısı beni ikiye bölerken ellerimle alnımı ovuşturdum.

Birkaç derin nefes aldım ve bir şekilde uykuya daldığım sırada Gray'in oturduğu sandalyeye baktım. Şeytan beni izlerken dinlenmeyi başardıysam, hayatta kalma içgüdüm ciddi bir şekilde eksikti; çünkü onun dürtülerine ve planlarının hiçbirine güvenemezdim.

Seni sevmeme izin ver.

Aklımdan çıkmayan bu sözler kulağımda çınlarken örtüyü ayaklarıma kadar itip bacaklarımı serbest bıraktım ve boş sandalyeye bakmaya devam ettim. Görünüşe göre giderken yatak odasının kapısını kapatmıştı, yine de şansımı denemek için dengesiz ayaklarımın üzerinde yavaşça yürüdüm. Kol zar zor hareket ediyordu. Kilit kapının kıpırdamasına izin vermedi ve kolu hızla çevirince sendeledim.

Kahrolası sorunum neydi benim?

Vücudumdaki dengesiz ve gergin hissi üstümden atarak gün ışığının son huzmelerinin içeri süzüldüğü pencereye doğru ilerledim. Gray'in odasının altındaki bahçeye baktım, aşağıda bir Aracı veya Baş İblis'e dair herhangi bir iz ararken yutkundum.

Hiçbir şey yoktu. Bakışlarım Gray'in ofis kapısına yöneldi. Diğerlerini, sebep olduğum şeyde böylesine kilit bir rol oynadığım kadere terk etmeyi hayal bile edemiyordum ama şeytanın yatak odasında kilitli kaldığım sürece kimseye yardım edemezdim.

Camın üstündeki kilidi çevirirken gözlerim kapanmıştı. Fakat hissettiğim suçluluk duygusuna odaklandığımda tekrar açıldılar.

Geri döneceğime dair kendime söz verdim. Beni duyamasalar bile *onlara* da söz verdim. Sadece birkaç hafta önce, Cadılar Meclisi'ni ve içindeki herkesi yok etmeye kararlı bir şekilde buraya gelmiştim. Kendi ölümüm anlamına gelse bile uğruna yetiştirildiğim intikamı almak için kararlıydım.

Peki neden şimdi onları kaderlerine terk etmekte tereddüt ediyordum?

Böyle hissettiğim için kendime öfkelenerek pencereyi yukarı iterken yüzümü buruşturdum ve uyguladığım kuvvet üst tarafa çarpan camı çatlattığında irkildim. Titreyen parmaklarımla örümcek ağına benzeyen çatlaklara dokundum ve *daha önce* hatırladığımdan pek de farklı görünmeyen ellerime baktım.

Ölmeden önce.

Yutkunarak pencere pervazına tırmandım. Zamanımın kısıtlı olduğunu ve Gray'in beni asla uzun süre yalnız bırakmayacağını biliyordum. Elbette aklımdaki ilk şeyin kaçmak olacağını biliyordu. Sadece bu kadar çabuk uyanacağımı tahmin etmemiş olmalıydı.

Bacaklarımı pencerenin kenarına atmayı başardım, küçük alanda manevra yaparken kendimi yeni doğmuş bir geyik kadar beceriksiz hissediyordum. Taş bina uçurum gibiydi, bu alanda beni yere yaklaştıracak daha alçak bir kısım yoktu. Bahçeye bakarak gözlerimi kapattım ve benim için hava kadar hayati olan diğer parçamı çağırırken derin bir nefes aldım.

Yerdeki toprak çağrıma cevap verdi, binanın kenarlarına tırmanan sarmaşıklar canlanırken titriyordu. Yavaşça büyüdüler ve ben uzanıp onları tutabilene dek bana ulaşmaya çalıştılar. Elimi sarmaşığa dolayıp derin bir nefes daha çektim.

Yeşil cadılar uçmak için yaratılmamışlardı; eğer düşersem beni bekleyen darbenin şiddeti, neredeyse beni hapishaneye dönüşen yatak odasına geri göndermeye yetecek kadar gerçekti.

İçime dolan küçük bir kin beni ileri itti. Kaçma girişimim sırasında ölürsem, en azından Gray'in planlarını mahvetmiş olacağımı bilmenin mutluluğuyla atladım.

Kazanamazdı. Yaptıklarından ve tüm hayatım onun bencil çıkarları için boşa harcanmış bir manipülasyona dönüştükten sonra olmazdı. Babamla arasındaki bağ her ne tür bir anlama sahipse, sebep olduğu acılar olmasaydı aslında kim olacağımı düşünmek istemiyordum.

Yere doğru düşerken çığlığımı yuttum. Bedenim pencere kenarından ayrıldığı anda sanki zaman durmuş gibi çok yavaş hareket ediyordum. Beni yakalamak için öne fırlayan sarmaşıkların kucağına düşerken hava beni karşıladı ve rüzgâr geceliğimi belime kadar sıyırdı.

Yer daha yakın görünmeye başladığında gözlerimi kapattım. Sarmaşıkların beni bekleyen ölüme karşı koyamayacağından emindim. Cenin pozisyonunda kıvrıldım ve yumuşak bir şey beni yakalayıp tekrar havaya iterken irkildim.

Hızım çarpmanın kuvvetini bir miktar azalttı ve yumuşak bir şeye ikinci kez çarpmamı acı vericiden çok rahatsız edici bir hale getirdi. Vücudumu gevşeterek bacaklarımı indirdikten sonra nihayet gözlerimi açıp, beni kucaklamak için bahçe yataklarından yükselen çiçekten yastığa baktım.

Toprağa geri çekilmeden önce beni ayağa kaldırmak için yükseldiler. Elime sardığım sarmaşık bana daha sıkı tutundu ve dikenler ettikleri yardım için gereken kanı almak üzere derime battı.

Bitkilerden uzaklaşırken boynumda asılı duran kemikler birbirine çarpıyor, attığım her adımda varlıklarını hatırlatıyorlardı. Önce araç yoluna, ardından ormanın içinden geçen -muhtemelen beni ölüme götüreceğini bildiğim- yola göz attım. Bunu açıkça yaparsam Hollow's Grove'dan gizlice çıkmam çok daha zor olacaktı.

Ormana ve orada beni bekleyen Lanetlilere doğru ilerlerken yutkundum. Şansımı Baş İblisler yerine canavarlarla denemeye kararlıydım. Lanetliler öldürülebilirdi.

Baş İblisler konusunda ise o kadar emin değildim.

Ben yürürken sarmaşık kolumdan yavaşça çözüldü ve özlemle benden ayrıldı. Bu toprakların, gerçek bir yenilik için sahip olduğu en iyi şansın ben olduğumu o da çok iyi biliyordu. Bu özlem dolu dokunuştaki vedayı kabul etmeyi reddettim ve geri döndüğümde, Meclis'i her zaman olması gerektiği hale getirmek için onlara yardım edeceğime söz verdim.

Yavaşça ormana doğru ilerlerken kolumdan kan damlıyordu. Adımlarım daha istikrarlı bir hal alırken vücudumun çalışma şekline alışmaya başlamıştım. Gray beni ölümden geri getirdiğinde, içimde her ne değiştiyse bunu göremiyordum fakat derimin altındaki kaslarda varlığını hissedebiliyordum. Parmaklarımın her birinde garip, alışılmadık bir güç dolaşıyordu.

Adımlarım hız kazandı, ormana doğru koşana dek daha da arttı. Normalde koşmaktan nefret ederdim. Lanet olası bacaklarımı henüz hareket ettirmeden bile koşmak zorunda kalmaktan iğrenirdim.

Bu defa hiç enerjimi harcamamıştım, bacaklarım beni o kadar az bir çabayla ileri itti ki neredeyse tökezliyordum.

Devasa bir figür, tam ormanın girişine ulaştığımda ağaçların gölgelerinden çıktı. Derimsi kanatları, onu gözlerden uzak tutmak bedenini örttüğü yerden etrafa yayılıyordu. Beelzebub'ın saçları dağılmıştı ve kare şeklindeki çene hattını çevreliyordu. Gözlerini yüzüme dikti.

Ben kayarak önünde durduğum sırada, "Uyuyor olman gerekiyordu, Yüce Eş," dedi. Kollarımı ve bacaklarımı kontrol etmek için gösterdiğim çaba yetersizdi; öne doğru savrulup ona çarptığımda, ellerim göğsünün ışıl ışıl parlayan bronz tenine yapıştı. Beelzebub irkilmemişti bile.

Bedeninde, Lucifer'ın gözleriyle aynı tondaki altın renginde parlayan runik* dövmeler vardı. Panikleyip kendimi geriye attığımda, Enokyan** sembolleri elimin altında hareket ediyor gibi görünüyordu. Kış üstü çimlerin üzerine düştüm, parmaklarım içgüdüsel olarak altımdaki toprağın içine girdi.

Bilinmeyene, karşımdaki baş iblisin korkusuna karşı kendimi topraklıyordum.

"Beni öldürdün, seni pislik," derken sesim uyarı tonuyla alçaldı. Piç herif omuz silkti, kanatları gerilmeye ihtiyaç duyuyormuş gibi arkasına doğru açıldı.

"Özür dilerim. Lucifer ile yaptığımız son konuşmaya göre ölmüş olman gerekiyordu. Planların değiştiğinin farkında değildim."

* Sembollerden oluşan antik bir alfabe.
** Meleklerin kullandığına inanılan dil.

"*Özür dilerim* mi?" diye sordum. Sesim de en az hissettiğim kadar inanamıyormuş gibi çıkmıştı. "Gerçekten bana yaptıkların için bir özrün yeterli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bakışlarını vücudumda gezdirdi, yüz hatlarında ilgisizlikten başka bir şey yoktu. Tekrar gözlerime baktı. "Bana iyiymiş gibi göründün."

"*İyi* değilim. Yaşam ve ölüm arasındaki uçurumda sıkışıp kalmanın ne demek olduğunu biliyor musun? Nasıl olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı? Öldüğümün farkında olmak ve bir şekilde, hâlâ bu siktiğimin Cehennem çukurunda kapana kısılmış olmak ne kadar kafa karıştırıcı ve dehşet verici biliyor musun?" Çığlık atarak öne doğru hamle yaptım.

İki avucumu da göğsüne yerleştirip onu tüm öfkem ve kuvvetimle ittim. Beelzebub'ın gözleri kısa bir süreliğine şokla açıldı ve etimin ona çarpma sesi bahçede yankılandı. Tökezleyerek geri çekildi, birbirimize bakarken kanadının ucuyla arkasından destek alarak kendini zorlukla ayakta tuttu.

Dengesini sağlarken gözleri kısıldı ve bakışları, geceliğimin ipeğine sildiğim avuçlarıma indi. "Kocanın yanma dön, Yüce Eş. Şimdiden yataktan çıktığını görmekten memnun olmayacaktır."

"O benim kocam *değil*," diye hırladım. Burun deliklerim, *uyurken* bana yapılan bir şeyin sürekli hatırlatılmasıyla alevlendi.

Daha yakına geldi, aşağı doğru bakarken bedeni üzerimde yükseldi. "Geceleri uyumana ne yardım edecekse artık. Nasıl bir büyü yaptın bilmiyorum ama seni sevmesi için kurduğun tuzağın, sonunda seni hapseden şey olması bana adil görünüyor."

"Ona büyü yaptığımı mı düşünüyorsun?" Yanından geçip ormana doğru ilerledim, ses tonum alaycıydı.

Sikerler böyle işi.

Eli koluma dolandı ve yanımda kıpırdamadan dururken beni sabit tuttu. "Sanırım onu parmağında oynatmak istedin ve bunu da elde ettin. Seni mühre karşılık kaybetme riskini almaktansa, arkadaşlarını Cehennem'de bırakmayı tercih etti. Eğer bu bir büyü değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum."

"Belki de onu cezbeden parlak kişiliğimdir. Bunu hiç düşündün mü?" Kolumu çekiştirdim. Beelzebub'ın tutuşu kayınca beni tutmak için mücadele eden parmakları derimi sert bir şekilde morarttı.

Bakışlarını oraya indirdi ve yumuşak, küçümseyici bir kahkaha atmadan önce tekrar yüzüme baktı. "Seni görüyorum, Willow Hecate. Etkilendiğimi söyleyemem."

Öfkem artarak nefesimi kesen bir güçle içimde büyüdü. Beni hafife alan ve şeytanı tuzağa düşürmekle suçlamaya bu kadar istekli olan iblise bakarken, görüş alanımı kaplayan öfkemin kırmızısından başka bir şey göremiyordum.

Ağaçların dalları çatırdıyor, sanki rüzgârda savruluyormuş gibi hareket ediyorlardı. Fakat havada buna sebep olabilecek hiçbir hareket yoktu. Ben mor gözlü iblise bakarken hava doğal olmayan bir şekilde durgunlaştı.

Beelzebub, kanımda hissettiğim ağaç hışırtılarının farkında değil gibi görünüyordu. Öfkemle birlikte yavaş yavaş ona doğru yaklaştıklarından tamamen habersizdi.

Gray arkamdan, "Bu kadar yeter, Beelzebub. Ellerini serseri karımın üzerinden çek," dedi. Beelzebub yavaşça kolumu bırakıp uzaklaştığında, irkilmemeye çalışarak iç çektim. Bir yandan kanımdaki uğultuyu yatıştırmaya çalışıyor, diğer yandan yardıma ihtiyacım olursa diye etrafımdaki yaşamı elimin altında tutuyordum.

Yutkunarak topuklarımın üzerinde döndüm ve çok kısa bir süre içerisinde aniden '*gerçek olamayacak kadar iyi*'den *en kötü kâbusuma* dönüşen adamla yüzleştim.

Takım elbisesinin ceketini çıkarmıştı, göğsünü sadece beyaz bir gömlek örtüyordu. Gömleğinin kollarını yukarı doğru sıyırmıştı ve altın rengi teni, bedenini geri almadan önceki soluk tenine meydan okurcasına ortaya çıkmıştı. Öfkesinin tek belirtisi iki yanında yumruk halini alan elleriydi. Bu durum, kollarının ön tarafındaki kasları gergin ve görünür kılıyordu. Başını yana doğru eğdi. Bakışları, üzerime geçirdiği -kaçarken zaman kaybetmemek için değiştirmediğim- ipek gecelikten başka bir şey giymediğim bedenimde gezindi.

"Bir yere mi gidiyordun, Küçük Cadı?"

5

WILLOW

"Gidiyorum," dedim. Çenesini hafifçe indirdiğinde, derin bir nefes aldım. Bir hafta önce bu küçük değişikliği fark etmeyebilirdim ama bir parçam, artık hareketlerinin ne anlama geldiğini kavramıştı.

Bir tehdit. Bir söz.

İçini çekti, yavaşça bize doğru yürüdü ve aramızdaki mesafeyi kapatmaya başladı. Gitmeme izin vermeyeceğine dair tek kelime etmedi, aslında buna ihtiyacı da yoktu. Aradaki boşluğu kapatırken yavaşça dönüp ona baktım. Diğer baş iblis nihayet uzaklaşıp okula doğru ilerledi. Yürürken kanatları titriyordu. İçimden bir ses, bunun sebebinin bana doğru yaklaşan adam yüzünden duyduğu rahatsızlıktan kaynaklandığını söylüyordu.

Gray, bir elini yavaşça kaldırıp saçlarımın altından kaydırdı ve çenemin, boynumun kenarıyla birleştiği o hassas yeri kavradı. "Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme, aşkım."

Parmakları boğazımın ön kısmında gezindi. İrkilerek dokunuşundan uzaklaştığımda çenesini sıktı. Parlayan altın rengi gözleri, bana bakarken görmeye alıştığım maviyle korkunç bir tezat oluşturuyordu. "Bunu daha zor hale getirme mi?" diye

tekrarladım. İçimdeki öfke çukuru beni yutmakla tehdit ederken kelimeler ağzımdan zehir gibi çıkıyordu.

Her şey için bir hedefim vardı. Hayatımdaki tüm çirkinlikler ve kötülüklere katlanmamı sağlayan bir *amacım* vardı. Daha önce bunu yönlendireceğim bir yol vardı, oysa şimdi...

Şimdi, sadece öfkemle baş başaydım ve onu yönlendirebileceğim *tek* bir mantıklı hedef vardı.

Dikkatli bir şekilde, "Willow..." dedi.

"Beni kahrolası bir hançerle bıçakladın!" diye bağırdım. "Sanki tüm bu olanlarda sıktığımın sorunlusu benmişim gibi davranmaya nasıl *cüret* edebiliyorsun?"

Konuşmadan önce ağzı açılıp kapanırken eli yavaşça yanına düştü ve yumruk halini aldı. Öfkesi, kelimelerin ve düşünmek için zaman ayırmak istemediğim yumuşak, kırılgan bir şeyin altında gizleniyordu. "Beni terk etmeye çalışıyordun."

Başımı yana çevirirken dudaklarımda acımasız, inanamaz bir gülümseme belirdi. Boğazıma doğru yükselen acı kahkahayla birlikte yüzümü buruşturdum. "Elbette seni terk etmek istiyorum." Kulağa sanki ben iblis, o ise kurbanmış gibi geliyordu. Fakat gerçekte durum tam tersiydi.

Her manipülasyona inanmıştım. Her yalana ve her çarpıtılmış gerçeğe inanmıştım.

"Tekrar söylüyorum." Dikkatimi yeniden ona verirken hareketsiz kaldım. Gülümsemem yok oldu ve ona doğru eğildiğimde kahkahalarım aniden kesildi. "Beni bıçakladın."

"Hayatını kurtarmak içindi!" diye bağırdı. Elimi tutarak beni kendisine doğru çekti. Göğsüm karnına çarptığı anda, aramızdaki giysilere rağmen bedenim karıncalanmaya başladı. Vücudunun her zaman fazlasıyla farkındaydım ve aramızdaki çekim gücünü hissediyordum ama uyandığımdan beri bu daha

da artmıştı. "O mahkeme odasında yaptığım her şey seni hayatta tutmak içindi."

Başımı iki yana sallayıp, "Hayır," diyerek karşı çıktım. Yaptığı şeyleri sanki hepsi benim yararımaymış gibi yeniden yazamazdı. Sanki ondan tüm o cadıları öldürmesini ben istemişim gibi...

Ölmeyi tercih ederdim.

"O mahkeme odasında yaptığın her şey, *kendin* içindi. Bedenine bu dünyada sahip olabilmen içindi. *Yüzyıllardır* her şeyi buraya gelebilmek adına yaptın ve bu işin sonuçları, zarar gören insanlar sikinde bile değildi. Eğer benim için yapmış olsaydın, mührü asla kırmazdın."

Duraksadı, boştaki elimi avucunun içine aldı ve göğsünün üst kısmına, gömleğinin açık olduğu yere yerleştirdi. Parmağım çıplak tenine değdiği an gözleri keyifli bir iç çekişle kapandı. Bileğimi sıkıca tutup başını yana eğerken beni olduğum yerde sabit tuttu. Altın bakışlarını bana diktiğinde, dudakları minik bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı.

Gray elimi göğsüne daha sıkı bastırarak, "Haklısın. Doğrusunu istersen burada olmak ve *bunu* hissetmek için ne gerekiyorsa onu yaptım," dedi. "Bu, yalnızca benim içindi ve gerçekleşmesi için yüzyıllar boyu bekledim. Ancak kaburgayı senden almamış olsaydım, hayatını mühre verecektin. Buna izin veremezdim."

Yalanlarının ne kadar ileri gittiğini onaylamasını bekleyerek, "Peki neden yapmadın? Planın hep buydu, değil mi?" diye sordum. Eğer Charlotte'ın ima ettiği kadar fazlaysa ve pazarlığının bedeli gerçekten de bensem, o zaman başka bir yol göremiyordum.

Dudakları tek çizgi haline gelirken utanmış gibi görünme nezaketini gösterdi. "O daha önceydi."

"Tam olarak neyden önceydi? Beni becermenden önce mi? Yoksa babama, onu öldüren sen olduğun halde beni kız kardeşinin intikamını alacağıma inandırmasını söylemenden önce miydi?"

"Loralai'ı öldürdüğüm gece, seni görmeden önceydi," dedi.

Nefesim ciğerlerime takıldı.

Alaycı bir şekilde, "Bu imkânsız," dedim. "Bu, ben doğmadan yıllar önce yaşandı."

"Yine de o gece, seni benim olarak işaretlediğim geceydi," dedi. Sonunda bileğimi bıraktı ve omzumun üst kısmına dokundu. Parmakları çıplak tenimde gezindi, uçları kâbustan sonra uyandığımda benimle olan şeytan gözünü sıyırıp geçti.

Kâbuslarımda gördüklerimi kabul etmeyi reddedip, "Loralai işaretlendiğim geceden yıllar önce ölmüştü, Gray," diyerek karşı çıktım. Bunu düşünmek bile fazlasıyla delilikti.

Bu noktayı kabullenerek, "Senin için öyleydi," diye itiraf etti. "Aslında bu işareti elli yıl önce, onu öldürdüğüm zaman yanında beliren bir hayalete vermiştim."

"Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Benim öyle bir büyü gücüm yok," diyerek konuyu kapattım. Ne gördüğümü bildiğim halde söylediklerini inkâr etmenin bir yolu yoktu.

Hatta ne hissettiğimi de.

"Kara büyünüzü atalarınızın kemikleri aracılığıyla yönlendiriyorsunuz. Kemikler olmasa bile damarlarında onların kanı dolaşıyor. Akrabalarının hiçbirinin düşünmediği bir bağlantı var ama öyle görünüyor ki eğer deneseydin, belki de rüyalarında onların hayatlarında dolaşabilirdin."

"Hecate soyuyla ilgili herhangi bir şeyi kullanmakla ilgilenmiyorum," diyerek onu tersledim. Hayatımın beni buraya getiren her parçasının, ölümüm için olduğunu biliyordum. Charlotte yaptığı şeyi düzeltmemi istiyordu. Ben ise sadece eve gitmek istiyordum.

Tekrar geri çekildiğim sırada Gray, "Kullanmaman aptallık olur. Burada, Üst Meclis'in yerini alacaksan buna ihtiyacın olacak," dedi.

Elleri üzerimdeyken ya da aramızda tüm doğaya meydan okuyan ve farkındalıkla tenimi karıncalandıran o çekim varken, düzgün düşünemiyordum.

"Kimsenin yerini almaya niyetim yok. Crystal Hollow'dan ayrılıyorum." Bu sözleri söylerken yutkundum. İnsanlığımı yeniden kazanmanın, hayatım boyunca kaybettiğim onca şeyle yüzleşmek için olmak istediğim kadını kurtarmanın tek yolu buydu.

Artık şeytanın kuklası olmayacaktım.

Ondan uzaklaşıp, beni ve ellerinden gelse avları olacağım lanetlileri bekleyen ağaçlığa doğru ilerlediğim sırada Gray iç çekti. Bu bile tutsak olarak yaşamaktan çok daha iyiydi. Ormana adım attığım anda, ağaçlar sanki beni evlerine davet etmiş gibi kucakladılar.

Gray arkamdan, "Lütfen bana bunu yaptırma," dedi. Adımlarımın ortasında duraksarken ayağımı yavaşça toprağa koydum; çünkü ses tonundaki bir şey kalbimin sıkışmasına neden olmuştu. Onu izlemek için döndüğümde yavaşça bana doğru yaklaştı, tıpkı arkamdaki ağaç gibi olduğum yere kök salmıştım. "Benimle kal, Küçük Cadı."

Bakışlarımı yüzüne dikerek, "Yoksa ne olur?" diye sordum. Yaklaştığında bir adım geri çekildim, hareketleri rahat ve zahmetsizdi, sanki dünyada umursadığı hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu.

Sonunda bana ulaşarak, "Yoksa verdiğimi geri alırım," dedi.

Etrafımdaki toprağa seslenmeye çalışırken tek parmağını göğsüme bastırdı. Ağaçlardan bir fısıltı, rüzgârdan bir özür geldi ama hiçbir şey ona dokunmadı. Bu defa beni savunmuyorlardı.

Tırnağı bir pençeye dönüştü, keskin ucu derime baskı yapıyordu. İçime girdiğinde nefesim kesildi ve yavaşça yaradan bir damla kan aktı. Ciğerlerimden nefesimi çalıp bedenimin acıyla kıvranmasına neden olan şey, kesiğin kendisi değildi.

Büyümün boğuculuğuydu. Etrafımdaki ağaçlar suskunlaşırken ani bir sessizlik çöktü. On altı yaşıma bastığımdan beri ilk kez, çağrıma kulak asmıyorlardı.

"Gray," diye soludum.

Çenesini sıktı ve tırnağını göğsümün ortasına doğru sürükledi. Açtığı kesik derin olmasına rağmen çok az kanıyor, oradan kıvrılarak yeşil bir sis çıkıyordu. Sis beni terk ederken kendi avucuna yerleşmesine izin verdi.

"Bu şekilde olmak zorunda değildi," dedi. Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdığımda, ifadesi üzgündü. Titreyen ellerimle, ellerini kavradım ve göğsümde sıkıca tuttum. İçimdeki her şey bomboştu. Kafamın içindeki uğultunun yokluğu her şeyi...

Sessizleştiriyordu.

Gözyaşlarım gözlerimi yakarken altdudağım titredi. "Yapma," dedim, kelimenin içindeki çaresizlikten nefret ediyordum. "Lütfen." Charlotte'a ve ilk Madizza cadılarına verdiği şeyi geri alırken elinde toplanan siyah sis, yeşili takip etti. Boğuk bir hıçkırıkla, "O olmadan kim olduğumu bilmiyorum," dedim.

Bana acı çektiren o olmasaydı, yüzünde hüzne benzeyen bir ifade belirdiğini söyleyebilirdim. Boştaki elini kaldırıp yanağımı okşadı ve eğilerek alnını benimkine yasladı. Gözyaşlarım yanaklarımı boyayıp çenemden aşağıya, bırakmayı reddettiğim eline düşerken, "Sen benimsin," dedi. "Beni terk etmek için kullanacağın büyüyü elinde tutmana izin veremem."

"Kalacağım." Sessizlik kafamın içinde büyüdükçe sesim delirmişim gibi çıkmaya başlamıştı. Mide bulantısı içimde

çalkalanıyor, bedenimdeki yalnızlık hissi beni boğuyordu. Etrafımdaki her şeyden bu kadar kopuk hissettiğim, yalnızlığın beni bütünüyle yutmakla tehdit ettiği başka bir an hatırlayamıyordum. "Ne olursa olsun kalacağım, Gray."

İç çekti, ben ağlarken dudaklarını yavaşça benimkilere dokundurdu. "Keşke sana inanabilseydim. Keşke beni terk etmeyeceğine güvenebilseydim ama öyle güzel yalanlar söylüyorsun ki karıcığım, bir tanesine bile inanmıyorum."

Sırtımdaki ağaç kabuğu garip ve yabancı geliyordu, toprağın sıcak konforuna hiç benzemiyordu. "Her şeyi yaparım," dedim. Büyüyü tekrar içimde tutmaya, benim olanı geri almaya çalışırken adeta boğuluyordum.

"O zaman benimle bir anlaşma yap, aşkım. İstediğim bir şey var ve buradan büyünle ayrılmanın tek yolu bu," dedi. Altın rengi gözleri, derisinin altındaki şeytan ortaya çıkıp oynamak istiyormuş gibi parlıyordu. Aslında kapana kısıldığımı, yalnız kalmaya alışmaktan başka bir yolumun olmadığını bilmeye dayanamıyordum.

"Ne istiyorsun?" Vereceği cevap beni dehşete düşürecek olmasına rağmen sormadan edemedim. Bedenine zaten sahipti. Hastalıklı, sapkın planlarının kapsamı kesinlikle buraya kadardı.

Sakin bir şekilde, "Evliliğimizi bedenlerimizle tamamlamak istiyorum," dedi ve bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Kafa karışıklığım beni her şeyi sorgulamaya itti. "Ama biz zaten..." cümleyi tamamlayamadan kendi sözümü kestim. Bekâretimi *şeytana* verecek kadar kör olduğuma inanamıyordum.

"Sahte bir bedenin içindeydim," dedi. Arzusunu dile getirirken sesinin yumuşaklığı kaybolmuştu. "Aracı bedenimle seks yaptın ve evet, içindeki bendim. Ancak sen bir Aracı'nın karısı değilsin, Willow. Sen, Lucifer Morningstar'ın karısısın. Bu yüzden *benimle* birleşmen gerekiyor."

Dişlerimi altdudağıma gömdüm. *Sadece* seksti, öyle değil mi?

"Şimdi mi?" Ellerimdeki titremeyi durdurmaya çalışarak, "Burada mı?" diye ekledim.

Acı bir kahkaha atarak, "Hayır," dedi. "Seni ağlarken becermekle ilgilenmiyorum. Bu yüzden koşacaksın ve eğer ormanı geçmeyi başarırsan, gitmekte özgür olacaksın."

Avucundaki sis çekilmeye, içime geri batmaya ve beni yavaşça büyünün uğultusuyla doldurmaya başladığında omzumun üzerinden ormana baktım. Üzerime çöken rahatlama, beni yakalarsa ne olacağı konusunda hissetmem gereken korkuyu bastırdı. Fakat özgürlük fırsatı, -Ash ile kuracağım bir hayat- görmezden gelemeyeceğim kadar büyüktü. "Peki ya beni yakalarsan?"

Gray tehdidini fısıldamak için usulca eğilerek, "Eğer seni yakalarsam, o zaman benimle tıpkı senden istediğim gibi savaşacaksın; vücudum teninin her santimini dokunarak tanıyana kadar, ruhlarımızın zaten bildiği bir savaşa gireceğiz. Seni *yakaladığımda* becereceğim ve ikimiz de biliyoruz ki her kahrolası dakikasından keyif alacaksın," dedi. Dişleri kulağımın altındaki hassas noktayı ısırıyordu, bu aynı anda hem bir alay hem de vadettiği şeylerin habercisiydi.

"Bu neyi değiştirecek? Yani... evliliğimizin tamamlanmış olması?" Geriye kalan sisin vücudumda kaybolduğu yere baktım. Gray elini çekerken ben de dehşet içinde kesiğin kendi kendine iyileşmesini izliyordum.

Bedenim artık bana ait değildi.

"Bırak da bunu ben düşüneyim, aşkım," deyip bir adım geri çekildi. Pençesini parmağının ucuna sapladı ve anlaşmasının şartlarını kabul ettiğinin bir göstergesi olarak göğsüme dokundurdu.

Şeytanla anlaşma.

Siyah bir karanlık tenime yayıldı ve filizleri solmadan önce göğsümde parladı. Bana doğru uzattığı pençesi normal bir tırnağa dönüşmeden önce, parmağımı sivri ucuna batırmak için öfkeden titreyen elimi ona uzatmama izin verdi.

Kanlı parmağımı boğazının dibindeki boşluğa değdirdim ve kendi karanlığımın da solmadan tenine yayılmasını izledim.

Gözlerini kapattı, bana bakmak için açmadan önce iç çekti. Oyunumuzun ne zaman başlayacağını bilmeden garip bir şekilde oyalandım. Bu sorulmamış soruya tek bir tehditkâr kelimeyle cevap verdi.

"Kaç."

6

WILLOW

Şeytanın gözlerine bakarak derin bir nefes aldım. Büyüm vücudumdaki her boşluğu doldururken kafamın içindeki gürültüye ve ağaçlardaki her bir yaprağın kıpırtısına odaklanmaya çalıştım. Büyüm yüzyıllar önce şeytanın verdiği bir hediye olabilirdi... Ancak şu an, ayrı kalmaya katlanamadığım bir parçamdı.

Büyüm olmadan nasıl biri olabileceğimi düşünmek istemiyordum. Lucifer'ın manipülasyonları çok fazla acı vermiş olsa da etrafımdaki dünyanın güzelliği, yaşadığım hayatın içimde yarattığı o boş yerleri doldurmuştu.

Damarlarımda akan büyü olmadan, benden geriye kalan tek şey acı çeken bir kadının boş kabuğu olurdu.

Kaçmak yerine, "Bundan sonra büyümü benden asla almayacaksın," dedim. Elmanın kendine özgü kokusu havayı doldurdu ve kelimeler ağzımdan dökülürken pazarlığımıza eşlik etti. Başını sallayıp anlaşmamıza yapılan eklemeyi kabul ettiğinde, karanlığın filizlerinin bir kez daha tenine yayılışını izledim.

"İnandığının aksine zayıf olmanı istemiyorum, Küçük Cadı. Ne kadar güçlü olduğunu kabullenmeni ve benim yanımda

hükmetmeni istiyorum. Türünün diğer üyeleri benden aşağı olabilir ama sen?" diye sordu. İki parmağını çenemin altına yerleştirip daha yukarı kaldırmak için öne doğru uzandı. "Benim dengim olabilirsin. Kendi yoluna taş koyan tek kişi, sensin."

Ters bir bakış attım. "Eğer zayıf olmamı istemiyorsan neden beni becermeden önce ormanda kovalamak istiyorsun? Korku zayıflıktır, değil mi?" Parmaklarım sırtımdaki ağaç kabuğuna girdi, büyümü ahşaba batırdım ve ormanla bağlantımı yeniden kurmak için kullandım.

Onu oyalıyordum. Zaman kazanıyordum.

Gray sessizce güldü ve çeneme son bir kez dokunarak beni serbest bıraktı. "Korkuyor musun?" diye sordu. Başını eğip, parmaklarımı ağacın dibine gömdüğüm ve ahşabı eriterek onunla bütünleştiğim yere imalı bir şekilde baktı. "Yoksa sadece kızgın mısın?"

"Ben *hep* kızgınım," diye tersledim. Dişlerimi birbirine kenetleyerek öfkeme, bir başkasının kuklası olmaktan çok yorulduğum o hisse tutundum. Eğer daha güçlü olsaydım, Gray'in büyümü almasına izin verir ve fırsatını bulduğum anda çekip giderdim ama içimdeki boşlukla yaşamaktan çok korkuyordum. "Ben korkarken beni becermek istemen keyfimi pek de yerine getirmiyor."

"Korktuğun zaman seni becermek istemiyorum, *karıcığım*," derken son kelimeyi özellikle vurgulamıştı. Bana bu şekilde seslendiği her seferde olduğu gibi irkildim ki bunun mümkün olabileceğini hiç düşünemezdim.

İblislerin evlilik törenlerinin ayrıntılarını anlıyormuş gibi yapmıyordum ama Cehennemden gelen kötü yaratıklar için bile belli bir düzeyde rıza söz konusu olmalıymış gibi görünüyordu. "Seni, gözlerimi oymaya çalışacak kadar öfkelendiğinde

becermek istiyorum. Seninle savaşmak istiyorum ve hemen *ardından* tüm öfkeni bana yöneltirken seni becermek istiyorum."

"Seninle savaşmamı mı istiyorsun? Neden?" Şaşkınlıkla dişlerimi ağzımın köşesine gömdüm. Beni gözlemleme şeklinde, sanki konuşmanın ortasında kaçacakmışım gibi vücudumun her kıpırtısını izlemesinde oldukça ilkel bir şey vardı.

Zaman kazanmaya çalıştığımı ve hazırlıksız yakalanmadan düzgün bir başlangıç yapabileceğimi hissettiğim anda gideceğimi biliyordu.

Ona kırılgan ve sivri yanlarımı gösterdiğim gece söylediklerimi vurgulayarak, "Çünkü sen busun," dedi. Başka hiç kimsenin görmediği o parçalar, Gray bir şekilde derimin altına işleyip kendini evinde hissetmeyi başarana kadar ruhumun derinliklerinde gizli kalmıştı. "Çünkü deneyecek kadar cesur olan tek kişi sensin."

İçimde kabaran duygularla savaşırken yutkundum. "Ne kadar şanslıymışım." Beni, oyunundaki bir piyondan daha fazlası olduğuma inandırdığı geceleri hatırlamak istemiyordum. Onlar da tıpkı diğer her şey gibi bir yalandı. Acı, dağınık ve kaotikti; özgürlüğüme giden tek anda asla izin veremeyeceğim her şeydi.

Öfke daha güvenliydi.

Gray güldü, gırtlağından çıkan ses parmaklarımı ağaçtan çekerken yumuşak ve sessizdi. Söyleyecek bir şey aradım. Onu hazırlıksız yakalayabilmek için konuşmaya devam etmesini bekledim. Fakat o, ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve yüzünde sinir bozucu sırıtışıyla, sanki aklımdan geçen her düşünceyi biliyormuş gibi sadece beni izlemeye devam etti.

Dişlerimi sıkarak, "Hiç şansım yok, değil mi?" diye sordum. Anlaşmayı yaptığımda kaçma ihtimalimin çok düşük olduğunu biliyordum ama özgüveni ve rahatlığı karnıma yumruk yemişim gibi hissetmeme neden olmuştu.

Bana doğru eğilerek, "Sadece bir aptal seni küçümseme cüretini gösterebilir, aşkım," dediği anda ağaçtan ayrılıp orman yoluna doğru koşmaya başladım.

Takip edip etmediğini görmek için arkama bakmaya cesaret edemedim, kalbimin atışından ve damarlarımı dolduran çaresizlikten başka bir şey duyamıyordum. Koşarken arkamdan tanıdık bir sesin gelmesini, ağaç kökünün üzerinden atlayıp devam ettiğimde hızlı ayak seslerini bekledim.

Devrilmiş bir ağacın etrafında döndüm ve ileriye doğru devam edip kaçış yoluna odaklanmadan önce bir anlığına arkamdaki açıklığa göz attım.

Şeytanın az önce durduğu yer boştu.

Gray gitmişti.

7

GRAY

Willow ağaçların arasından koşarak geçti. Büyüsünün hissi üzerime çöktü, toprakla olan bağlantısı yüzyıllardır hissetmediğim bir güçle ormanın içinde titreşiyordu. Susannah'nın kızı da böyle bir büyüye, benim sunabileceğim her şeyin ötesine geçen o derin bağa sahipti.

Bu aşkın büyüsüydü. *Simbiyotik* bir ilişkiden kaynaklanan ve asla öğretilemeyecek karşılıklı bir saygının büyüsüydü. Willow, etrafındaki toprakla bir bütün halindeydi, öyle ki kendisinden alınması büyük bir trajediye sebep olurdu.

Bu yüzden anlaşmamızı reddetmeyi seçseydi, asla peşine düşüp onu takip edemezdim.

Willow'u, Hollow's Grove'un üst katlarındaki bir odada kilitli tutabilir ve kaçamaması için pencereleri kapatabilirdim fakat bu parçasını ondan alamazdım.

Bunun onu ne kadar kıracağını bilirken olmazdı. Başkaları onun damarlarındaki ateşi kontrol etmek isterken, ben sadece yanmanın ne demek olduğunu öğrenmesini ve onu nasıl kucaklayacağını izlemek istiyordum.

Ormanda gezindim, ona bir mücadele şansı veriyor ya da şanslı olduğunu düşünebilmesi için adımlarımı rahat tutuyordum. Başarabileceğini *düşündüğünde,* öfkesi tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşacaktı.

Zafere ulaşmak üzereyken onu elinden alan kişi ben olacaktım.

Willow'un, sahip olduğu tek yuvanın ben olduğumu bilmesi gerekiyordu. Geleceği benimle başlayıp benimle bitecekti. Onunla sonsuza dek yan yana olmaktan daha azına tahammül edemezdim. Kaderindeki yolda yürürken ona rehberlik edecektim.

Dinledim, üzerinden geçtiği dalların çatırdadığını duyabiliyordum. Ayaklarımın dibinde hışırdayan yapraklara kulak verdim ve onları, Willow'un yerini belirlemek için kullandım. Ben aralarında yürürken Lanetliler mesafelerini korudular, daha önce ölülerinin cesetleriyle karşılaştıklarında derslerini almışlardı. Cadı benimdi ve atasının suçları yüzünden ona bir şey yapmalarına izin vermeyecektim.

Willow'un, kendini en çok yuvası gibi hissettiği yere daldım ve atasıyla paylaştığım büyünün o kısmına dokunmaya çalıştım. Büyünün çağrısını kabul etsem bile Willow'un toprağa duyduğu sevgi benim içimde yaşamıyordu. Onun sahip olduğu sevgi, benim varlığımın eksikliğiydi.

Belki de yüzyıllar boyunca büyümden ayrı kaldığım ve ona dokunamadığım içindi. Yine de o benim için sadece kullanılması gereken bir araçtı.

Willow için ise, ayrılmaz bir parça gibiydi... Eğer kaybolursa hayatının her gününde özleyeceği bir parça.

Yoluma devam ederken yüzümde bir gülümseme belirdi. Elimi bir yaprağın üzerinde gezdirdim ve parmaklarımın altında buruştuğunu hissederken bu kayıp kendisine aitmiş gibi hissedecek olan Küçük Cadı'yı bekledim.

Willow'un ormanın ortasına yaklaştığını hissettiğimde ileri doğru atıldım. O gün, çocukluğunun geçtiği evin dışındaki ormanda kullandığım hızın aynısını kullanarak ağaçların arasında kolayca koşabiliyordum. Willow'u çabucak geçtim, özgürlüğüne kavuşmak istediği takdirde geçmesi gereken yolda duruyordum.

Bu, onun için hiç var olmayan bir özgürlüktü.

Sırtımı bir ağaca yaslayarak Küçük Cadı'nın bana ulaşmasını bekledim. Bir anlığına umudu yok olup gitti. Hiç fark etmeden son savaşımız için mükemmel bir yere gelmişti; güneşin ağaçların arasından süzülerek zemini yumuşak bir ışık ve sıcaklıkla aydınlattığı bir açıklığa. Tenimdeki hissin, bu bedenin Cehennem'de hatırladıklarıyla fazlaca çelişen konforlu sıcaklığın tadını çıkardım.

Güneşi gerçekten hissetmeyeli ne kadar zaman olmuştu?

Uzakta bir siluet belirdi, sanki onu duymamı istemiyormuş gibi yavaşça bana doğru yürüyordu. Willow, bir Aracı'nın duyma yeteneğinin ne kadar keskin olduğunu biliyordu ama benim bu formumdaki yeteneklerimi hiç anlamamıştı.

Savaşmadan önce rakibini tanımaktan hoşlanan bir cadıydı fakat bununla alakalı hiçbir şey bilmiyordu, bu da garip yürüyüşünden belli oluyordu. Orman zeminindeki sonbahar yaprakları arasında, tökezleyerek bana doğru ilerlerken çok fazla ses çıkarıyordu. Vücudundaki değişiklik ne kadar zorlandığının bir göstergesiydi. Yeni keşfettiği gücünü kontrol etmeyi ve bunun, en basit gündelik işleri bile tamamlamak için ne anlama geldiğini öğrenmesinin biraz zaman alacağını anlamıştım.

Eğer dikkatli davranmazsa dişlerini fırçalamaya çalışırken onları kırabilirdi. Tutmaya çalıştığı bir kalemi tek hamleyle ikiye bölebilirdi.

Üstümüzdeki ağaçların arasından parlayan güneşe doğru yürüyene dek zeki, hilekâr minik cadının ne yaptığını fark etmemiştim.

Karım olmayan bu yaratık, düşmüş dallardan yapılmıştı ve Willow bir şekilde onları birbirine bağlamayı başarmış, iki ağaç kütüğünü ayak olarak kullanıp sürüklenerek ilerlemesi için büyü yapmıştı. Baş kısmına bağlanmış otlar uzaktan bakıldığında saçlarıymış gibi görünse de güneş ışığı üzerine düştüğünde, koyu saçlarının parlaklığından hiçbir iz yoktu.

Duyduğum sesler, görecek gözleri olmadan ormanda tökezleyerek ilerleyen ve büyüsünü paylaşıp ağaç kabuklarına sürdüğü kan sayesinde canlanmış olan bu şeye aitti.

"Willow!" diye bağırdım ve onu dinlemek için ormanda dönerken elimi ağaçtan yaratığa doğru savurup yere yığılmasını sağladım. Öfkesine yenik düşmesini, panik ve hiddetle karşılık vermesini bekliyordum.

Onun yerine, bana sakin ve ölümcül bir kurnazlıkla cevap vermişti.

Ben hâlâ küçük bir kız çocuğuyla karşılaşacağımı düşünürken o bir kraliçe gibi davranmıştı.

Gürültü yaparak dikkatimi dağıtan yaratık ortadan kalkınca, Willow'un ormanda ilerleyen çok daha sessiz adımlarını duydum. Beni arkada bırakmış, ormanın karşı uçtaki kenarına izin verebileceğimden çok daha hızlı bir şekilde yaklaşmıştı.

Kalbim hızla çarparken ormanın içinde son sürat koşmaya başladım. Kan, damarlarımda hiç hatırlamadığım kadar hızlı pompalanıyordu. Bu durum, Aracı bedende olduğum zamanlarda vücudumun bu tür işlevlere sahip olmamasıyla fazlasıyla çelişiyordu. Kalbimi hızlandıran koşmak değil, Willow *giderse* ne yapacağımla ilgili yaşadığım kör edici panikti.

Kaçmayı başarırsa anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmekten başka çarem kalmazdı. Hem Crystal Hollow'u hem de beni terk etmesine izin vermekten başka seçeneğim kalmayacaktı.

Bu şekilde yalnızlığa geri dönmeyi düşünemiyordum.

İleri atıldım ve sırtına çarparak onu yere düşürdüm. Hemen önündeki ağaçların arasından ışıklar parlıyordu, özgürlüğü o kadar yakındı ki neredeyse tadını alabiliyordum.

Willow yere düşerken hırladı, hüsran dolu bir feryatla başını yüzüme doğru savurdu. Acısının ve öfkesinin kemiklerimde yankılandığını hissettim.

Çok yaklaşmıştı. *Fazla yaklaşmıştı.*

Burnum bir insan hatta Aracı için bile ezici bir darbeyle zonkladı. Acıyla karıncalanması, ne kadar sert vurduğunu anlamam için yeterliydi. Vücudu kollarımın arasında titrerken öfkesi her bir kasının gerilmesine sebep oluyordu ve ikimizin de kaçınılmaz olduğunu bildiği savaşa hazırlanıyordu.

Böyle olacağını biliyordum, onu yakalayıp kollarıma aldığımda savaşacağının farkındaydım.

Onunla daha fazla oynamak, savaşımızı daha da zevkli hale getirecek minik zaferler vermek için ağaçların bitiş çizgisinden uzakta olmayı planlamıştım. Özellikle de bu işin sonunda onu altıma aldığımda, geceliğini ortadan ikiye ayırıp toprağın üstünde becermeyi planladığım için aklımdaki yer tam olarak burası değildi.

Bu düşünceyle birlikte aletim sertleşti ve pantolonumun içinde seğirmeye başladı. Bu bedende, bir kadının verdiği hazzı hissetmeyeli oldukça uzun zaman olmuştu. Dün doyuma ulaşmış olsa dahi yine de Willow'a duyduğum ihtiyaçla dolup taşardı.

Kolunu başının arkasına alarak iki parmağını kıvırıp gözlerime bastırdı ve beni hafifçe geriye itti. Gövdesi serbest kalınca vücudu altımda döndü, kalçalarını hareket ettirip bana bakarken dişlerini gösterdi.

Tek kolumla onu belinden kavrayıp bedenini hafifçe eğilmeye zorladım. Willow'u belinden çekip kıçını kendime doğru kaldırdım ve siyah geceliği kalçalarından yukarı kayarak kıvrımlarını ortaya çıkarırken bedenimi ona bastırdım.

Kurtulmak için çabalamaya devam ederken, "Bırak beni!" diye çığlık attı. Bu sadece geceliğinin daha da yukarı kaymasına ve kıçının çırılçıplak kalana dek dolgun kabarıklığını gözler önüne sermesine sebep oldu.

Alçak bir sesle gülerek, "Bir anlaşma yaptık, Küçük Cadı," diye hatırlattım. Kaçmaya çok yaklaşsa bile onu yakalamış, kollarımın arasında tuzağa düşürmüştüm. "Şimdi kıpırdamadan dur ki seni becerebileyim."

"Sen uyurken sikini koparıp Beelzebub'a yedireceğim, sikkafalı," diye hırladı. Kalçasını demir gibi tutuşumdan kurtarmak için vücudunu döndürdü. Parmaklarımın aşağıya, altımdaki çıplak kısmına doğru kaymasına izin verdim. Parmak uçlarım kadınlığının üst tarafını sıyırıp geçerken irkildi, aşağıya inip girişinde oyalanmadan önce klitorisinin etrafında dolaştı. Kalçalarını istemsizce hareket ettirmesi, Willow'u aletimin sert uzunluğundan uzaklaştırmak yerine daha çok yaklaştırdı. Ona sadece benim verebileceğim zevki arıyordu.

Islak sıcaklığına dokunduğum anda yuvamı bulmuştum. Geriye kalan günlerimin tamamını amında, vücudunun derinliklerinde geçirebilirdim.

"İstediğin kadar bağırıp çağırabilir ve beni lanetleyebilirsin ama hiçbir şey bunu *kabul ettiğin* gerçeğini değiştirmeyecek. Bir seçim yaptın ve şimdi..." Duraksadım, parmaklarımı girişinde

gezdirerek yukarı doğru sürükledim ve ıslak sıcaklığını klitorisine baskı uygulamak için kullandım. Eğilip onun bana ne kadar uygun olduğunu gösteren kinayeli sözcükleri kulağına fısıldadım. Benim olduğunu iddia ettiğim çarpık, küçük ruhunun ne kadar karanlık ve ahlaksız olduğunu söyledim. "Şimdi ikimiz de biliyoruz ki seni becermemden keyif alacaksın."

"Keşke geri kalanından da sikinden aldığım kadar keyif alsaydım," diye hırladı ve tekrar kısık sesle gülmeme neden oldu. Sadece Aracı bedenimle birlikte olmuştu, bu bedendeki aletimi hiç görmemişti bile.

Diğer bedenimi kıskanmam, onunla seks yaptığı için öfkelenmem hiç normal değildi. Eğer şu anda işe yaramaz bir çamur yığını olmasaydı, Willow'un içindeyken nasıl hissettiğini bildiği için onu öldürürdüm.

Willow altımda kıvranırken elimi pantolonuma götürerek aletimi serbest bıraktım. Kendimi sıkıca birbirine bastırdığı kalçalarının arasındaki boşluğa yönlendirirken hareketsiz kaldı. Üzerinde kayarken her şeyimi hissetmesine izin verdim, amına dokundum ve klitorisine temas edene kadar oradaki ıslaklıkta ilerledim.

Elim geceliğine doğru sürüklendi, kendimi yavaş ve sığ bir şekilde itiyor, sabırla işkence ediyordum. Willow bile ne kadar istekli olduğunu inkâr edemiyordu. Benimle birlikte uyum içinde atan küçük nabzı, karşı koysa dahi bunu benim kadar iyi bildiğini açıkça gösteriyordu.

Geceliğini arkasından yırttım, ellerimi üzerinde gezdirebilmek için çıplak tenini arzuluyordum. Parmaklarımı omurgasında dolaştırırken dokunuşuma karşılık teninin kabarıp tüylerinin diken diken olmasından fazlasıyla zevk aldım.

"Tek iyi yanım sikimse," dedim ve parmaklarımı ensesine dolamak için saçlarını önümden çektim. Bu tutuşu onu yere

doğru bastırmak için kullandım ve yüzünü görebilmek için başını çevirmesine izin verdim. Vücudunu sabitleyip kalçalarımla hafifçe gidip gelirken onu tamamen hareketsiz tuttum. "Öyleyse zamanının çoğunu onun üzerinde oturarak geçirmeni bekliyorum, *karıcığım*."

Kendimi ileriye itip hızlı ve sert bir hamleyle içine daldığımda nefesi kesildi. Dudakları aralanıp gözleri kapanırken sesi daha da yükseldi. Willow'un nefesi keskin bir zevk inlemesine dönüştü.

Ruhumdan kopan inleme, zevkle dolu keskin bir hal alırken ona çığlık attırmak için beni daha da güçlendiriyordu; Willow'un aldığı amansız zevkin sesi ormana nüfuz ederken, aletimin üzerinden omurgama doğru kayarak beni sıcaklığıyla doldurması ve hissettiklerimin aynısını hissetmesi için beni daha kararlı bir hale getiriyordu.

Geri çekilip daha derine daldım, kahrolası amı o kadar ıslaktı ki bacakları kendiliğinden benim için açıldı. Evlilik bağımızın büyüsü, en sonunda gerçekten tamamlanıp yerine oturdu ve bu sıcaklık her şeyi tüketti.

Willow'un gözleri irileşirken siyah bir parıltı gözlerini kapladı. Bakışları benimkilere kilitlendi, onu benim olarak işaretlediğim siyah lekenin altında şok ve şaşkınlık gizleniyordu. Büyü ruhunun ve bedeninin her köşesine işlerken gözlerindeki parıltı sonunda âşık olduğum uyumsuz bakışlara geri dönerek soldu.

Yine de bana bakmaya devam etti. Bakışlarında meydan okuma vardı, vücudu gergindi. Geri çekilip aletimi tekrar iterek onu hızla sikmeye devam ettim. Hızlı olmamın sebebi yaşadığımız bu anı aceleye getirmek istediğimden değil, başka bir şey hayal edemediğim içindi.

Hissettiğim, onu tohumlarımla doldurma *ihtiyacı* inkâr edilemezdi. Sanki daha önce hiç bilmediğim bir şeymiş gibi, şişmiş

amından sızmalarını izlemeye ihtiyacım vardı. Willow'u odamıza geri götürdüğümde, onu tekrar tekrar becerecek ve zaten benimle dolup taşıyorken ne kadar ıslak olduğunu hissedecektim.

"Gray," dediğinde inlemesi ruhuma melodi gibi geldi. Bu, kendinden geçmenin eşiğinde olan ve onu tüketmek için gelen orgazmı inkâr edemeyen bir kadının yalvarışıydı. Bana ters ters bakarken bedenini serbest bırakıp içinden çıktım.

Dizlerimin üstünde kalıp bana gelmesini bekleyerek, "İhtiyacın olanı al, aşkım," dedim. Bunu istediğine dair aklında şüphe kalmasını istemiyordum. Onu becerdiğimde, isteksiz olduğunu söyleyerek yaşadıklarımızı başa sarmasını istemiyordum. Ayrıca Willow'u, yüzleşmek istemediği en karanlık yanını inkâr etmeye çalışacağını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Derisinin altındaki canavarla dans etmeye hazır değildi. Ben şeytan olsam da ruhumda bir yuvasının olduğunu ve orada kendini rahat hissettiğini kabul etmeye hazır değildi.

Dizlerinin üzerine çöktü, derin nefesler alırken bakışları tamamen bana odaklanmıştı. Açık fermuarım haricinde hâlâ tamamen giyiniktim ve uysal bakışları ilk kez aletime inmeden önce üzerimde gezindi. Tek eliyle uzanıp beni devirmeyi başaran bir güçle geriye doğru itti. Willow, mahvolmuş yırtık geceliğini çıkarıp ayağa kalktığında, ormanın zeminine doğru sırtüstü düştüm ve bacaklarımı doğal bir açıya getirmek için uzattım. Üzerime doğru yürürken bana baktı. Tüm ihtişamıyla mükemmel, kusursuz görüntüsünü gözlerime sunuyordu.

Hemen dizlerinin üzerine çöktü, bir insan için fazla hızlıydı; kalçalarımın üzerine çıkarken yavaşladığında bunu fark etmiş gibiydi. Elini aramıza sokmasını sağlayacak kadar doğruldu ve gözleri kapanırken kendini üzerime indirebilmesi için sikimi ihtiyaç duyduğu açıya getirdi.

Hareket etmeye başladığında kalçalarından kavrayıp, "Sik-tir!" diye hırladım. Aletimin üstüne binme şekli bir tür dans gibiydi. Kalçalarını geriye doğru akıcı bir şekilde yuvarlıyor ve beni daha derine almak için keskin bir şekilde ileri atılıp her hareketinde klitorisini bana sürtüyordu.

Gömleğimi yanlarından tutup yırttığında düğmeler havada uçuştu. Dengesini sağlamak için çıplak elleriyle göğsüme tutunuyordu. Göğsümdeki el izi görüş açısına girdiğinde, bir an tereddüt etti ve görmemek için ellerini izin üzerine koydu. Bir şekilde iyileşmişti. Parlak kırmızı rengi, beyaz bir yara izine dönüşmüştü. Hiç iyileşmemesini, sonsuza dek benimle kalmasını umuyordum.

Onu izledim. Karımın, keyif alacağımı hiç düşünmeyeceğim bir şekilde beni kullanmasına izin verdim ve uzun süre kendi zevkimi erteledim.

Ama Willow'a zevk veren her şeyden keyif alıyordum.

Başını geriye attığında, "İşte böyle, aşkım," diye mırıldandım. Üzerime doğru eğilen meme uçları sertleşmişti, onları ağzıma almam ve her bir parçasını hak ettiği gibi sevmem için bana yalvarıyorlardı.

Daha sonra.

Birlikte geçirecek yüzyıllarımız, onun her parçasına tapınmam için sonsuzluğumuz vardı.

Kendini bıraktı, kalçalarının hareketi daha az ritmik ve kontrollü bir hale geldi. Aldığı haz onu tüketirken vücudu darmadağın oldu. İnlemeleri neredeyse boşalmama neden olacaktı. Orgazmı onu yutarken sessizleşti, göğsümün ortası yanarken dudakları sessiz bir çığlıkla aralanmıştı.

Görüşüm kararttı, boşalırken bana dokunduğu ellerinin etrafından gölgeler yükseldi. Yanık daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu, cehennem alevlerinden bile daha sıcaktı.

Ellerinin altındaki beyaz yara dokusu, değişerek tamamen yeni bir şeye dönüşüp benzersiz bir iz oluşturdu.

Lanet olsun, Willow beni işaretlemişti.

Beni kocası olarak kabul ettiğini bilmek, bana olması gerekenden çok daha fazla keyif verdi. Bunu kasıtlı yapmadığını bilsem de uzanıp onu kendime doğru çekerken yüzümde beliren sırıtışa engel olamadım. Dudaklarımı onunkilere yapıştırarak ağzını hırsla yalayıp yuttum ve bedenini sırtüstü çevirip bacaklarından birini yukarı kaldırarak onu becermeye başladım.

Gülerek, "Hain minik cadı," dedim. Her hamlemde, amının etrafımda kasıldığını hissedebiliyordum. Şiddetli orgazmı hâlâ devam ediyor, ben ona olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde sahip olurken vücudu kasılıyordu.

"Siktir!" diye haykırdı. Sesi ormanın sağır edici sessizliğini doldururken onu hemen ikinci bir orgazma doğru sürükledim. Amı beni sıkıca kavrayıp esir aldı. Yavaş darbelerle içini doldurdum ve ona doğru eğilip omzunu ısırırken haykırarak boşaldım. Kan akıtacak dişlerim yoktu, Willow'un kanının içimde bıraktığı hissi özlemiştim.

Geri çekildiğimde, Küçük Cadı'nın bakışları göğsüme kazımış olduğu daire şeklindeki labirentlere kaydı.

Hecate labirenti tenime mühürlenmiş, Ruh Çağıran karımın izi bir damga gibi etime işlemişti.

Willow yutkundu, bana bakarken söyleyecek bir şeyler bulmakta zorlanıyordu.

"Artık benimsin, Willow Morningstar."

8

WILLOW

Göğsündeki işaret beni esir aldı, yaptığım şeyi kabullenmeye çalışırken boğazım aşağıya doğru giden bir zonklamayla tıkandı. Gray'e hiçbir şekilde sahip olmak istememiştim, hatta ona dair herhangi bir şey bile istememiştim ama damarlarımda dolaşan büyü artık vahşi ve kontrol edilemez gibi geliyordu.

"Bana ne yaptın?" Boğazımı tıkayan hissi görmesine izin vermedim. Toprakla olan bağlantım her zaman güçlüydü, ilişkimiz yoğun olmuştu çünkü onu diğer tüm parçalarımdan daha çok seviyordum.

Oysa şimdi...

Şimdi sanki büyünün kendisi içimde yaşıyormuş gibi hissediyordum, sanki derimin altında kıvranıyor ve kıvrılıyordu. Sanki gölgeler ışığı takip ediyormuş gibi daha koyu bir tona bürünüyordu. Sadece Charlotte'tan ve boynumda asılı duran kemiklerden bana miras kaldığını varsayabildiğim bir ışık vardı. Beni en çok korkutan kısım ise, ölümü ve çürümeyi arzulayarak tıpkı bir nabız gibi atan tehdit, bedel talep eden yaşam döngüsüydü.

O bedeli ödeyen, ölümle yaşam arasında seçim yapması gereken kişi ben olamazdım.

Gray o sinir bozucu sırıtışıyla durumu hafifletmeye çalışıyordu. Bana kaşlarını çatarak bakıp sanki tüm dünyamı altüst etmemiş gibi, "Daha önce bakire olduğunu biliyorum ama orgazmın ne olduğunun farkında olacak kadar seviştik, aşkım," diye karşılık verdi.

"Neyim ben? Derini yakmamam gerekirdi. Ben bir ateş cadısı değilim."

"Sen hâlâ benim Küçük Cadım'sın," dedi. Yüzü yumuşamış, kibirli eğlencesinin izleri azalmıştı. Bana sanki sinir krizi geçirmek üzereymişim gibi bakıyordu. Belki de öyleydim.

Sinir krizleri, genellikle duşta kimsenin beni göremeyeceği bir yerde ağladığım anlamına gelirdi. Doğayla ve hayatın doğal akışıyla çevrili bu yer dışında...

Ne olacağını bilmiyordum. En azından şimdilik.

Tek parmağıyla çenemin altına dokunarak, "Sen benim karımsın," diye ekledi.

"Hâlâ insan mıyım? Hâlâ bir cadı mıyım?" Bakışlarımı etrafımdaki ormanda gezdirdim. Ağaçların uğultusunu her zamankinden daha yüksek sesle kanımda hissediyordum, bu yüzden o parçamla olan bağlantımın etkilendiğini düşünmüyordum.

Yine de bazı şeyler bariz bir şekilde farklıydı.

Gray asla uzlaşamadığım bir gerçeği dile getirerek, "Sen hiçbir zaman insan olmadın," diye yanıtladı. Damarlarımda büyü olabilirdi ama kanım tamamen bir insan gibi akıyordu. Acı çekiyordum, açlık duyuyordum ve önemli olan tüm parçalarım insan gibi *hissediyordu.*

Çok sevdiğim küçük kardeşim, on altıncı yaş gününe kadar büyü gücü olmadığı için kendini insan gibi hissediyordu. Dünyayı onun gözlerinden görmüştüm; bensiz yaşayacağını bildiğim hayatı, sahip olmayı dilediğim şeyi görmüştüm.

Ancak büyüm olmadan oraya ulaşmak için kendi bedenimde yalnız kalacak kadar güçlü değildim. Hayatımın yarattığı boşlukla yüzleşecek kadar güçlü değildim. Sevginin olması gereken yerde sadece acı, ıstırap ve öfke vardı.

Bize yakın ağaçlardan birine uzanmasını izlerken, "Cadı mıyım?" diye sordum. Ağaç çağrısına cevap vererek tek dalını ona doğru salladı. Gray, parmaklarının arasına alabildiği yaprağa çok tuhaf bir şeymiş gibi bakmaya başladı. Sanki bu denli sıradan bir şeyi neden bu kadar önemsediğimi anlayamıyordu.

Altın rengi bakışları sonunda benimkilerle buluştu. "Bu biraz karışık." Altdudağımın titremesine karşı koymaya çalışarak yutkundum. Bildiğim her şeyi kaybetme düşüncesine dayanamıyordum.

"Nasıl?" diye fısıldadım, sesimde azalan sabrımı gösteren bir gerginlik vardı. İstemediğim halde beni bayata döndürmüştü, en azından bana ne yaptığını açıklayabilirdi.

"Seni geri getirmek için sana çok fazla kan vermem gerekti. Verebileceğimden çok daha fazlasıydı. Şimdi de evlilik bağını kabul ettin. Geçmişte sadece bir kişiye bu kadar kan verdim ve o da farklı bir amaç içindi ama bazı sonuçları benzer görünüyor."

Alaycı bir şekilde, "Charlotte mı?" diye sordum. Tabii ki atam diğer kişi olacaktı. Onun hayat hikâyesini tekrarlamaya mahkûm görünüyordum. "Siz ikiniz..."

Gray, "Hayır. Charlotte ile karşılıklı saygıya dayanan bir ilişkimiz vardı ama hiçbir zaman öylesine bir arkadaşlıktan öteye geçmedi. O bana güvenmiyordu, ben de ona. Fakat azmine saygı duyuyordum," diye cevap verdi. Vücudu gerilirken ormana bakarak duraksadı. "Kanımı verdiğim kişi de o değil, gerçi bu Charlotte'ın isteği üzerine olmuştu."

"Kim?" Diğer tek olasılığın farkına vardığımda, kaşlarımı çattım. "Üst Meclis mi?" Kelimelerin boğazımda düğümlendiğini hissediyordum.

"Evet, aşkım. Susannah ve George'u ölümlerinden uyandıran şey, onlara armağan ettiğim kanımdı. Charlotte'ın büyüsü bile, çağrısını çektiği andan itibaren kimseyi canlandıramadı. Büyüsünü bıraktığında, doğal hallerine geri döndüler," dedi ve bu kanımı dondurdu. Çıtırdayan yaprakların sesiyle ormana doğru baktım, içimde yükselen paniği bastırmaya çalışıyordum.

"Söylediklerin şu anlama mı geliyor..."

"Bu, senin her zaman olman gereken kişi olduğun anlamına geliyor. Halkımız, cadıları eski yöntemlere geri döndürmek için seninle, yeni bir yaşam tarzı için baş iblislerle ve Aracılara rehberlik etmem için de benimle gerçek bir uyum içinde yaşama şansına sahip," derken altın gözlerinde umut dolu bir şey parladı. "Burada bir yuva kurabiliriz."

Bir saniyeliğine bile olsa, Cehennemin hiç evi gibi hissettirip hissettirmediğini merak ettim. Yoksa orası cezasının bir hatırlatıcısı, hapsolmuş ruhlardan daha fazla kaçamayacağı bir yer miydi?

Beni kullanan ve pişmanlık duymadan kalbimi kıran bu adam için hiçbir şey hissetmemeye kararlı bir şekilde acıma duygumu bastırdım.

"Beni geri getirmek için tam on iki cadı öldürdün. Meclis bunu affetmeyecektir," diye tersledim ve aptallığına karşı başımı salladım.

Sinsi bir sırıtışla, "Crystal Hollow'un dışındaki ailelerden gelen on iki cadıyı öldürdüm," dedi. "Onların, burada aileleri ya da kalıcı ilişkileri yoktu. Bir süreliğine kızgın olacaklar ama insan hayatı kısadır. Öfkeleri devam etse bile çok geçmeden ölmüş olacaklar. Geleceği biz yazacağız," dedi ve arkasını dönmeden önce bana son bir kez gülümsedi.

Lanetlilerden biri etrafımızı saran ağaçların arasından fırlayıp tüm ağırlığıyla Gray'e doğru atıldı. Şeytan onu boğazından yakalayıp havada tutarken kavrayışı acımasızdı. Boynumdaki kemikler takırdadı, aynı anda hem çok tanıdık hem de çok farklı hissettiren büyünün çağrısıyla birlikte vücudum yaratığa doğru çekildi. Kanımdaki toprağın titreşimi sıcak bir rahatlama gibi hissettiriyordu ama bu, tıpkı buzlu suyun dalgalanması gibiydi.

Elimi yanıma bastırmak için mücadele ederken parmak uçlarım acıyla karıncalandı. Bu büyü, -kara büyü- kendim için asla istemediğim bir şeydi. Ona sadece, intikam için Aracıları ait oldukları yere gönderecek olmasından dolayı önem vermiştim.

Başka bir şey için kullanmayı hiç planlamamıştım.

Gray onu hareketsiz tuttu, dikkati bana ve hissettiğinden şüphe duymadığım içimdeki mücadeleye kaydı. "Her zaman büyüyü takip et, Küçük Cadı," diye mırıldanarak yaratığı döndürdü. Avucunu boğazının ön kısmına doladı ve onu hayal bile edemeyeceğim bir güçle sabit tuttu. Kurt adamın kolları savruldu. Elleri tamamen şekil değiştirmişti, üstünde tüyler vardı ve pençeleri normal bir kurttan daha uzundu. "Eğer büyün onun hayatını istiyorsa bu arzuyu besle. Bir Ruh Çağıran, tıpkı senin toprağı beslediğin gibi dengeyi beslemek zorundadır."

Fakat büyümü çağıran şey ölüm değildi. Sadece kan, beden ve etin kurban edilmesiydi. Lanetli'ye doğru ilerledim ve çenesini bana doğru çevirdiğinde, yutkundum. Pençeli eller benden bir parça koparmak için çırpınırken onu bir bakışla sabitledim.

Elimi sallayıp ayaklarının altındaki toprağa seslendim, kökler orman tabanından uzanarak yaratığın ağırlığını taşıyan arka bacaklarına dolandı. Etrafında dönüp gövdesini sardılar ve ellerini yakalayarak yan tarafına sabitlediler. Gray onu yavaş yavaş serbest bıraktı, büyümle sıkıca tuttuğumdan emin olduğunda da geri çekildi.

Gray arkama geçip bir kolunu belime doladı ve göğsünü sırtıma yasladı. Bu destekten ya da büyünün beni tüketmekle tehdit ettiği bir anda, bedenime dayanak noktası sağlayarak beni kök salmış gibi hissettirmesinden hoşlanmamalıydım. "Kemiklere istediği şeyi ver," diye mırıldandı. Beni rahatlattığı kadar utanç duymama sebep olan bir şey yaparak burnuyla boynumun yan tarafını okşadı.

Başımı iki yana sallayıp, "Bu kadarı çok fazla," dedim. Elim yanımda titrerken büyünün çekimi görmezden gelinemeyecek kadar fazlaydı. Beni zorlayacak, büyünün kontrolü ele geçirmesiyle irademi elimden alabilecek hiçbir şeyi istemiyordum.

"Bırak gitsin. Bununla savaşarak kendini tüketeceksin. Madizza soyu, Yeşil Cadılardan sadece biri. İki tane aile var, bu da Madizzaların verdiğim toprak büyüsünün sadece yarısını kontrol ettiği anlamına geliyor. Hecate ise tek bir büyücü soyu, hepsi de senin içinde. Bu güce alışmak için zamana ihtiyacın olacak," dedi ve elini kolumun ön tarafına dolayarak kaldırdı. Beni Lanetli'nin göğsünden sadece bir nefes uzakta durdurdu ve kalan mesafeyi aşmam için geri bıraktı.

Ona dokunmadan kalbinin atışını, kanının akışıyla birlikte nabzını hissettim. Hayatı ulaşamayacağım bir yerde asılı duruyordu fakat beni çağırmıyordu.

Çünkü Ruh Çağıran olmak ölümle değil, hayatını çoktan kaybetmiş olanlara yaşam vermekle ilgiliydi.

Avucumu kararlı bir şekilde Lanetli'nin göğsüne değdirdiğimde, siyah filizler elimi adeta yuttu. Etrafımı sardılar ve titreşerek bedenimden geçip boynuna dolandılar.

Lanetli'nin gözleri benimkilerden ayrılmadı, acıyla kesik kesik ulurken bakışlarında insani bir şey gizleniyordu. Bu feryat, bir yalvarışa ve ulumaya dönüştü, başını geriye atarken sesi ağaçların arasında yankılandı.

Kürkü ormanın zeminine düştü, başının üzerinden bir perde gibi dökülüp aşağıdaki yapraklara değene kadar rüzgârda dalgalandı. Yapraklar kürkünü bir adak olarak kabul ederek sarmaladılar.

Dehşet içinde izliyordum, derisi sanki aside batırılmış gibi eriyip giderken elimi çekemedim. Burnu gölgeye dönüştü, bir insan yüzüne dönüşen suratından kan damlıyordu. Bedeni küçülürken bacaklarıyla kolları büküldü ve kemikleri çatırdadı. Kürkünün yerine bir insan gibi saçları çıkarken tırnakları da parmaklarının içine doğru girdi.

Ağaç kökleri toprağın içine doğru çekilerek ait oldukları yere geri döndüler ve Lanetli'nin yerine ortaya çıkan adamı, ayakları üzerinde sallanmaya bıraktılar. Adam kollarını kaldırdı ve önümde dizlerinin üzerine çökerken bileğimi hafifçe kavradı.

Tamamen çıplaktı ve Gray'in uyarı niteliğindeki hırıltısı, onaylamadığını gösteren bir sinyal gibiydi.

Lanetli bakışlarını yüzüme çevirdi; yakışıklı, insan formundaki bir adamın şok edici menekşe rengi gözleri benimkilerle buluştu.

"Yüce Eş," dedi. Sesi huşu doluydu, öne doğru eğildi ve yüzünü tuttuğu elime doğru yaklaştırdı. "Emrinize amadeyim."

9

GRAY

Willow dondu ve dehşet içinde önünde diz çöken adama baktı. Boğazımdan bir hırıltı yükseldi, adamın karımın elini hayranlıkla sanki dünyayı kurtarmış gibi tutuşunu izliyordum.

Willow'un arkasından, "*Benim* eşim," diye açıklık getirdim. Piç kurusu gözlerini Willow'dan çekmemişti, o ürkütücü bakışlarını üzerinden ayıramıyordu. Charlotte, Lanetli'yi ormana hapsettiğinde, bunu geri almanın mümkün olduğunu düşünmemiştim. Her büyünün bir bedeli olduğunu düşünürsek bu beni şaşırtmamalıydı.

Sadece bunun Willow'a neye mâl olacağını merak ediyordum, ormanda kalanları kurtarabileceğine dair yeni öğrendiği bu bilgiyle ne yapacağını da...

Beni tamamen unutmuş gibi görünüyordu, omurgasına kendimi daha sıkı bastırarak varlığımı belli ettim.

Derin bir nefes aldı ve sanki aniden bedenini taşıyamayacakmış gibi kendini bana doğru bıraktı. Lanetli ona yardım etmek için ayağa fırladığında, Willow'un belindeki tutuşum sertleşti ve onun bana ait olduğunu gösterdim.

Willow yardımımı kabul etti, karşısındaki adamın belirsizliği onu sahip olduğu tek desteğe yaslanmaya itiyordu. Eğer işler istediğim gibi gitseydi, sahip olduğu tek şeyin ben olduğumu anlayacağı günü beklememe gerek kalmazdı. Tanıdığı ve değer verdiği herkes gittiği zaman, işte o gün Willow'un yalnızca benim olacağını biliyordum.

Willow, "Adın," dedi. Kelimeleri sorudan çok nefes nefese söylenmiş bir talepti. Yaratığın gözleri ışıkla birlikte titreşiyordu, ayağa kalkarken menekşe rengi parladı. Çıplaklığından hiç rahatsız olmamış gibiydi.

"Jonathan." Bakışları sanki yüzyıllar önce kim olduğunu hatırlamaya çalışırken odaklanmak zorundaymış gibi sersemlemişti. "Jonathan Hatt."

Willow bacaklarını düzeltti ve Lanetli erkeğin karşısında dimdik durana kadar doğrulmaya çalıştı. Dokunuşumdan kurtulurken tek eliyle uzanıp Jonathan'ın yanağını kavradı. Ne yaptığını izleyebilmek için hafifçe yana kaydım. Onun bir başkasına dokunmasına izin vermek fiziksel olarak bana acı verse de, yüzündeki ifadenin cinsel arzuyla hiçbir ilgisi yoktu. Her şey kendi yeteneklerinin farkına varmasıyla ilgiliydi.

"Borcun henüz ödenmedi, Jonathan Hatt," dedi. Sözcükleri nazikçe söylemişti. Yorgunluğu yüzünden sesi fısıltıdan öteye geçemese de kelimelerin her vurgusunda titreşen güçten şüphe edilemezdi. Menekşe rengi gözü, kelimeleri söylerken parlıyordu.

Jonathan, "Benimki gibi bir borç asla tam olarak ödenemez, Yüce Eş," derken sesindeki saygı yumruğumu sıkmama neden oldu.

Willow'un parmak uçlarından yayılan mürekkep rengindeki koyu filizler, Jonathan'ın yanağına işlendi. Derisine batıp derinlere işlemesine rağmen geri çekilmedi. Büyünün uğultusu

açıklığı doldurdu ve karımın büyüyle olan senfonisi, kanımda yankılandı.

Willow ona dokunduğunda kürkü derisi boyunca yayıldı, sırtı eğildi ve dört ayak üzerine düştüğünde kemikleri çatırdadı. Lanetli formunda olduğundan çok daha kısaydı, bedeni küçüldükçe daha pürüzsüz bir dokuya büründü.

Gittikçe küçüldü, çığlıklarını bastırmak için mücadele ederken sesi boğuklaşarak zamanla kesildi ve yerini belirgin bir kedi miyavlamasına bıraktı.

Küçük siyah kedi, Willow'un ayaklarının etrafında dönüyor, ayak bileklerine sokuluyor ve ona hayranlıkla bakmak için başını kaldırıyordu. Gözleri menekşe renginde kalmıştı. Willow işe yaramaz yaratığı almak için eğildiğinde, miyavlaması bir mırıltıya dönüştü.

Boynunun arkasını kaşıdı ve adamın kendisine yaklaşarak boynunu ona doğru bükmesine neden oldu. Diğer eli yüzünün önünde durdu, başparmağı ve işaretparmağı kedinin aralarındaki bağa erişmesini sağlamak için açıldı.

Kedi onu ısırmadan önce derisinin üstünü yaladı. Dişlerini derisine batırarak ona ait olmayanı aldı. Aradaki mesafeyi aşıp ensesinden yakaladım ve kedinin başını geriye doğru yatırdım.

Hayvan bana hırlarken yüzünde, Willow'un verdiği yeni şekle rağmen içinde hâlâ varlığını sürdüren Lanetliyi hatırlatan bir şey vardı.

"Aklından ne geçiyordu?" Kediyi serbest bıraktığında, karıma hırlayarak sordum. Onu yere fırlattım ve daha bir dakika öncesine kadar kedi olmayan biri için fazlasıyla doğal bir şekilde ayaklarının üstüne düştüğünde ters ters baktım.

Bir Lanetliyi almış ve onu kahrolası *eşlikçi*si yapmıştı; ancak kürkünün altında gerçekte ne olduğunu asla unutmayacaktım.

Karıma fazla yakın olan lanet bir adam.

Willow, dizleri bükülürken ayaklarının üzerinde sallanarak, "Kan güçtür," dedi. Onu yakaladığımda teni enerjiyle uğuldu-yor, ikimizi birbirine bağlayan her noktada titreşiyordu. İçin-deki Ruh Çağıran, onlarca yıl uykuda kaldıktan sonra serbest bırakılmanın ve bağlanmanın tadını almıştı. Vücudu bu gücün altında çökerken bile boynunun etrafındaki kemikler titriyor-du. Başa çıkabileceği büyü seviyesine ulaşmak için zamana ih-tiyacı vardı.

Büyü ondan bunu talep ediyordu.

"O zaman, neden onu hak etmeyen birine veriyorsun?" Onu kollarıma aldım. Karşı koymamıştı, yorgunluktan başını göğsüme yasladı. Willow, güçlü olduğu zamanlarda aramızdaki bağa sahip olduğu her şeyle karşı koymuş olabilirdi. Fakat kırıl-gan olduğu anlarda tüm o meydan okumalarının altında, tam olarak kim olduğunu görebiliyordum.

Dünya ile tek başına yüzleşmekten korkan genç bir kız...

Hiçbir şeyden etkilenmemiş gibi davranıp onu önemseyen kişilerin ruhunun derinliklerine inmesine izin vermiyor, kur-duğu sığ arkadaşlıklara odaklanırsa kimsenin bunu görmeyece-ğini düşünüyordu.

Sevmek kaybetmekti. Sevmek acı çekmekti. İster kendi ih-tiyaçlarını öz çocuğunun üstünde tutan bir baba olsun, ister ayrılmak zorunda kalacağı kardeşi... sevgi bizim gibi varlıklar için acı demekti.

"Çünkü ben, bana ait olanı kollarım," dedi ve gözleri kapa-nırken göğsümden bir hırıltı yükseldi. Bunu hissedeceğinden hiç şüphem yoktu, ondan ayrılmayı reddeden lanet kedinin ya-nından geçerken kanımda kaynayan öfke havayı dolduruyordu.

Uyumamıştı, gözlerini kapatıp öfkemden saklanmayı tercih etmişti. Neler olup bittiğini benden daha fazla bilmediğini dü-şünerek bu hareketini görmezden geldim.

Bir *eşlikçi* olmak genellikle *gerçek* hayvanlara özgüydü ama Jonathan'ın, Willow'a bakışına ve onunla kalmakta ısrar etmesine bakılırsa ortada başka bir cevap yoktu.

Hayatımızda ihtiyaç duymadığım ya da istemediğim bir baş belasıydı, verecek zamanı olmadığı halde sürekli ilgi isteyen bir varlıktı.

Willow'un bana ait olan zamanını...

"Sanırım ondan kurtulursam bana oldukça kızarsın, öyle değil mi?" Şaka olmamasına rağmen ses tonumu biraz eğlenceli tuttum.

"Öfkelenirim," diye mırıldanırken hâlâ gözlerini açmamıştı. Yorgunluğu içime sızarak aramızdaki bağa doğru yayıldı. Döndüm ve bir süreliğine evimiz olacak olan okula doğru ilerlerken dudaklarımı alnına bastırdım.

Sonunda, Crystal Hollow kasabasına taşınacak ve tamamen topluluğun bir parçası olacaktık. Ona burada bir yuva, Cadılarla Aracıların barış ve uyum içinde yaşamayı öğrenebilecekleri bir yer kurabileceğimizi söylerken ciddiydim.

Cehennem'e sürgün edildiğimden beri ilk defa, Susannah ve George dünyada kendi formuma dönmemi sağlayacak mührü açabilecek kadını elde etmeme engel olmak için Seçim'i yürürlüğe koymadan önce de her şey böyleydi. Umutsuz bir güç arayışı yüzünden aramıza girmişlerdi ve ben de yüzyıllar önce benim olması gereken şeyi elde etmek için, aniden zamanımı beklemek zorunda kalmıştım.

Sonunda uykuya yenik düşen Willow'un yüzüne baktım. Nefes alışverişi yuvamdaymışım gibi hissettiren sabit bir ritme dönüşürken, bunu hiçbir şeye değişmeyeceğimi düşünüyordum.

Başka hiç kimse, o kollarımdayken hissettiklerimi bana hissettiremezdi. Başka hiç kimse onu hayatta tutmak için yaptığım şeyleri yapmaya beni ikna edemezdi.

Hiç kimse benim için önemli değildi, herkes istediğimi elde etmek için sadece bir araçtı. Yalnızca Willow onlardan biri değildi.

O, her şeydi.

Ormandan yavaşça çıktım ve ön kapıya doğru ilerlerken okula baktım. Leviathan dışarıda nöbet tutuyordu ama ona attığım tek bir bakışla başını sallayarak arkamdan gelmeye başladı. Bizi Willow'un uyuyacağı yatak odasına kadar takip etti. Ben Meclis'i düşmanca ele geçirmemin ardından ortaya çıkan kaosun bir kısmıyla başa çıkmaya giderken, onu Willow'a göz kulak olması için ofisimde bıraktım.

Çabasının boşa olacağını bildiği için tekrar benden kaçmaya çalışmayacaktı. Aramızdaki bağ tamamlandığına ve bizi geri dönülemez bir şekilde birbirimize bağladığına göre, onu her yerde hissedebilirdim.

Nereye saklanmaya çalışırsa çalışsın karımı bulacak ve ona yardım etmeye çalışan herkesi katledecektim.

Vicdanı bunun olmasına izin vermezdi.

10

WILLOW

İleri doğru yürüdüm, önümdeki karanlığa uzanarak göremediğim bir şeyi aradım. Gecenin kör karanlığından başka bir şey yoktu. Arkamdaki ışık, soluklaşan bir anı gibiydi.

Işık titreşirken derin bir nefes aldım ve gözlerimi bana ulaşmak için yerde sürünen sarmaşıklara çevirdim. Hem çok yakın hem de bir o kadar uzaktalardı, kendimi ölümün karanlığına bırakmadan önce bana dokunamayacaklarını biliyordum.

Ayaklarımın altında kuru toprak ve külden oluşan çorak bir manzara vardı, yaşama dair hiçbir iz yoktu. Boynumdaki kemiklerin tıkırtısıyla ileri doğru adım atarken kolumdaki tüyler diken diken oldu. Bilinmezlikte bekleyen şey her neyse, onu aradılar ve evine çağırmasına izin verdiler.

Karanlık ismimi fısıldadı, sesler daha önce hiç olmadığı kadar netti.

Dirseğim dondurucu karanlığa dokununcaya kadar bir adım daha attım. Karanlığın içinden dikkatlice baktığımda, onları görmem için sıra halinde duran kadınların puslu görüntüleri şekillendi. Sol taraftan itibaren, önümde on iki kadın duruyordu.

Baştaki kadın, kim olduğunu anlayabileceğim kadar eski moda kıyafetler giyiyordu.

Charlotte'ın kızı.

Annesine o kadar çok benziyordu ki, sıraya şöyle bir göz attığım sırada İlk Cadı'nın yokluğu kalbime ağır geldi. Halam sıranın en sonunda duruyordu, beni eve davet etmek için elini uzattı. "Gel, Willow," dedi. Ben tereddüt ederken yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Başımı sallayarak, "Hazır değilim," dedim. Ölümün beni yutmasına, kemiklerle birbirine bağlı Hecate cadılarından biri olmaya hazır değildim.

Soyumuz benimle birlikte ölecekti.

Her ne kadar bunu istediğimi düşünmüş olsam da kısa süreli ölümümden uyandığımda, o karanlığın tenimi nasıl ürperttiğini hatırladım. İçimde oluşan, başaramadığımı bilmenin getirdiği o boşluğu hatırladım.

Hüzünlü bir şekilde gülümseyerek, "Asla hazır olmayacaksın," dedi. "O'nun, seni olmadığın bir şeye dönüştürmesine izin verme." Arkasında karanlık bir patikanın silik görüntüsü parıldadı, yeşil çitlerin bulanık şekli beni bir tuzakmışçasına kendine doğru çekiyordu.

Hareketsiz kalarak halamın söylediklerini ve her hareketimle bedenimde hissettiğim tuhaflığı düşündüm. Eski Willow'un olamayacağı kadar hızlı, güçlü ve her şeydim.

Bu beni her ne kadar korkutsa da hepsinden daha önemli olan şeyi biliyordum.

Buraya Gray'in zayıflığını bulmaya gelmiştim. Buraya kemikleri bulmaya ve onları, Aracıları yok etmek için kullanıp halam için adaleti sağlamaya gelmiştim. Halamın ölümünden Üst Meclis'in sorumlu olduğunu sanmıştım ama öyle değildi.

Aracıları yok edip onun intikamını alma görevim tekti, aynıydı ve değişmemişti. Gray ölümcül bir hata yapmıştı.

Bana zaafını göstermişti.

Onu, buna pişman edecektim.

Sıçrayarak uyandım, tavana doğru uzanmış kolumun yan tarafıma düşmesine izin verdim. Tüylerim diken diken olmuştu, rüyanın fiziksel etkisi bana bunun gerçek olduğunu anlatmaya devam ediyordu. Hecate soyu, her zaman yaşam, ölüm ve gerçek olanla sadece *görülen* arasındaki çizgileri bulanıklaştırmıştı.

Yavaşça kalkarak kollarımı bedenime doladım ve basit, siyah bir ipek gecelikle karşılaştım. Gray beni odasına götürdüğünde üzerimi değiştirmiş olmalıydı. Bu bilginin beni rahatsız etmemesi için kendimi zorladım. Sadece bir saat önce görmediği ve dokunmadığı bir şey değildi.

Bedenimle olan bağlantımın kesilmesi garip hissettiriyordu. Sanki aniden, sadece bundan ibaret olduğumu fark etmiştim. Ruhum bir süreliğine bedenimden ayrılmış olsa dahi, onsuz geçirdiğim süre zarfında yine de *kendimdim.* Tıpkı Lucifer'ın olduğu gibi, benim bedenim de sadece bir Aracı'ydı.

Cehennem, soğuk ve hiçlikle dolu olan o karanlık yerin tam tersi miydi? Gray'in varlığının her anında tenini yakan bir sıcaklık, Cehennem Ateşi ile dolu bir boşluk muydu?

Bu düşünceden sıyrılıp örtüyü üzerimden attım ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru kaydırdım. Daha önce düşündüğüm gibi yapmaya çalışarak kendimi sakince hareket etmeye zorladım. Bacaklarım acı verecek kadar yavaştı, sanki ne kadar zaman kaybettiğimi görmezden gelmek için elimden geldiğince çabalamam gerekiyordu.

Banyoya doğru ilerledim ve suyu açmak için duşa uzandım. Gray'in bana giydirdiği geceliği yırtarak çıkartıp duşa girerken yere düşmesini izledim. Su, o hiçlikle dolu karanlığın soğukluğunun aksine, tenimde çok sıcak hissettiriyordu. Suyun beni

yıkamasına izin verdim, beni henüz gitmek istemediğim bir yerin kenarından geri getirdi.

Aracılar gittiğinde ve Cadılar Meclisi asla sonlanmaması gereken geleneklerine geri döndüğünde, o karanlığın içinde dolaşıp kaderimi kabul edecektim.

Bunu yaparken de orada hapsolmuş atalarımı serbest bırakacak ve güçlerini, bana güç veren kemiklere sunacaktım. Atalarım, soyumuz kaderini gerçekleştirene kadar yollarına devam edemezlerdi; kemikler köprücükkemiğimin üstünde soğumuş gibi görünürken bunu ruhumda hissedebiliyordum.

Kemikleri kendime bastırdığımda, istedikleri huzurun fısıltısını içimde hissettim. İşimizi bitirip Charlotte'ın yanlışlarını düzelttiğimizde, kemikleri onlara verecektim.

Duş almayı bitirdikten sonra banyonun serin havasını bedenimde hissettim ve giyinmeden önce kurulandım. Beni, bir Yeşil olarak işaretleyen orman yeşili üniformayı kullanmaya dayanamıyordum. Özellikle de *o kızla* aramdaki bağın bu kadar koptuğunu hissederken. Yeşil büyü içimde hâlâ titreşiyordu ama kara büyüyle mücadele ederken ona karşı sadakatsiz hissediyordum.

Giyecek bir şeyler bulmak için karıştırdığım Gray'in çekmecelerinden birini açıp odamdaki kıyafetlerimi görünce şok oldum. Crystal Hollow'a geldiğim zaman bana getirilmesi için ayarladığı her parça, sanki kendini kocam olarak gören adamın yanına taşınmışım gibi çekmecelerinde duruyordu.

Fakat onun yanına taşınmamıştım.

Durumun yanlışlığına odaklanmak yerine zırhımı kuşandım ve bir Hecate cadısı olmadan önce bile bana tanıdık gelen kıyafetlerimi giydim. Siyah kot pantolonum ve postallarım bana daha çok kendim gibi hissettiriyordu. Her şeyimi elimden

alan adamı aramaya çıkmadan önce, üzerime geçirdiğim siyah bol kazağın bir omzumdan düşmesine izin verdim.

Babamın kulağına intikam planları fısıldamasaydı, hayatımın nasıl olacağını kim bilebilirdi ki?

Yatak odasının kapısını açtım. Jonathan miyavlayıp bileklerimin etrafına kıvrıldığında ayaklarıma baktım. Eğilerek onu kucağıma alıp göğsüme bastırdım ve oturma alanına çıkarken çeneme sokulmasına izin verdim. Derimi ısırarak keskin dişleriyle küçük bir delik açtı.

"Açgözlü eşlikçi," diye azarlayıp oturma odasına yönelirken ona sert bir bakış attım.

Baş iblislerden biri, sandalyede sırtı bana dönük şekilde oturmuş aylaklık ediyordu. Tek elini kaldırıp uzun, siyah pençelerinden tekini yanağına bir kez vurmasını izledim.

Leviathan.

Yavaşça ayağa kalktı, uzunluğuyla odayı doldururken gittikçe yükseliyordu. Bana doğru dönüp kendimi önemsiz hissettiren bir bakışla baktığında yutkundum. O, baş iblisler arasında en uzun boylu olandı ve odayı küçükmüş gibi hissettiriyordu. Gömlek giymiyordu, sanki omuzlarını ve kollarını zorlayan geniş kaslara uyacak bir şey bulamamışlardı. Kollarının ön kısmı, yarısına kadar solgun ve renk değiştiren pullarla kaplıydı. Hareket ettiğinde ve güneş üstlerine değdiğinde hafifçe parlıyor, bana deniz yılanını anımsatıyorlardı.

Gözleri Karayipler'in canlı mavisi gibiydi. İnanılmaz derecede kare bir yüzü ve belirgin bir çenesi vardı. Omuz hizasındaki siyah saçlarını arkaya atarak sert yüz hatlarını, onları çevreleyen hiçbir engel olmadan ortaya çıkarmıştı.

Ben başımı sallayıp kapıya doğru dönerken başını yana doğru eğip, "Yüce Eş," dedi "Lucifer şimdilik odanızda kalmanızı rica etti."

"Hadi ama," derken olduğum yerde durdum ve alaycı bir ifadeyle ona döndüm. "O, hayatı buna bağlı olsa bile nasıl *rica edeceğini* bilemez."

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü, düz dişleri mükemmeldi ve bembeyazdı. Dişlerinin uzunluğu, gülüşünün bir insandan çok başka her şeye benzemesine sebep oluyordu. Aracılarınkinden bile daha uzun görünüyordu. "Onu satır aralarını okuyacak kadar iyi tanımış olmanıza sevindim."

"Onu gerçekten hiç tanımıyorum, değil mi?" Kendimi rahatlatmak için Jonathan'ın ensesini kaşıdım. Bu acıya ve içimdeki kargaşaya karşı bana destek oluyordu.

Yapılacak en akıllıca şeyin bu olduğunu bilsem de onu daha önce tanımak istememiştim. Zayıflığına ihtiyacım vardı ama onu insan yapan şeyin ne olduğunu bilmek istemiyordum.

Artık benimle ne kadar az şey paylaştığını fark etmiştim. İnsanlığının kırıntılarını ve parçalarını, kendini sevdirip amacı doğrultusunda hareket etmek ve beni tam olarak istediği yere getirmek için stratejik olarak paylaşmıştı.

Bu durum, pek kabul etmek istemesem de insan erkeklerin yatmak istedikleri kadınlara yaptıklarından çok farklı değildi. Güzel yalanları paylaşmak uğruna çirkin gerçekleri göz ardı etmek, gördüğüm kadarıyla kur yapma sürecinin standart bir parçasıydı.

Ama insanların çoğu sevgilisini bıçaklamaz ve baş iblisleri çağırmazdı.

Kapıyla benim arama girmek için öne doğru bir adım atarak, "Onu, sandığınızdan daha iyi tanıdığınızdan şüpheleniyorum, Yüce Eş," dedi.

Öfkemi bastırarak sessiz bir itirazda bulundum. "Benim bir adım var."

"Yüce Eş..."

Sonraki cevabım daha yüksek sesli ve daha sertti. Geri çekilmedim, kim olduğumu hatırladım. Cevabı karşısında sinmedim. Aldığım en büyük zararın bedenime değil, duygularıma verilmiş olması önemli değildi. Öne doğru eğilerek konuştum. "Benim. Bir. Adım. Var." Jonathan tuttuğum yerden aşağı atladı ve Leviathan, Jonathan'ın rahatsız olacağı kadar yaklaştığında ona doğru tısladı. "Ben çok daha faz-"

Leviathan, "Eşi olmaktan mı?" diye sorup cümlemi benim yerime tamamladı.

Eş benim seçeceğim kelime olmazdı ama bunun pek de önemi yoktu. Birbirimize mühürlediğimiz işaretler varken ve içimde bir yerlerde, onun nabız gibi attığını biliyorken artık bunu inkâr edemezdim.

Öfkesi güçlüydü ve onu göremediğim zamanlarda bile benimkini körüklüyordu.

"Benim adım Willow ve şu andan itibaren bana böyle hitap edeceksin," diye emrederken kemiklerin derime daha sert battığını hissettim. Geceleri uyumama yardımcı olan bir illüzyon olsa bile, Gray ile arama mesafe koyma çabama katkıda bulunuyorlardı.

Leviathan tekrar gülümsedi, yüzünde sert çizgilerini yumuşatan bir ifade vardı. Gözlerini benden ayırmadan alaycı bir şekilde eğilerek selam verdi. "Nasıl istersen, Willow."

O reveransının sonuna gelip duraklayana kadar bekledim ve dönerek olabildiği kadar hızlı bir şekilde kapıya doğru koştum. İnsanlık dışı hızım için aniden minnettar hissediyordum. Parmaklarımı kapı koluna dolayıp çevirerek açarken bedenimin sınırlarını zorluyordum.

Leviathan da benim kadar hızlıydı, mümkün olduğunu düşünmediğim bir tempoyla arkamdan geldi. Elini başımın üstündeki

kapıya indirdi ve büyük bir gürültüyle kapattı. Parmaklarının arasındaki ağ ve uzun tırnakları görüşümü engelliyordu.

Kapıyı açmak için mücadele ettim, yapamadığımda inleyip hayal kırıklığıyla hırladım. Onunla yüzleşmek için dönüp elimi yüzüne doğru kaldırarak yanağını kavradım. Kara büyüyü dokunuşuma katarak karanlık filizlerin tenine yayılmasını izledim. Elimden ve parmaklarımdan koparak, derisinin yüzeyinde adeta ölüm damarları gibi hareket ediyorlardı.

Ona büyümü akıtırken kemikler takırdadı ve tam o anda hiçliğe dönmesini diledim.

Siyah çizgiler derisinin derinliklerine gömülüp gözden kaybolarak beni sersemlettiğinde, piç kurusu bana sırıttı.

Boğazını temizleyerek, "Ben çamurdan yapılmadım, Küçük Ruh Çağıran," dedi. Gülümsemesini bastırmaya çalışarak kendini toparlarken ciddi bir ifade takındı. "Willow."

Elim ahşaba çarptı ve geriye doğru sırtüstü düştüm. İçimdeki büyü beni bırakmayı reddediyor, o karanlık filizler duvarlara yayılıp hayat ararken odaya akıyordu. "Beni sonsuza kadar

şok dalgasıyla mobilyalara [illegible]. Yere her ne

Öfkem odanın içinde yankılanarak bir nabız gibi attı ve bir şok dalgasıyla mobilyalara çarparak onları salladı. Yere her ne düştüyse paramparça oldu; kırılma sesi, bahçeye bakan pencerelerin parçalanıp camlar aşağıya dökülmeden hemen önce duyuldu.

İrkilerek gözlerimi kapattım. "Neyim var benim?" Önümdeki baş iblise değil, kendi kendime fısıldadım. Cevaplara sahip olan kişi o değildi.

Leviathan, uzanıp boynumda asılı duran kemiğe dokunurken, "Senin hiçbir sorunun yok," dedi. Dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti, parmaklarını mümkün olduğunca tenime temas ettirmemeye çalışıyordu.

Büyü bir kez daha içime çekildi, kendini kemiklerin içine hapsetti ve bana yeniden nefes alabileceğimi hissettirdi. "Fakat ister inan ister inanma, bunu seni korumak için yapıyor. Cadılar Meclisi'nin bazı üyeleri, Lucifer'a savaş açtı. Onu suçluyorlar ama bunun haricinde?" diye sorarken tekrar kaçmaya çalışmam için bana meydan okurcasına yüzüme dik dik baktı. "Kendi türüne ihanet ettiği için güzel karısını da suçluyorlar."

"Ben onun ne yaptığını bilmiyordum ki. Ben-"

"Bunu sen biliyorsun, ben biliyorum ama Meclis bilmiyor. Hikâyenin senin tarafından anlatılan kısmına inanırlar mı? Sana ne yaptığını görmediler çünkü orada değillerdi," dedi ve bir adım geri çekilirken yüz hatları yumuşadı. "Lucifer için önemli olan tek şey senin güvende olman."

Bıçağını karnıma sapladığında hissettiğim yanmayı düşünürken, "Eğer bu doğru olsaydı, en başta bana asla zarar vermezdi," dedim.

"Hayattasın, öyle değil mi? Seni canlı tutmak için oldukça zahmete girdi."

"Yeterli değil," diye mırıldandım. Kapıdan uzaklaşıp koltuğa doğru yürüdüm ve yavaşça oturdum. Vücudum, aramızdaki aptalca sikik bağa rağmen beni tutsak etmeye niyetli olduğunun farkındalığıyla ağırlaşmıştı.

"O zaman tam olarak neyin *yeterli olacağına* karar vermeni öneririm. Bunu sen bile bilmiyorken o nasıl bilebilir ki?"

11

WILLOW

Günün ilerleyen saatlerinde Gray'in odasının kapısı açıldı. Ayağa fırladım ve odadan çıkmanın heyecanıyla, okuduğum kitabı yanımdaki koltuğa fırlattım. Leviathan kitabından başını kaldırmaya zahmet etmedi ama göz ucuyla baktığımda sırıttığını görebiliyordum.

"Kafesteki bir hayvandan daha betersin," dedi. Alaycı sözlerine rağmen sesi yumuşaktı.

Hızlıca kitabı koltuktan kaparak Leviathan'ın gülen yüzüne doğru fırlattım. Uzanıp kitabı havada kaptıktan sonra sayfaları düzeltti.

Ona çarpmasını tercih ederdim ama bu yaptığını da takdir etmiştim.

Başımı yana doğru eğerek, "O zaman belki de bana öyleymişim gibi davranmamalısın," dedim onunkine uygun alaycı bir sırıtışla.

Gray odaya girdi. Ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, omzunu kapının pervazına dayamıştı. Beyaz gömleğinin kollarını yukarı kıvırmış, üst düğmesini onu işaretlediğim labirentin küçük bir parçasını ortaya çıkaracak kadar açık bırakmıştı.

Altın rengi gözleri ısınırken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bakışlarını tepeden tırnağa üzerimde gezdirdi. Sesini alçalarak, "Küçük Cadı," dedi. Kelimelerini bedenimin en derin yerlerinde hissettiğimde kendimi hayal kırıklığına uğrattım. İçgüdüsel olarak bacaklarımı birbirine bastırdım ve sadece iki kelimeyle yaratabildiği o ezici ihtiyacı engelledim. Artık daha da kötü haldeydi. Birleşmemiz, aramızda canlı bir varlık gibi titreşen bağı sanki daha fazla güçlendirmişti.

Onu ruhumdan söküp atmak istedim.

Verdiğim tepkiyi hissedince sırıtmaya başladı ve kapının pervazından ayrılıp odaya girdi. "Sana bir sürprizim var," dedi. Önümde durup parmağıyla çenemi kaldırarak bakışlarıyla buluşmamı sağladığında yutkundum. Bana doğru eğildi ve ağzı benimkine oldukça yumuşak bir şekilde dokunurken durdu. "Ancak belki de... bunun yerine seni yatağa götürmeliyim."

Başımı iki yana sallayıp dokunuşundan kaçarak, "İstediğim cevaplar var," dedim. Bedenimi ihtiyacım olan şeyin bizzat kendisi olduğuna ikna etmiş olması, bir et ve arzu yığınına indirgenmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Arzu, aşk demek değildi.

Aramızdaki çekim, müttefik olduğumuz anlamına gelmiyordu.

Aynı anda onu hem becermek hem de boğazını kesmek isteyebilirdim. Belki de bunu yapmanın en iyi yolu buydu. Boğazım düğümledi ve Gray duygularımdaki değişimi fark etmeden önce bu düşünceden sıyrıldım.

Jonathan aramıza girerek bacaklarıma sürtünürken Gray'e dik dik bakıyordu. Şeytan, pençelerini pantolonuna batırarak saldıran küçük yaratığa gözlerini dikti. Kediye sırıttım, Gray onu ensesinden tutup havaya kaldırdığındaysa suratımı ekşittim. Jonathan ona, minik vahşi dişlerini gösterdi.

Gray, "İşe yaramaz baş belası," diye homurdanıp dudaklarını sıkarak Jonathan'ı kanepeye bıraktı.

"En azından ondan *hoşlanıyorum*," dedim ve uzanıp Jonathan'ın başını yatıştırıcı bir şekilde okşadım. Eşlikçim kanepeye yerleşti, kibirli olduğunu söyleyebileceğim bir bakışla dokunuşuma doğru eğildi.

Keşke lanet olası bir kedi olmasaydı.

Gray, "Böyle konuşmaya devam et, Küçük Cadı. Minik evcil hayvanının bizi izlemesine izin vereceğim, böylece kıyafetlerini çıkardığında benden ne kadar *hoşlandığını* görebilecek," dediğinde nefesim kesildi.

"Gray!" Leviathan'ın dudaklarını birbirine bastırdığı ve sanki konuşmayı duymuyormuş gibi kitabımı okuduğu yere doğru bakarken onu azarladım.

Leviathan'ın göğsü, sessiz kahkahalarıyla titriyordu.

Ona fırlatacak başka bir kitaba ihtiyacım vardı.

Gray bana doğru ilerleyip aramızda kalan mesafeyi kapatarak, "Belki bir dahaki sefere, başka bir adamdan daha çok hoşlandığını ima etmeden önce iki kere düşünürsün," dedi. Gövdesi benimkine baskı yapıyordu. Eğer aramıza mesafe koymak istersem geriye doğru eğilmem gerekiyordu. Jonathan yine tıslադı ama Gray, parmağıyla siyah tüy yumağının yüzünü gösterirken ona doğru bakmadı bile.

"O bir kedi!" Bir kolumu uzatıp eşlikçimi işaret ederken itiraz ettim.

Gray başını yana eğdi. "Öyle mi? Buna emin misin?"

Uzattığı pençeleriyle Gray'in parmağını tırmalayıp pençelerini etinin üzerinde gezdiren ve üzerinde hemen iyileşen kesikler bırakan kedime baktım. "Bana öyle görünüyor, evet. Kıskançlığın çok saçma. Sevişmek için eşlikçimi becermeye ihtiyacım yok. Aralarından seçim yapabileceğim sürüsüyle erkek var."

Gray, hırlayarak diğer elini başımın arkasına götürüp parmaklarını saçlarıma geçirerek sertçe kavradı ve boynumu geriye çekmek için kullandı. Beni sabit tutup kasıklarını bana doğru bastırırken eğildim, ona bakarken kaşlarım çatılmıştı. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Küçük Cadı. Ben *kıskanç* değilim. Sadece *benim* olanı sahipleniyorum."

İçimde uğuldayan hırlamayı duymuyormuş gibi yaptım ve kendimi ona doğru bastırma dürtüme direndim. "Hiçbir fark göremiyorum."

"Aradaki fark tam olarak şu, kıskanç olmak sana zaten çoktan *sahip* olmadığım anlamına gelir. Eşlikçin yaşıyor çünkü buna izin verdim. Hayatındaki varlığının benim sana bir hediyem olduğunu ve bunu verdiğim kadar hızlı bir şekilde geri alabileceğimi asla unutma," dedi ve ben ondan uzaklaşırken ağzını benimkinin köşesine dokundurdu. "Anladığını söyle."

Kelimelerle savaşarak, "Anladım," dedim. Saçlarımdaki tutuşu çok güçlüydü, mücadele ettikçe onları daha fazla çekiyordu.

En sonunda beni bıraktı ve gömleğinin kollarını düzeltti. "Buraya kavga etmeye gelmedim," dedi. Sesi gerçekten pişmanlık duyuyor gibi çıkmıştı. Yine de başka bir bilgi vermeden kapıya doğru döndü.

Della, Nova ve Margot'nun, tüm gösterimize şahit olduklarını ve orada ne yapacaklarını bilemeyerek öylece dikildiklerini görünce gözlerim büyüdü.

Hızlıca Gray'e baktım ve cadılara yaklaşmak için tereddüt ederek etrafından dolandım.

Ya onlar da benden nefret ediyorsa?

Della, "Willow," dedi. Ofise ilk adımını atarken rahatladığı her halinden belliydi. Ona doğru koştum, ellerini elimle yakaladım ve boştaki elimle Margot'nunkini tutmak için uzandım. Sarışın cadı ürktü fakat Nova gülümseyerek koluma dokunmak

için uzandığında kendini toparladı. Ardından arkada oyalanan Juliet'e baktım.

"Siz iyi misiniz?" Oda arkadaşlarıma odaklanmak için Aracı'nın varlığını görmezden geldim.

"Biz mi?" Nova'nın sesi endişeyle yükselmişti. "Asıl sen iyi misin?" Gray'in arkamda durduğu yeri işaret etti, kötü niyet ve can sıkıntısı arasında bir şeyle etkileşimimizi gözlemliyordu.

Yere baktım, sorusuna cevap verecek kelimeleri bulamıyordum. Gray'in dikkatli bakışları altında bu soruya doğru cevap veremezdim ve ağzımı açtığım anda başıma gelecekleri biliyordum.

Dişlerimi titreyen altdudağıma geçirdim. Gray konuşurken ellerimi kızlardan çekip ona doğru döndüm.

"Bir saat içinde döneceğim. Öncesinde yalnız kalmak istersen Juliet kızlara odalarına kadar eşlik edecek," diyerek önüme geçti. İçinde huzur bulmamam gereken bir nezaketle yanağıma dokundu. Bana bakarken gözleri o kadar sıcaktı ki neredeyse ilk tanıştığımızda orada gördüğüm nefrete geri dönmesini dileyecektim.

Nefret kolaydı, onunla nasıl başa çıkacağımı biliyordum.

Leviathan, Juliet odaya girerken Gray'i kapının dışına kadar takip ederek, "Ben dışarıda olacağım, Willow," dedi.

Juliet ofise doğru ilerleyip Gray'in masasına otururken Della'yı izledi. Della, Aracı oturana dek onun bakışlarına karşılık vermişti.

Arkadaşımı benim yaptığım hatayı yapmaması için uyararak, "Della, o bir Aracı," dedim.

"Ne olmuş? Sen de şeytanla düzüşüyorsun. Beni yargılayacak konumda olduğunu hiç sanmıyorum," diye tersledi.

Koltuğa doğru ilerleyip üzerine yığılırken yüzümü buruşturarak ellerimin arasına gömdüm ve acı bir kahkaha attım.

Margot, diğer cadıya ters ters bakıp yanıma otururken, "Bu çok kırıcıydı Del," diye yorum yaptı. Dokunmanın ve ilgi göstermenin ona pahalıya mâl olduğuna emindim, buna rağmen uzanıp elimi yüzümden çekti.

Başımı iki yana sallayıp, "Haklı," dedim. "Her şeyi berbat ettim. Ve herkes bir yana, benim sana ne yapıp yapmaman gerektiğini söylemeye hakkım yok. Keşke en başta hata yapmamış olsaydım."

Della bize doğru bir adım atıp, "Juliet bir hata değil," dedi. Nova, Margot'nun yanına oturdu ve yanımdaki yeri Della'ya bıraktı.

"Onu önemsiyorsun," dedim. Gözlemim aramızda asılı kalmıştı.

Omzunun üzerinden Juliet'in oturduğu yere baktı, söylediği her şeyi duyacağını benim kadar iyi biliyordu. Ellerini önünde kavuşturarak, "Onu seviyorum. Juliet, onun gibi değil. Bana asla zarar vermez," dedi.

Uzanıp ellerini sıkıca tuttum ve gerginliğimi yatıştırırken gülümseyerek cevap verdim. "Tamam."

Duraksadı, gözlerini benimkilerle buluşmak için kaldırdığında hareketsizdi. "Tamam mı?"

"Eğer sana zarar vermeyeceğini söylüyorsan, o zaman sana inanıyorum. Sonuçta ben sadece seni mutlu etmesini umabilirim, değil mi? Bence tarihimiz bize anlatıldığı kadar siyah ve beyazdan oluşmuyor. Aracıların ve cadıların da öyle olmaması mantıklı. Ayrıca eğer sana zarar verirse, onu pişman edeceğimi biliyor. Değil mi, Juliet?" Kulak misafiri olan Aracı'nın duyması için sesimi yükseltme zahmetine girmedim.

Juliet, "Hak ettiğim şey tam da bu olur, Yüce Eş," diye karşılık verdi ve Della öne doğru eğilip başını omzuma yaslarken gülümsedi.

Jonathan, tüm bu konuşmalar arasında aşağı atlayıp bir pençesiyle kanepenin altına uzandı. Beyaz bir tüye vurdu ve tüy uçuşurken onu takip etti.

Oyun oynarken onu izledim. Tüyün üzerindeki, ışıkla birlikte değişen renk karışımından gözlerimi alamıyordum.

Nova koltuktan kalkıp önümdeki sehpanın üzerine oturarak dikkatimi dağıttı. Oraya öylece sinmiş bana bakıyor ve o sessiz, dikkatli tavrıyla dökülmemi bekliyordu. Çok konuştuğu pek görülmezdi, sakin bir yaz esintisi kadar sessiz kalmayı tercih ederdi. Boynumdaki kemiklere dokunmak için bir elini uzatarak, "Ne oldu?" diye sordu.

İçlerindeki büyüyü hissettiğinde hızla geri çekildi, siyah kıyafetlerimi incelerken kaşları çatıldı. Üniformamın yeşili yerine her zaman siyahı tercih ettiğim için muhtemelen farklı bir şey düşünmemişti... Fakat yine de bilginin kafasında dans ettiğini görebiliyordum.

Farkına vardığı anda göğsü titredi. "Sen bir Hecate'sin."

Della yanımda hareketsiz kalırken bakışlarının yüzümün yan tarafını incelediğini hissettim. Kelimeleri söylemeye cesaret edemediğim için başımı salladım. Şimdiye kadar herkesin gerçeği öğreneceğini, Mahkeme odasında olanların Meclis ile derinlemesine paylaşılacağını varsaymıştım.

Della, "Biliyor muydun?" diye sordu. Sertleşen sesi, sakladığım sırra verdiği bir tepkiydi. Üst Meclis'e karşı gelmelerini gerektirecek gerçekleri açıklayacak kadar yakın değildik ama yine de suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Buraya bildikleri ve sevdikleri her şeyi ellerinden almak için gelmiştim.

"Biliyordum. Buraya kemikleri bulmak için geldim," dedim ve kanepede arkasına yaslanmasını izledim. Yaşadığı şok hissediliyordu, ihanetin acı tadı keskinleşmişti.

Margot, "Anlamıyorum," derken sesi kararsızdı. "Sen bir *Yeşil*'sin. Bunu hepimiz gördük."

"Annem bir Madizza'ydı. Babam ise hiç Seçim yapmamış bir Hecate," diye yanıtlayarak bu itirafın havada asılı kalmasına izin verdim.

Hecate'ydi.

Çünkü Charlotte, bana yaptıkları yüzünden onu öldürmüştü.

Margot, "Vay canına," dedi nefes nefese bir sesle, diğer kızlarda hissettiğim her şeye tercüman olmuştu.

Nova, "Onun ne yapmak istediğini biliyor muydun? Bu yüzden mi geldiğin andan beri yapışık ikiz gibiydiniz?" diye sordu. Sesinde bir parça öfke vardı ama daha çok inanamıyor gibiydi. Benim böyle bir şey yapabileceğimi düşünmek istemiyorlardı.

"Yemin ederim bilmiyordum. Beni kullandı. Beni, kim olduğumu bilmediğine ve kemikleri kendi isteğimle aradığıma inandırdı, aslında onları bulmamı isteyen oydu. Mührü açmak için bana ihtiyacı vardı ve onları kullanmamı istedi. Cadıları öldürdüğünden haberim yoktu. Lütfen bana inanın." Beni en iyi tanıyan üç kişi bile bana güvenmezse, buradaki hayatımın neye benzeyeceğini hayal edemiyordum.

Tamamen yalnız kalacaktım ve Ash'i tekrar kaybettikten sonra buna katlanamazdım.

Della ona daha önce söylediğim kelimeyi tekrarlayarak, "Tamam," dedi.

Ona doğru döndüm ve verdiğim bilgiyi düşünüp noktaları birleştirmeye çalışırken yüzünü izledim. "Ne?"

Yanıma oturup, "Bilmediğini söylüyorsan sana inanıyorum," dedi. Boğazımdaki düğümü hissetti ve bir kolunu sırtıma dolayıp gömleğimin üstünden rahatlatıcı daireler çizdi.

Margot, Della'nın yanımdaki duruşunu taklit ederek, "Sana inanıyorum," dedi.

Boğazımdan bir hıçkırık yükselerek yutkunmama ve beni tüketmekle tehdit eden o duyguyu bastırmaya zorladı. Pes edemezdim, gözyaşlarımın dökülmesine izin veremezdim.

Bir kez akmaya başlarlarsa onları asla durduramazdım.

Nova öne doğru eğildi, ellerimi ellerinin arasına alarak üstlerini okşadı. Gözyaşlarımla savaşmamı izlerken, "Kendini bırakmanda sorun yok," dedi.

Margot, ördüğüm duvarı çatlatarak, "Seni tekrar toparlamak için burada olacağız," diye devam etti. Gözlerimi sıkıca kapattım. Gözyaşlarım durmaksızın akarken acısıyla başım zonklamaya başladı. Öfkem gözyaşlarına dönüşürken Nova'nın elini tuttum.

"Kendimi sikik bir aptal gibi hissediyorum." Başımı iki yana salladım. Zeki biri olduğumu düşünürken yalanlarına kandığıma inanamıyordum.

Della, "Sen aptal değilsin. Sadece yalanların efendisi tarafından manipüle edildin," derken sesi üzgündü.

Nova başparmağıyla çenemi tutarak beni gri gözlerine bakmaya zorladı. Bana yönelik olmasa bile öfkesi elle tutulur cinstendi. Hayır, öfkesinin tümü *ona* yönelikti.

"Şimdi, bu konuda ne yapacaksın?"

Della ağlamam bittiğinde, "Haneler güç için savaşıyor," diye itiraf etti. Yüzüm ve gözlerim kuruyup şişmişti. Yine de ayaklarım, ölümden uyandığımdan beri hiç olmadığı kadar yere basıyordu. Yeniden bir amacım, devam etmek için bir nedenim vardı.

Onun *canını yakacaktım.*

Bana yaşattığı acının her zerresini ona hissettirecektim.

Gözlerimi devirerek, "Dur tahmin edeyim, Müdür Thorne iç savaşa mı teşvik ediyor?" diye sordum. Bazen, tek amaçları öldürmek olan Gray ve baş iblislerin nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabildiklerini merak ediyordum.

Nova kaşlarını kaldırarak, "Aslında hayır," diye açıkladı. "Cadıların birbirleriyle, Aracılarla ve iblislerle savaşmasına engel olmaya çalışıyor. Türlerimizin birlikte uyum içinde yaşayabilmesi için şimdiye kadar olduğundan çok daha fazla neden olduğunu iddia ediyor. Ne demek istediğini biliyor musun?"

Juliet odaya girip sehpanın diğer tarafındaki sandalyeye yerleşirken, "Lucifer'ın bir cadıyı kendine eş olarak almasını kastediyor," dedi. Uzandı, ayaklarını kollardan birine dayadı ve gerinmek için sırtını diğerine yasladı. Della bu hareketin ne olduğunu anlamıştı.

Ona yönelik bir alaydı.

Juliet sırıttı, kendini düzeltip öne doğru eğilirken istediği etkiyi yarattığını biliyordu.

"Ama kiminle evlenmiş olabilir ki? İkimiz de Willow'a kafayı taktığını biliyoruz..." Juliet kaşlarını meydan okurcasına kaldırdığında, Della sustu.

Margot, "Sen mi?" diye sordu.

"Cadı evlilikleri gibi değil. Tören olmadı. Beni *rüyamda* işaretledi. O zamanlar ne anlama geldiğini bile bilmiyordum," dedim. Böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verdiğimi anlamaları için açıkladım.

Juliet keyfimin kaçmasına karşılık sırıttı. "Ama bu, senin de onu işaretlemene engel olmadı."

Yanaklarım utançla ısınırken, "Ne yaptığımı bilmiyordum. Büyümün artık kendi iradesi var," dedim. Arkadaşlarıma tek tek baktım, yargılanmayı bekliyordum ama yüzlerinde sadece şefkat vardı.

Her biri, on altı yaşına geldiğimizde ve güçlerimizi kazandığımızda, bedenlerimizde artık yalnız olmadığımıza dair o ezici hissin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu. Hecate kemikleri boynuma kenetlenmeden önce bile hepsinden daha fazla büyüye sahiptim. Ancak sonrası, asla çıkamayacağım sonsuz bir kuyuda boğulmak gibiydi.

Juliet başını onaylarcasına sallayarak, "Bu doğru," dedi. Baskı yapmadığı için ona minnettardım. "Ama büyü bir şeyi istediğinde, kalp de onu takip *edecektir*."

Della, "Yeter, Juliet," derken ona sert bir şekilde baktı. Juliet konuşmayı kestiğini göstermek için ellerini kaldırınca arkadaşıma duyduğu saygı beni şaşırttı.

"O zaman seninle birlikte hüküm sürmek istiyor." Nova omuzlarını silkti. "Bunu yapmak zorundasın, Willow."

"Ne? Cadılar Meclisi benim kim olduğumu bile doğru düzgün bilmiyor. Bana itaat etmeleri imkânsız."

Başını salladı. "Bazıları edecek. Özellikle de gücünü görüp o kemikleri takarak kendini gösterdikten sonra. Cadılar, baş iblisleri öldürmeye çalışırken ölüyorlar. Hepimize barış getirme şansına sahipsin," dedi. Cadılar Meclisi'nin geldiği noktadan, sadece güç elde etmek için şiddetin ortada kol gezmesinden nefret ettiği açıktı. Kendi türümüze düşman olmak tarihimizde bir kez suç olmuştu, belki de bunu yeniden gerçekleştirmenin zamanı gelmişti.

"Az önce bana ödeşmek için ne yapacağımı sormuyor muydun?"

"Ben savaşma demedim. Sadece, *sen* sorunun meclisteki kaynağını ortadan kaldırmak için çalışırken halkımıza barış getirmeni söyledim. Baş iblislerden kurtulmamız ve bunu da mümkün olduğunca etkili bir şekilde yapmamız gerekiyor," dedi ve yanımdaki Margot'ya baktı.

Juliet, Nova'ya kaşını kaldırdı. Darbe istediğini itiraf etmesindeki açık sözlülüğüne meydan okuyor gibiydi. Nova da kaşını kaldırarak *herkesin* savaşmamızı beklediğini sessizce hatırlattı. Bu sürpriz olmamalıydı.

Ona bakmak için başımı çevirdiğimde, Margot kaskatı kesildi ve içine kapanırken onu izledim. "Aralarından biri seni rahatsız mı ediyor?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Sanırım olabildiğince nazik davranıyor. Gerçi niyetini açıkça belli etti," dedi. "Benim yerimde başka biri olsaydı yanlış bir şey yapmamış olurdu. Nova sadece korumacı davranıyor."

Margot'nun kollarını çekerek tutuşunu gevşetip, "Olması gerektiği gibi," dedim. "Kişisel alanına kimin girip kimin giremeyeceğine karar vermek sana kalmış. Lanet olası bir baş iblise değil. Bu arada, hangisi?"

Nova hareket edip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Beelzebub." Margot'ya başımı sallayarak bakarken o da benimle aynı kaderi paylaşıyormuş gibi görünüyordu.

"Hadi oradan," dedim ve aniden tatsız bir kıkırdama duydum.

"Hepsinin baş belası olduğunun tamamen farkındayım, Willow," derken sesi belirsizlikle birlikte daha da kısılmıştı. "Ona bunun neden kaynaklandığını hiç söylememiş olsam da mesafe koyma ihtiyacıma saygı gösteriyor."

"Sana şimdi iki şey söyleyeceğim, Margot," deyip ellerini, ellerimin arasına aldım. "İlk olarak, Beelzebub? Lanet olası herif boynumu kırdı. Beni resmen öldürdü ve burada olmamın *tek* nedeni Gray'in beni hayata geri döndürmesi."

Della, "Lanet olsun, Willow," dedi ama onu bir bakışımla susturdum. Bu konuşma, sadece Margot'ya, Beelzebub'ın tam olarak nasıl bir adam olduğu konusunda ihtiyacı olan uyarıyı vermemle alakalıydı.

Bakışlarını ellerimizin değdiği yere doğru kaydırmasından nefret etmiştim. "İkincisi, umarım bir gün sana yapılanların intikamını alırsın. Umarım sana tacizi normal bir şeymiş gibi -ki en az düzeyde bile öyle değilken- hissettiren kişiye bunu ödetirsin. Ne olduğunu ya da nasıl olduğunu bilmeme gerek yok. Sadece o sikik herifin kanını akıtmanı umuyorum."

"İçimde o tür bir şiddet olduğunu sanmıyorum. Ben bundan daha iyiyim," derken sesindeki temkinli titreme yapmayacağı şeyleri çoktan söylüyordu.

Bunu yapan kişi her kimse, Margot ondan korkuyordu.

Omuz silkip ellerimi nazikçe geri çektim. "O zaman, umarım bir gün bana en azından onun adını söyleyecek kadar güvenirsin."

"Neden?" Bakışlarını benimkilere doğru çevirip gözlerimdeki öfkeyle karşılaştığında utanmış gibi görünüyordu.

"Çünkü sen erdemli olabilirsin ama ben siktiğimin erdemine kesinlikle sahip değilim," dedim ve ayağa kalkıp Juliet'in onaylayan baş hareketini görmezden gelerek kırdığım pencerelere doğru ilerledim. Aralarından serin bir esinti süzülüyor ve havaya, kristal bir cadı geçici bir çözüm bulana kadar daha da kötüleşeceğini düşündüğüm bir serinlik veriyordu.

Margot, "Itar Bray'di," dedi. Ona doğru döndüğüm sırada içimdeki her şey buz kesti.

Bana bakmasa da yüzünü ve tırnaklarıyla oyalanmasını izledim. "Kaç yaşındaydın?" Gözleri bilmem gereken her şeyi onaylarcasına kapandı.

En sonunda, "On dört," dedi. Bana bakarken gözleri büyümüştü.

Odadan çıkamayacağımı bildiğim için başımı salladım. Yaptığı hatalara rağmen Gray'e söylersem bizim için her şeyi halledeceğini biliyordum. Kötü olabilirdi ama onun bile aslı

aşmayacağı sınırları vardı. Juliet'e doğru parmağımı kaldırarak, "Tek kelime etme," dedim.

Juliet ayağa kalkarken sordu. "Kendine mi saklıyorsun?" Bana yaklaşıp elini omzuma koyarken yüzünde saygıya benzer bir ifade belirdi. Parmakları Lucifer'ın oraya koyduğu işarete değince damarlarımdaki kanın buz kestiğini hissettim.

Dişlerimi sıkarak, "Gördüğü son yüzün kendisinden aşağı olduğunu düşündüğü bir kadın olmasını istiyorum," diye karşılık verdim. "Eğer tacizinden kurtulan kişi yapmayacaksa, o zaman sikini kesip ona yedirdiğimde, Margot'nun yüzünü hatırladığından emin olmak istiyorum."

Juliet sırıtırken Margot'nun yüzü kızardı. "Nasıl istersen, Yüce Eş."

12

GRAY

Juliet, arkadaşlarına yaşadıkları odalara kadar eşlik ettikten sonra Willow yatağına çekilmişti. Bana zar zor bakabiliyordu ama sebebi utanç duygusu değildi.

Çok kızgındı, arkadaşlarıyla birlikteyken neler yaşadığını düşünmek istemiyordum.

Yeni yapılmış pencerenin önünde durup viskimi bardağa doldurdum. Camı onarmaya gelen cadı, çağrılmaktan pek hoşlanmamıştı. Fakat Willow'un şişmiş yüzünü ve soğukta nasıl büzüldüğünü görünce ona merhamet etmişti.

Hissedemediğim için soğuk hava beni rahatsız etmiyordu. Cehennem ateşinin sıcaklığı, sonsuza dek hapsedilmemin bir sonucu olarak sıcaklığa karşı duyduğum hassasiyeti çoktan yok etmişti.

Juliet ofisimin açık kapısından içeri girerken, "Gray," dedi. Kızları odalarına bıraktıktan sonra döneceğini bildiğim için kapıyı kapatma zahmetine girmemiştim. Beni, bir rapor beklediğimi anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Viskimden bir yudum alıp, "Anlat," derken sesim hissettiğim kadar kasvetliydi. Alkolün içimi yakmasına, orayı

yerleşmiş olan soğuk boşluğu ısıtmasına izin verdim. Kararlarımı etkileyebilecek hislere ve duygulara sahip olmayalı uzun yıllar -yüzyıllar- olmuştu. Willow'un benim olduğunu bildiğim, onunla aramda bir bağ olduğunu hissettiğim zamanlarda bile *böyle* olmamıştı.

Bu, takıntıdan ve ona sahip olma ihtiyacından öte bir şey değildi. Şimdiyse onu, benimle birlikte mutlu görmek istememe neden olan ve içime kök salan çarpık bir şeye dönüşmüştü. Buna her şeyden çok ihtiyacım vardı ama oraya nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Ona karşı duyduğum ve her şeyi tüketen aşka rağmen, nasıl olduğumdan daha farklı biri olabileceğimi bilmiyordum.

Juliet, dramatik bir şekilde sandalyeye çökerken, "Yaptıklarımız için kendini suçluyor," dedi. Sesi oldukça karamsardı. Tüm Aracılar arasında, insanların ve cadıların duygularıyla en çok temas halinde olan oydu. Sanki geri kalanımız çok çabuk unutmuş olsa bile, Juliet bu şeylere sahip olmanın nasıl olduğunu hatırlıyordu.

"Bu çok saçma. İnan bana beni suçluyor," diye alay ettim. Göz göze geldiğimizde nefreti elle tutulur hale geldi ve olanları anlamasını sağlamak için zorlu bir yolculuğa çıkmam gerektiğini biliyordum.

Juliet ona yaklaşıp önünde durduğumda nazikçe konuştu. "Orada değildin, Gray." Uzanıp elimdeki bardağı aldı ve bir yudum içti. "Paramparça oluşunu izledim. Geçmişte daha akıllı davranması gerektiğini düşünüyor."

Willow'un bir başkasının karşısında dağılmasına duyduğum öfkenin, ilerleme şeklimi etkilemesine izin vermemek için kendimi zor tuttum. Ağladığında ona sarılan, vazgeçmeyi düşündüğünde duşta onu teselli eden kişi ben olmak istiyordum.

Başka birinin, sert kabuğunun altında sakladığı duygusal ve savunmasız kalbini görmesi fikrinden nefret ediyordum.

Viskimi alıp kendimi koltuğa bırakırken, "Hiç şansı yoktu," dedim. Willow hakkında neredeyse her şeyi biliyordum. Nerelere dokunmam gerektiğini ve onu, babasının söylediklerinden çok daha fazlası olduğuma nasıl inandıracağımı biliyordum. "Zarar görmemesi için hiçbir zaman korunmamış. Belli ki babası onu incitmek için elinden geleni yaptı ve annesi de kendi cahilliği yüzünden buna izin verdi."

"Koruyan hep o olmuş," dedi Juliet, bu konulardan uzaklaştırmasını istediğim küçük çocuğu düşünürken başını salladı. Eğer durumu tersine çevirmek istiyorsam Willow'un kardeşine asla zarar veremezdim. "Yani sen, onu zarar görmemesi için korurken..."

Başımı salladım. "Onu manipüle etmek için bildiklerimi kullandım, yine de bunu her şekilde yapardım. Geçmişi sadece benim çıkarlarıma yaradı." Willow, en sonunda kendinden nefret etmekten kurtulacak ve vazgeçecekti. Eğer henüz yapmadıysa da tüm öfkesini bana yöneltecekti. Bu an meselesiydi.

Juliet, "Babasını biliyor muydun?" diye sordu ve Charlotte'ın ona yaptıklarını düşününce çenemi sıktım. Charlotte hayatı boyunca Willow'a göz kulak olmuş, tam anlamıyla genç bir kadın olduğunda da ona bağlanmıştı. Hak etmeseydi babası için böylesine acımasız bir ceza seçmezdi.

"Ayrıntıları hâlâ bilmiyorum ama Charlotte'ın, o adamın kaderini hak ettiğine dair yargısına güveniyorum," diye cevap verdim.

"Sence bunun, karanlıktan korkmasıyla bir ilgisi var mı?" Juliet'in sorusu tek kaşımı kaldırmama neden oldu. "Della söyledi."

Görevini kötüye kullanmasını görmezden gelerek, "Kızı inciteceksin," dedim. Della, Üst Meclis'ten gizledikleri ilişkilerinde Juliet'in kendisi gibi olduğuna inanıyordu. Fakat günün sonunda, Juliet bir Aracı'ydı.

Onu gerçek anlamda sevemezdi.

"Bir gün Willow mührü kendi başına açabilecek kadar güçlü olacak. Sadece birimizin tek seferde geçmesine izin verecek kadar kısa süreliğine yapsa bile, bedenimi geri alacağım. Senin Willow'a verebileceklerini ben de Della'ya verebileceğim," dedi. Willow'u bunu yapmaya ikna edebileceğimiz umuduna tutunuyordu. O saatli bir bombaydı ve mührü kendi isteğiyle açmaktansa eline geçirdiği her Aracı'yı, Cehennem'e geri yollama olasılığı daha yüksekti.

"Bu yıllar sürebilir," diye açıkladım, ihtiyacı olan gerçeklerle yüzleşmesini sağlarken nazik olmaya devam ettim. Aşkın olması gereken yerdeki boşluğu, aralarındaki bağlantıyı sanki olabileceklerin bir fısıltısıymış gibi hissetmişti.

Birini sevdiğimi *bildiğim* halde bunu gerçekten hissedememek, hayal edebileceğim en yavaş işkence türüydü. Yüzyıllardır, ne olursa olsun yanımda olan dostum bir kenara, en kötü düşmanımın bile böyle olmasını istemezdim. Juliet, baş iblislerden sonra yarattığım ilk iblislerden biriydi. Babamın ve sırf yarattığı insanların geleceği konusunda onunla aynı fikirde olmadığım için beni kovan ailemin hatırası, peşimi bırakmıyordu.

Onun yeni çocukları...

Gururun bir günah olduğunu ve benimkinin de beni mahkûm edeceğini söylemişti. Başkalarını ihtiyacım olan şeyi almak için manipüle edebileceğimi keşfettiğimde, beni kendi isteklerime saplanıp kalmaya ve artık onu dinlememeye iten şeyin, bencilliğim olduğunu iddia etmişti.

Babamın sevgisini istemiştim. Fakat beni lanetlediği yerde yarattığım çocukların sevgisiyle yetinmeyi öğrenmiştim.

Şimdi yatak odamın kapısına bakarken ve Willow'un kapının arkasında uyuduğunu biliyorken, kaçınılmaz olarak onunla yeni bir aile kurduğumda çocuklarımın benzer şekilde ihmal edilmiş hissedip hissetmeyeceklerini merak ediyordum. Onlara değerli olduklarını göstermek için elimden gelen her şeyi yapardım ama içimdeki o tuhaf duyguyu da inkâr edemezdim. Çocuklarımızı korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi anlatan bir duygu...

Onların zarar gördüğüne şahit olmaktansa her şeyi yakıp kül ederdim.

Juliet, Della hakkında söylediklerimi tamamen görmezden gelerek, "Seni öldürmeye çalışacak," dedi. İkimiz de bunun uzun bir savaş olacağını biliyorken söyleyecek pek bir şey kalmamıştı.

"Çalışmazsa hayal kırıklığına uğrarım," dedim ve bardağımı sehpaya bırakıp sakince ayağa kalktım. Willow'un o kapının hemen arkasında sıcak, uykulu ve kendini evindeymiş gibi hissederek beklediği gerçeği, birdenbire görmezden gelemeyeceğim kadar cazip hale gelmişti. Günün kargaşasından sonra kendimi onun içinde kaybetmeye ihtiyacım vardı.

Juliet, ben Willow'a doğru ilerlemeye hazırlanırken, "Leviathan, Willow'un seni yeteri kadar tanımadığını düşündüğünü söyledi," diye araya girdi.

"O beni tanıyor," diyerek yorumunu geçiştirdim.

"Öyle mi? Ona kendinle ilgili ne anlattın? Eğer sana âşık olmasını istiyorsan en azından seni tanıması gerek. Evet, ikinizi birleştiren kader sayesinde aranızdaki bağı hissediyor. Ancak bu aranızdaki şeyi aşk yapmaz, özellikle de ona yaptığın onca kötülükten sonra." Söylediklerinin ardından ayağa kalktı.

Bana doğru yaklaşıp gömleğimin düğmelerine dokundu ve Willow'un izini daha fazla ortaya çıkarmak için onları açtı. Dokunuşundan irkilerek geri çekildim, ellerini üzerimde hissetmeye dayanamıyordum.

Kaşlarının kalkışından ve boğazından kopan yumuşak kahkahadan, bu farklı tepkinin benim için olduğu kadar onun için de şaşırtıcı olduğu anlaşılıyordu.

"Ne yapmamı isterdin?" Babamın beni reddetmesinden sonra, çektiğim acılara tanıklık eden insanlardan birinin yüzüne bakarak sordum. Willow'u sevmek ve onun da beni sevmesini istemek, kendimi yeniden reddedilme riskiyle karşı karşıya bırakmak anlamına geliyordu.

Juliet kıkırdadı. "Onu tanımaya çalış."

"Onu *zaten* tanıyorum," diyerek gerçeği vurguladım. Willow'u derinlemesine araştırmıştım ve hareketlerini bana rapor eden casuslarım da vardı. Tanrı aşkına, lisede hangi notları aldığını bile biliyordum.

"Öyle olduğunu mu sanıyorsun? Bildiklerin kâğıt üzerinde yazanlar, Willow'un içinde var olanlar değil. Babasının ona ne yaptığını ya da bunun onu nasıl etkilediğini bilmiyorsun. En basit olayların bile bizi, bizden başka kimsenin anlayamayacağı kadar değiştirebileceğini herkesten çok daha iyi biliyorsun," dedi ve sözlerinin anlaşılabilmesi için bekledi. "Ama sen, onu tanıdığını *iddia etsen de etmesen de* o böyle düşünmüyor. Hiçbir kadın kâğıt üzerinde yazan şeylere indirgenmek istemez. O bir birey, Gray ve sen de ona o şekilde davranmalısın."

"Ona böyle zor sorular sormaya başlarsam bana cevap vermez," dedim. Sözlerimdeki gerçekliğin farkındaydım. Willow'a; babası, annesi veya Ash ile yaşadığı hayata dair sorular sormaya başlarsam ters teperdi.

Juliet hayal kırıklığı içinde çenesini sıktı. "Ona kur yapacaksın, sorguya çekmeyeceksin. Bu bir alışveriş gibi. Onun gerçeğini elde etmek için kendi gerçeğini ona vermen gerek. Seni tanımasına izin ver, Gray. Aksi halde onu geri dönüşü olmayan bir şekilde kaybedersin."

Juliet'in, bir kadın olarak Willow'un beyninin nasıl çalıştığını anladığını gözden kaçırmıştım. Yüzyıllar boyunca onu bir dost olarak görmüştüm. Göz göze gelmiştik ve erkeklerin egemen olduğu bir dünyada, acımasızca nasıl hayatta kaldığını gördüğümde onun benim gibi olmadığını tamamen unutmuştum.

"Peki," diye homurdandım, olayların bu şekilde gelişmesinden hoşnut değildim.

Yanından geçip yatak odamın kapalı kapısına doğru ilerledim. Kapıyı yavaşça iterek açtığımda, Willow'un yatağın ortasında kıvrılarak yattığını gördüm. Üstünü değiştirme ya da örtünün altına girme zahmetine girmemişti. Eğer Juliet'in söyledikleri doğruysa, bunun duygusal yorgunluktan kaynaklandığından şüpheleniyordum.

Jonathan yatağın ucunda gerindi, sırtüstü dönmeden önce yanağını yatak örtüsüne sürtmek için vücudunu döndürdü. Onu yavaşça kucağıma alıp koltuğa taşıdım, bedenini minderin üzerine bıraktığımda tısladı. Menekşe rengi gözleri bana dik dik bakıyordu. Parmağımla yüzünü işaret ettiğimde kızgınlıkla kısıldı. "Yatak odası sana yasak," diye uyardım ve başını yana eğmesini izledim.

Konuşamıyor olmasına rağmen bu hareketin ne anlama geldiğini tam olarak biliyordum.

Öyle mi?

"İstediğin kadar bir kediymiş gibi davranabilirsin ama ikimiz de biliyoruz ki o parmağını şıklattığı anda siki olan bir insana dönüşeceksin. Karımdan uzak dur," dedim. Juliet,

kanepeye oturup Jonathan'ı sevmek için bacaklarına gelmesini işaret ederken attığı kahkahaları duymazdan geldim.

Onları yalnız bırakıp yatak odasına girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Willow'un rahat ve düzgün nefeslerinin sesiyle kendi kıyafetlerimi çıkarıp onu yataktan kaldırdım ve yanına tırmanmadan önce yatak örtüsünü çekip üzerini örttüm.

Kendimi sırtına yaslayıp bir kolumu beline dolayarak sıcaklığının tadını çıkarırken iç çamaşırım kot pantolonuna sürtündü.

Mutlu bir şekilde iç çekti ve uykulu sesiyle, "Gray," diye mırıldandı.

Yumuşak, uysal, yarı uykulu ve istekli olduğu bu anı kendi zevkim için kullanma arzumu görmezden gelerek, "Uyumaya devam et, Küçük Cadı," dedim.

Bir dahaki sefere içine girdiğimde, bunun için bana yalvaran o olacaktı.

13

WILLOW

Gray'in sıcaklığı etrafımı sarmış bir halde uyandım, üzerimden hiç çıkarmadığım kıyafetlerin içinde bunalmıştım. Uyurken beni soymamış olmasında rahatlatıcı bir şey vardı ama bu durum neyin değiştiğini merak etmeme sebep oluyordu. Daha önce hiç tereddüt etmeden yaptığı bir şeydi, var olması gereken sınırları hep aşmıştı.

Dün gece uyuyana kadar ağlamış, içimdeki tüm öfkeyi boşaltmıştım. Sıcak, öfkeli gözyaşları amacına hizmet etmiş, bu tuhaf yerde, karmaşık bir ilişkide hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapabileceğimi hissettirerek kızgınlığımı azaltmıştı. Gray kocam olabilirdi ama bu, amacıma ulaşırken mutlak nefretten daha azının beni motive edeceği anlamına gelmiyordu.

Onu yenmek için tek şansım zayıflığımı ona karşı kullanmaktı ve bunu bilmemesi gerekiyordu. Kendi başına çok güçlüydü ama ya onu savunmasız kılan şey ben olsaydım?

O zaman onun bana yaptığı gibi ben de onu manipüle ederdim. Ta ki sırtından bıçaklandığını göremeyene kadar...

Onu rahatsız etmemek için dikkatli bir şekilde yataktan kalktım ve banyoya doğru ilerledim. Ne yapmam gerektiğinin

farkındaydım. Gray'in sevgi dilinin fiziksel temas olduğunu biliyordum ve hiçbir şey, onu bana ulaşmak kadar manipüle edemezdi. Kendime ihanet ettiğimi, onu baştan çıkarmaktan kurtulamayacağımı hissediyordum.

Bedeninden ne kadar zevk aldığımı itiraf etmek zorunda kalacaktım ve bu zevki kalbimden ayrı tutmanın bir yolunu da bulmam gerekecekti. Düşünmesi bana ne kadar acı verse de o gittiğinde, diğer erkekler de bedenime sahip olabilirdi.

Fakat kalbime bir daha kimse sahip olamayacaktı. Bundan emin olmuştu.

Aynanın önünde durdum, yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra yatarken giydiğim kıyafetleri çıkardım. Ellerim lavabonun kenarını kavradı, gözlerimin kapıya doğru kaymasına izin verirken sıkıca tutundum.

Bunu daha önce de yapmıştım. Gray'in ilk kez bana dokunmasına ya da bekâretimi almasına izin verdiğimde, ne yaptığımı biliyordum. Bundan önceki her seferde, intikam ve cevap istediğim için bu şekilde hareket ettiğimi düşünerek kendimi kandırmıştım. Gerçek olan şey ise sadece onu istemiş olmamdı.

Her şeyi o başlatmıştı. Üzerimde hak iddia etmişti ve ben de onu durduramamıştım. Muhtemelen doğduğum andan itibaren ortaya konan plana uyduğu için şanslıydım; çünkü bunu kontrol edecek gücü kendimde bulabilir miydim, bilmiyordum.

Ama bu defa? Bu defa kontrol bendeydi. Bu sefer bilerek o yatak odasına girecek ve gardını biraz olsun düşürmesi için ne gerekiyorsa yapacaktım. Bunun aramızdaki tüm duvarları yıkacağını, onu aniden kollarımı açıp karşıladığıma ve affettiğime inanacağını düşünerek kendimi hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Fakat bedenini, tıpkı benimkine sahip olduğu gibi ona karşı kullanabilirdim.

Aracı'yken içine sızabileceğim bir kalbi yoktu.

Oysa şimdi vardı.

Lavaboyu bıraktım ve iç çekerken bir an için taşta oluşan çukurlara baktım. Mermerdeki çatlaklar yutkunmama neden oldu, benden aldığı her şeyi hatırlatmasından nefret ediyordum.

Gördüklerimi arkamda bırakarak yatak odasının kapısını yavaşça açtım. Gray hâlâ huzur içinde uyuyordu, ben yokken sırtüstü dönmüştü. Yatak örtüsü beline kadar inmiş, geniş göğsünün bir kısmını açıkta bırakmıştı. Teninin ortasındaki iz sanki kendi iradesi varmış gibi bana bakıyordu, anlamadığım bir gücün sembolüydü.

Onu uyandırmamaya özen göstererek yumuşak adımlarla yatağa doğru ilerlerken bedenim uğuldadı. Pencerenin kenarındaki perdeden içeri süzülen güneş ışığıyla teninin altın rengi parıldıyordu. Loş ışık bedenine bir şeyler yapmıştı, bana cennetten kovulmadan önce bir zamanlar nasıl olduğuna dair ipucu veriyordu.

Parlama sanki içinden geliyordu ama ışıkla titreşmek yerine sadece güç yayıyordu.

Yatağın ucunda, bacaklarının arasında diz çöktüm ve örtüyü daha da aşağı çekerken yutkundum. Karın kaslarının altındaki derin çizgi, siyah iç çamaşırına kadar uzanıyordu. Gözlerini hiç açmamasına ve nefes alışverişinin sabit kalmasına rağmen gerilmesini izledim.

Elimi nazikçe kalçasının hatlarında gezdirdim, ona yaklaşıp üzerine eğilirken parmaklarımı hafifçe bastırdım. Ağzımı göğsünün ortasındaki işarete değdirdiğimde, o içime yayılıp işleyen belirgin gücü görmezden gelmeye çalıştım.

Ölüm ve yaşam, çürüme ve büyüme gibiydi, hepsi aynı anda benmişim gibi hissettiriyordu. Kendimi sakin kalmaya zorladım. Dudaklarımı karın kaslarının ortasındaki çıkıntıda

gezdirirken bir sonraki nefesim keskindi. Gray altımda inledi. Aldığı zevkin sesi, kanımdaki soğuğun yerini alıp beni bambaşka bir şekilde yaktı.

Elimi dar iç çamaşırından içeri kaydırdım ve parmaklarımı aletinin etrafına doladım. Çoktan sertleşmişti. Ona dokunduğumda çıkardığı ses, içimde yükselen arzunun yankısı gibiydi. "Küçük Cadı," diye inledi ve aletini serbest bırakırken kirpiklerimin altından ona baktım.

Gözleri hâlâ kapalıydı. Beni uyurken mi tanıdığını yoksa sadece istediğimi almama izin veriyormuş gibi mi davrandığını merak ettim.

Öne doğru eğilip dilimi aletinde gezdirdim. Başının etrafında daireler çizip tepesini öptüğümde, avucumun içinde seğirdi. Elini saçlarımın arasına sokup sertçe kavradı ve bakışlarıyla buluşmam için başımı geriye doğru çekti. Gözleri ihtiyacım olan şeyle; öfke ve arzu karışımı olan güçlü bir çekimle yanıyordu.

İstediğim kadar kontrolü ele almam gerektiğini iddia edebilirdim; ancak sadece o izin verdiği sürece kontrolün bende olduğunu bilmenin bağımlılık yaratan bir tarafı vardı. Kavrayışı acımasız ve cezalandırıcıydı... Bana sahip olduğu şekilde ona zarar verebilmek için duyduğum ihtiyacın yanında, onu memnun etmek istememe neden olan bir şey de vardı.

"Ne yapıyorsun, Küçük Cadı?" diye sorarken gözleri elimle okşadığım yere kaydı.

Kıkırdayarak, "Yaptığım şeyin oldukça açık olduğunu düşünüyordum," dedim. Eli gevşedi, başımın üzerindeki yerini korudu ama kontrolünü biraz da olsa bıraktı. Öne doğru eğildim ve aletinin başına alaycı bir öpücük kondurdum.

"Siktir," diye tısladı. Beni izlerken kalçalarını yukarı kaldırmıştı. "Neden?"

"Çünkü istiyorum," diye cevap verdim. Ağzımı geniş bir şekilde açıp yavaşça aletinin başını kavradım. Dilimi üzerinde döndürdüm, ardından aşağıya inip onu daha derinlere aldım. Geri çektiğimde inledi, aletini tekrar ağzımın içine çekerken daha iyi bir açı elde etmek için kayıyordu.

Alabileceğimi düşündüğünden daha fazlasını vermek için kalçalarını oynatarak kendini ağzıma doğru bastırdı. Aletinin etrafında yutkunarak onu boğazıma kadar aldım ve gözlerinin şaşkınlıkla genişlemesini izledim. Saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı, ben ona kendini beğenmiş bir şekilde bakarken beni aletinden çekti.

Bunu bilmesini ve onu rahatsız etmesini istedim.

Bana yapılanların bir parçası olduğu için bunun onu öfkelendirmesini istedim.

Onu memnun etmek için öğrenmek zorunda kaldığım şeylerde, dolaylı da olsa parmağı vardı. Beni yukarı çekerken sesi alçalarak hırıltıya dönüştü, "Bunu daha önce de yapmışsın," dedi. Onu serbest bırakmaktan başka çarem yoktu, karşımda oturur pozisyona geçmek için hareket ederken beni dizlerimin üzerine kaldırmasına izin verdim.

Hiçbir şey söylemedim ama kıskançlığı karşısında sırıtmaktan kendimi alamıyordum. "İlk kanımı senin için saklamak zorunda kaldım. Ancak bu, seni nasıl memnun edeceğimi öğrenmek için zamanında başka şeyler yapmam gerekmediği anlamına gelmiyor."

Durdu, elini yanına indirirken saçlarımı bıraktı. "Sen az önce ne dedin?"

"Bilmiyormuş gibi davranma," dedim alayla. Uzanıp parmaklarımı tekrar etrafına doladığımda öfkeme engel olamadım. Sinirlenmesine rağmen hâlâ sertti ve onu sıkarak işe koyulduğumda dişlerinin arasından tısladı.

Elini benimkinin üzerine koydu, diğer elini yanağımı tutmak için kaldırırken beni durdurdu. "Kim?" diye sordu. Soruyu sorarken dişlerini sıkıyordu.

Omuz silkerek, "Bir dövüşü kaybetmediğim sürece, çoğu zaman istediğim kişiyi seçebiliyordum," dedim. Hiddeti, öfkemi ve bilmesini istediğim şeyleri silip süpürdü. Bu işin bir parçası olup olmadığı konusunda tereddüt etmeme neden oldu. Öfkeliydi ve yüzünün aldığı ifadeye bakılırsa bu gerçek inkâr edilemezdi.

Oda onun öfkesiyle daha da kararıyor gibiydi. İçinde parladığını hissettiğim o ışık, geriye sadece karanlık kalana dek söndü. "Bir dövüşü kaybetmediğin sürece..." derken sesi kesildi.

Kaybettiğim birkaç kez için bir bahane uydurarak, "On sekiz yaşıma geldiğimde, kahrolası dövüşleri kaybetmemeyi çoktan öğrenmiştim ve babam para dışında başka şeylerle de bahse girmeye o zaman başladı," diye açıkladım. Babama göre eğer en iyi dövüşçü olamayacaksam, en azından bir Aracı'nın dikkatini nasıl dağıtacağımı öğrenebilirdim. Böylece ilk etapta asla dövüşmek zorunda kalmazdım.

Gray yüzümü ellerinin arasına alıp alnını alnıma dayadı ve bakışlarımızı birbirine kenetledi. "Charlotte'ın ona yaptıkları asla yeterli olmayacak."

"Gerçekten bilmiyor muydun?" diye sordum, yaşadığım şok ağır basmıştı. Babamı tanıdığını ve onu bu intikam uğruna yönlendirdiğini açıkladıktan sonra, onun için nasıl hazırlandığımla ilgili her şeyi öğrendiğini varsaymıştım. Adını bile bilmeden çok önce beni kendisini memnun etmek için eğittiğini anlamak, ona bir tür hastalıklı tatmin getirmişti.

"Sana güzel bir hayat yaşatması gerekiyordu. Seni intikam için yetiştirecekti, evet ama ona sana iyi davranmasını ve mutlu olmanı sağlamasını söylemiştim," dedi.

Başımı sallayarak, "Ve bunu yaparak muhtemelen beni istismar edeceğini garanti altına almış oldun. Ondan her şeyini aldın. Kız kardeşini öldürdün ve senin yaptığını bilmese bile, bunun için Aracıları suçladı. Sevdiği her şeyi elinden aldın, bu yüzden o da senin için önemli görünen tek şeye bir şekilde zarar verdi," diye cevap verdim. Gray, babamı davranışlarını tahmin edebileceği kadar iyi tanıdığını düşünmüştü.

Bir bok bildiği yoktu.

"O zamanlar sevemiyor olabilirdim ama yine de sevmenin ne demek olduğunu hatırlıyordum. Bir erkeğin sevdiği birine böyle bir şey yapabileceğini hayal bile edemezdim..."

"İşte ilk hatan buydu," derken rahatsız edici bir kahkaha attım ve başımı iki yana salladım. "Babam beni hiç sevmedi. Ben onun için bir araçtan başka bir şey değildim, *senin* ektiğin bir fikirdim."

Yutkundu ve bir elini çekip altındaki çarşafı sıkmak için indirdi. O kadar sert kavramıştı ki kumaş parçalandı. Altın gözleri benimkileri bulduğunda, yutkundum. "Neden karanlıktan korkuyorsun?" diye sordu. Hiç düşünmeden Hasat sırasındaki göz bağını kastettiğini anladım.

O gece gelen kişinin Gray olduğunu öğrendiğimde, asıl endişem korkumu hissetmiş olmasıydı. Bundan hiç bahsetmediği için yeterince iyi sakladığımı düşünmüştüm.

Bu yanımı açığa çıkarmak kendime ihanet etmek gibi geliyordu, bir gün bana karşı kullanabileceği bir bilgiyi ona veriyormuşum gibi hissediyordum. Yine de kendimi, bunu ona anlatmaya zorladım.

Eğer geçmişim, sonunda özgürlüğümü elde etmek için feda etmem gereken bir şeyse bunu seve seve yapacaktım.

Derin bir nefes alırken tereddütlüydüm. "Küçükken kafes dövüşlerinden birini kaybettim," dedim. Bu saklamak için

aptalca bir sırdı, muhtemel suçluyu zaten biliyorken gerçeği saklamak saçmalıktı. Sadece bu sır her zaman *benim* olmuştu. Her kelimemden rahatsız olmasına aldırmadan, "Babamın evin yanındaki bahçeye gömdüğü bir tabutu vardı. Tabutun dibinde bodruma açılan çelik bir kapı bulunuyordu. Beni oraya koyar ve kapıyı kilitlerdi. Hiç ışık olmazdı, sadece tabutun tahtaları üstüme gelirdi," diye devam ettim.

"Neden kaçmadın?" diye sordu. Toprağa gömülü bir tabutun, Yeşil bir cadı için kolay bir iş olmasını kastettiğini biliyordum.

"Büyüm henüz ortaya çıkmamıştı," dedim ve o zamanlar ne kadar küçük olduğumu anlamasını sağladım. Bir cadının büyüsü on altı yaşında ortaya çıkardı, yani babam beni diri diri gömmeye başladığında çok daha küçüktüm.

Dişlerini birbirine geçirdiğinde, çıkardığı ses beni ürpertti. Olay başladığında ne kadar küçük olduğum ya da yıllar sonra uykularımı kaçıran kâbuslar hakkında daha fazla ayrıntı vermedim.

"Charlotte bu yüzden onu diri diri gömdü," dedi ve düşünürken sesi kesildi. "Özür dilerim, Küçük Cadı. Seni koruyacağını sanmıştım. Hepsi benim hatamdı. Bir daha asla tekrarlanmayacak olan bir hata. Sen sevilmeyi ve sana tapılmasını hak ediyordun."

Bir kahkaha attım, sesimde buruk bir mutluluk vardı. "Seviliyordum. Annem beni *sevdi*. Onun yapamadığını telafi etti."

Başparmağıyla altdudağıma dokundu. "Hayır. Seni olması gerektiği gibi sevdi ama bu daha fazlasını hak etmediğin anlamına gelmiyor. Sen, her şeyi hak ediyordun," dedi. Eğilip ağzını dudağımın üzerine kapatırken parmağını yana doğru çekti. Öpücüğü nazikti, yatak odasına girdiğimde aradığım öfke ve sıcaklıktan yoksundu.

Tatlı davranmasını değil, kızmasını istemiştim. Öpücüğündeki nezaket bambaşka bir şey olsa da bu savaşımızdaki bir başka mücadeleydi. Bir savaşı kaybetmiş gibi hissediyordum ve nedenini bile bilmiyordum.

Bana karşı şefkatli olması iyi bir şeydi.

Peki, o halde neden kalbim yeniden kırılmış gibi hissediyordum?

14

WILLOW

Birlikte duş almıştık. Dokunuşu şehvetli değil saygılıydı. Şefkatli, nazik, yatıştırıcı ve rahatlatıcıydı.

O anki amacı beni bedeniyle değil, inanmamı istediği kalbiyle baştan çıkarmaktı.

Kısa süre sonra gitmiş, elinde bir kıyafet çantasıyla dönene kadar beni o günkü düşüncelerimle baş başa bırakmıştı. Odadan çıkmama izin verme sözü içimde bir şeyleri hafifletmiş, gittiği anda yüzüme nefret ettiğim bir gülümsemenin yayılmasına sebep olmuştu. Bir parça özgürlük için böylesine minnettar hissetmemem gerekirdi.

"Seni güvende tutmak için yapmam gerekeni yapıyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu ve düşüncelerimin büyük bir kısmını anlayabildiğini fark etmemi sağladı.

Kollarımı göğsümde kavuşturup, "Korunmaya ihtiyacım yok," diye tersledim. Kıyafet çantasını yatağın ayakucundaki pufun üzerine bırakıp takım elbisesinin ceketinin düğmelerini açmak için ellerini kaldırdı. Ceketi sessizce omuzlarından çıkartıp çantanın üstüne bıraktıktan sonra gömleğinin düğmelerine geçti.

"Bunu istediğin kadar söyleyebilirsin ama benim ne düşündüğümü bilmek ister misin?" Gömleğini çıkarırken bana doğru yaklaştı. Kişisel alanıma girip bluzumu kenarından kavradı; ona yardım etmek için kollarımı kaldırarak işbirliği yapmak zorunda kalana kadar nazikçe yukarı doğru sıyırdı. Sutyen takma zahmetine girmemiştim. Sadece bir kişiyle, küçücük bir alanda takılmak için o rahatsızlığa katlanmaya değmezdi. Eğildi, göğsünü benimkine bastırırken ağzını kulağıma doğru yaklaştırdı.

"Pek sayılmaz ama eminim, beni yine de fikirlerinle onurlandıracaksın," diye mırıldandım. Derin bir şekilde güldü.

Elini omurgamın dibine yerleştirirken sesi sıcaktı. "İşte benim zalim, Küçük Cadı'm," dedi. Parmakları vücudumda dolanarak beni bedenine hapsetti. "Bence birinin seni koruyacak kadar önemsediğini bilmek hoşuna gidiyor. Bunun için benden nefret etmek istiyorsun çünkü senin için yaptıklarımı yapabilecek başka kimse olmadığını biliyorsun."

Yutkundum, bu sözlerin ördüğüm duvarı delip geçmesinden nefret ediyordum. O gece, cadılar bana saldırdıktan sonra duşta ben de aynı şeyi söylemiştim. Eğer onu korumak istiyorsam bir daha asla göremeyeceğim kardeşim dışında, ölmüş olmam kimin umurunda olacaktı ki?

İtiraf etmek bana ne kadar acı verse de Gray umursardı. Bir yerde, bir şekilde yokluğumu fark ederdi.

Başkaları için aynı şeyi söyleyemezdim.

"Piç kurusunun tekisin. Bana dünyada yalnız olduğumu hatırlatmaktan zevk alman gerekmiyor," dedim ve göğsümdeki sıkışmayla savaşırken geri çekildim.

Beni bırakmayı reddetti, bir elini yüzüme doğru kaldırıp yanağıma dokunurken tutuşu sıkıydı. Gözlerimin içine bakarak, "Yalnızdın ama artık değilsin. Bunu ne zaman anlayacaksın?" diye sordu. Beni izleyen altın rengi gözlerinde yoğun bir his

vardı. Sanki gözlerimin içine bakarken beynimdeki her düşünceyi görüyor, kalbimdeki her duyguyu hissediyordu.

Kaçma dürtüsü bedenime yayıldığında onu görmezden geldim. Ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek ağzımı nazikçe onunkine dokundurdum. Dudakları şefkatle dudaklarıma değdi ve dikkatli bir öpücükle beni yönlendirdi. Ellerimi kemerine götürüp pantolonundan çekip çıkarana kadar, sanki camdan yapılmışım da paramparça olacakmışım gibi beni sıkıca tuttu.

Gülümsedi, ben onun düğmesini ve fermuarını hızla açarken öpüşünü derinleştirdi. O benimkini açarken ben de hızlı ve dikkatli hareketlerle pantolonunu kalçasından aşağı indirdim. Ayakkabılarını, ardından pantolonunu tekmeleyerek çıkardı. Yatağa doğru ilerlemeden önce çoraplarından kurtuldu.

Yastıklara yaslandı ve beni yanına çağırmak için bir parmağını bana doğru kıvırdı. Yatağa tırmanıp diz çöktüm ve tıpkı sabah daha önce yaptığım gibi vücuduna doğru süründüm. Beline sarılarak uzunluğunun merkezime sürtünmesine izin verdim. Aletini sert ve benim için hazır bulduğumda inledim. Üzerine doğru eğildiğim sırada, kulağımın arkasındaki bir tutam saçı almak için uzandı. "Bilgin olsun, Küçük Cadı, bana karşı olan hislerinle yüzleşmek istemediğin zamanlarda beni beceremezsin."

"Beceremez miyim?" Uzunluğunu kavramak için aramıza uzanırken başımı yana eğdim. İma ettiği şeyi reddetme zahmetine girmediğimde, dudakları kör edici bir gülümsemeyle genişledi.

İnkâr etmenin hiçbir anlamı yoktu. Amacıma hizmet etmiyor olsa bile ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyorduk.

Aşağı uzanıp kollarını vücudunun üzerinden uzattı. Elleri bacaklarıma dolandı, beni daha yukarıya çekip göğsünün üzerine geldiğimde bıraktı. Tutuşunu ayarlayıp ben yüzüne oturana kadar aynı şeyi tekrarladı. "Ne yapıyorsun?"

Bacaklarımın etrafına bir kolunu sarıp, "Yatak başlığına sıkı tutun, aşkım," diye emretti. Parmaklarını tenime bastırıyor, yumuşak etime dokunduğu yerlerde izlerin belirmesine neden oluyordu. Tutuşunu bedenimi alçaltmak için kullandı, direnmeye çalıştığımda da daha sıkı kavradı. "Şimdi otur," diye homurdanarak beni aşağıya doğru çekti. Ağzı kadınlığıma dokunduğu anda dili hemen hareket etmeye başladı. Nefesim kesilerek başımı geriye doğru attım. Tıpkı emrettiği gibi ellerimle yatak başlığına tutundum.

Gray beni yutarken, denesem bile tutamayacağım inlemeler boğazımdan kaçmaya başladı. Derin nefesler alırken vücudumu öne doğru eğerek kalçalarımın arasındaki yüzüne baktım. Altın gözleri parlıyor, bana bakıyor ve vücudumun tamamını inceliyordu. Kalçalarımın başının etrafındaki kabarıklığından, karnımın kıvrımına ve göğüslerimin arasındaki vadiye kadar göremeyeceği hiçbir şey yoktu.

Hoşuna gitmeyen hiçbir şey de yoktu.

Her santimini takdir eden bir erkeğe sahip olmak kendimi daha çok sevmeme neden olsa bile, tenim ve bedenim benim için her zaman yeterliydi. Gözleri üzerimdeyken kendimi çok güzel hissediyordum, görebildiği her yerimi inceliyordu. Diliyle klitorisimin etrafında daire çizerken kalçalarım kendiliğinden hareket ediyordu; beni orgazma yaklaştırmak için yeterli baskıyı uyguluyor ama bunu yaparken asla sınırı zorlamıyordu.

"Gray," diye yalvardım, utanmazca yüzüne sürtünüyordum. İhtiyacım olanı almama izin verdi ve ağzını kendi zevkim için kullanırken konuşmadı. Öne doğru eğildim, başımın üst kısmını yatak başlığına yasladım ve bir elimi bacaklarımın arasına sokarak parmaklarımı saçlarına gömdüm. Orgazma yaklaşırken onu hareketsiz tutarak istediğim yere sabitledim.

Parmakları kalçalarımı sıkıca kavradı ve beni öyle hızlı çekti ki sırtım yatağa çarpana dek havalandığımı hissettim. Bir anda

üstüme çıktı, bir elini dizimin arkasına yerleştirip içime girerken yukarı kaldırdı.

"Siktir," diye inledim. Ağırlığını tamamen benimkinin üzerine verip ağzımı kendi ağzıyla yağmalarken aletinin etrafında kasılmaya başlamıştım. Kalçalarımın arasında derinlerime girerken dudaklarında ve dilinde kendi tadımı alabiliyordum.

"Sen orgazm olurken hissetmek istiyorum," diye mırıldandı. Geri çekilip telaşsız ve sert vuruşlarla kendini ileri doğru iterken dudakları benimkilerin üzerinde hareket ediyordu. Üçüncü itişinde orgazm beni ele geçirirken boğazımdan kaçan çığlığı ağzıyla yuttu.

Nefesim düzene girdiğinde, öpüşünü derinleştirerek beni becerdi. Hamleleri yavaşladı, soluklarımız birbirine karışırken bir şeyler değişti. Gözlerimi açtığımda, Gray'i bana dikkatle bakarken buldum. Ondan ve altın bakışlarının sıcaklığından başka bir şey kalmayana dek kollarını yatağın iki tarafına yaslamış, beni hapsetmişti.

"Gray..." Sözlerimi yarıda kestim, çok fazla gelmeye başladığında gözlerimi kapattım.

"Seni sevmeme izin ver." Sözcükler dudaklarından yumuşak bir şekilde döküldü. Elimi tutup göğsünün ortasındaki işarete götürdü ve parmaklarımı kalbinin benimkiyle uyum içinde attığı yerde gezdirdi.

"Veremem." Dudaklarımdan ağlamaklı bir ses çıktı.

Bana bakarken hüzünle gülümseyerek, "Ah, Küçük Cadı," dedi. "Çoktan izin verdin."

Bacağımı daha yukarı kaldırıp beni öperken bedenime daha da yaklaştı. Kendi orgazmımı ararken başka bir şey söylemedi. Sonunda uçurumun kenarına gelmeden önce bana bir orgazm daha yaşattı. İşini bitirdikten sonra orada kaldı, üzerimdeki ağırlığı klostrofobiden ziyade bana rahatlık veriyordu.

Çok fena batmıştım.

15

GRAY

Willow yatağın kenarına oturmuştu. Elleri dizlerinin üstünde, odanın kenarındaki pencereye doğru bakıyordu. Doğayla, dönüşmekte olduğu şeyin karmaşası içinde tanıdık gelen bir parçasıyla birlikte olmak istiyordu. Kıyafet çantasının fermuarını açtım ve ona getirdiğim elbiseye bakmak için Willow'un gözlerini devirip ayağa kalkmasını izledim. Kendisi ve zevkleri dışında birileri için giyinmekle pek ilgilenmezdi. Annesinin evinin durumuna ve babasının yaptıklarına bakınca, resmî kutlamalar için pek bir nedene ihtiyacı olmadığını tahmin edebiliyordum.

Fakat çanta açılıp siyah kumaşlar ortaya çıktığında, ayağa kalktı ve daha yakından bakmak için yaklaştı. Tül eteğin bel kısmından düzensiz sarmaşıklar ve çiçekler sarkıyor, uyluğun üst kısmına kadar uzanan ve gerektiğinde özgürce hareket etmesini sağlayacak yırtmaç dışında, bacaklarının üzerine dökülüyordu. Gövdesi korseliydi, bana mahkeme kapılarının kafes görünümlü demir işçiliğini hatırlatan ipek ve dantellerle kaplıydı. Göğüs dekoltesi kalp şeklindeydi ve kumaştan zarif sarmaşıklar, omuzlarından birine dolanıyordu.

Parmaklarını sarmaşıklara değdirdi, dokunuşu yumuşaktı. Mat siyah ojesi, kendisi için dikilen elbiseyi mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sorarken kollarını göğsünde bağladı.

"Mahkeme odasına," dedim ve personelden bazılarına giysilerini getirttiğim şifoniyere gittim. Siyah dantel bir tanga alıp önünde diz çöktüm.

Hâlâ çıplaktı, seviştikten sonra giyinme zahmetine girmemişti. Elbisesini almak için ayağa kalktığımda, üstüme dar bir iç çamaşırı geçirmiştim ama Willow'un bedenini bu şekilde sahiplenmesi hoşuma gitmişti. Vücudu olduğu gibi mükemmeldi, karımda isteyebileceğim her şeye sahipti ve onun da bu konuda rahat olması beni memnun ediyordu.

Ben ona sırıtarak bakarken, "Çoğu erkek evlenme teklif ederken diz çöker, bir kadını manipüle edip evlendikten sonra değil. Farkındasın, değil mi?" diye sordu. Bir elimi baldırının arkasına doladım ve dengede durabilmesi için kendime doğru kaldırdım. Başkaları dengesinin değişmesiyle tökezleyebilecekken Willow diğer bacağı görevi devraldığı için fazla kaymadı. Ayağını tanganın içine soktuktan sonra aynı şeyi diğer bacağıyla da tekrarladım ve kumaşı güçlü kalçalarından yukarı kaydırırken önünde doğruldum.

İki elimle yanaklarını kavrayarak başparmaklarımı elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdim ve gözlerinin canlanmasını izledim. *Onunla* ve ona fiziksel olarak sahip olmamın getirdiği meydan okumayla dolmanın ötesinde, içindeki büyü önceki sahibini tanıyarak benim için parladı.

Doğuştan eşsiz olan gözleri büyüsüyle ışıldıyordu, gözlerinden birindeki altın rengi benimkine o kadar benziyordu ki nefesimi kesmişti; bu, Charlotte ile pazarlık yaptığımız andan

beri kaderlerimizin nasıl birbirine bağlı olduğunun bir işaretiydi. Aslında hiçbir zaman başka bir seçeneğim olmadığı gerçeğinin beni bu kadar rahatlatacağını asla düşünemezdim.

Willow Morningstar hariç, hayatımı ve evimi her açıdan kontrol edememek hoşuma gitmiyordu. O, benim ve türüm için koyduğum bütün kuralların istisnasıydı.

Dokunuşumun ve hissettiği rahatsızlığın etkisiyle yutkunurken, "Mahkeme odasında ne yapacağız, neden böyle giyinmemiz gerekiyor?" diye sordu. Her ne kadar affetme yolunda olduğuna beni ikna etmeye kararlı görünse de en ufak gergin hareketini görmediğimi sanıyordu.

Willow'a ne amaçla hizmet ederse etsin, buna izin verirdim. Yeterince uzun süre numara yaparsa sonunda kendi yalanlarını göremeyecek ve bunlar onun yeni gerçekliği haline gelecekti.

"Cadılar arasındaki anlaşmazlıkları, Üst Meclis'in yerine geçecek kişiyi açıklayarak çözeceğiz," diyerek ondan uzaklaştım, iç çekişini görmezden gelmeyi seçmiştim. Sadece rahatladığı için bu tepkiyi verdiğini söyleyebilirdi ama ikimiz de biliyorduk ki bunun nedeni, en az benim kadar onun da dokunuşumdan uzaklaştığı anda özlemini çekmesiydi.

"Kim?" diye sorup çantaya doğru yürüdü ve içinden elbiseyi çıkardı. Korsenin fermuarını açtı, elbisenin içine girdi, bu sırada bana sırtını dönmek için hareket etmişti. Willow birçok şey olabilirdi ama Meclis'ine karşı olan sorumluluğundan asla vazgeçmezdi. Kendini buraya ne yapmak için geldiğine ikna etmiş olursa olsun, parçalanmasında rol oynadığı şeyi onarma dürtüsü hissediyordu.

Fermuarı bulmak için çabalamasını izlerken kaşlarımı kaldırıp sırıttım. Onu köşedeki aynaya yönlendirerek saçlarını bir omzunun üzerine doğru topladım. Ardından elimi beline dolayıp karnına bastırarak boştaki elimle de korsenin fermuarını çektim.

Korse yağ gibi kayarak üzerine tam oturdu ve tahmin ettiğim gibi her bir kıvrımını sardı. "Bu işe uygun sadece bir cadı var."

"Mahkeme beni asla Üst Meclis olarak kabul etmeyecek," diye karşı çıkarken sanki saçmalıyormuşum gibi başını iki yana salladı. "Eğer kargaşayı yatıştırmayı umuyorsan, onu bu şekilde yapamazsın."

Ondan uzaklaşarak şifoniyerin üst çekmecesine, oraya sakladığım mücevher kutularına doğru ilerledim. Willow göğsünden geçen düzensiz sarmaşık detaylarına uzanıp annesinin tılsımını ve kemik kolyesini, kumaşın üzerinden sarkacak şekilde çekip çıkardı. Elbisenin narin yapısına kıyasla tehditkâr görünüyorlardı.

Annesinin tılsımı daha aşağıda asılı duruyordu ve artık bir amaca hizmet etmese ve onu korumak için hiçbir şey yapmasa da, hayatının geri kalanında onu takacağını biliyordum. Kemikler onu doğası gereği etkileme büyüsünden koruyordu, artık onların üzerinde hak iddia edebilirdi.

Kemiklere yüzünü buruşturarak dokundu, umutsuzca onları atalarının taktığı gibi takmanın bir yolu olmasını, boğazına sarılı olmaları yerine belinde bir kese içerisinde durmalarını diliyordu. Bir elimi ona doğru uzattım ve parmağımı kemiklerin üzerinden geçirerek köprücükkemiğinde kıvrımlı nazik bir yol çizdim. Kabul ettiği takdirde, gücünün ne kadar korkunç olabileceğini hatırlatan bu ürkütücü görüntüyü görmek hoşuma gitmişti. Ayrıca görüşümü engelleyen hiçbir şey olmadan memelerinin çıplak görüntüsünü de sevmiştim.

Kemikler tıkırdadı ve dokunuşumla birlikte boğazının etrafından kurtuldu. Onları beline doğru yönlendirerek alçak bir zincir gibi kalçalarına yerleşmelerini, nazikçe üzerinden sarkmalarını ve vücudunun kıvrımlarını vurgulamalarını izledim.

Willow göğsüne ve boynuna dokunarak parmaklarını teni-
nin üzerinde gezdirdi. Ağırlığını bir ayağından diğerine verir-
ken rahatlaması aramızdaki havada asılı kaldı, kemikler birbiri-
ne çarpıyordu. Mücevher kutularını yatağın üzerine koyarken,
"Peki, Meclis'ten kimin senin yerini almasını istersin?" diye sor-
dum. Willow şaşkınlıkla kutulara bakarken ilkini açtım, altın
gerdanlığı boynuna yerleştirirken dikkatli gözleri üzerimdeydi.
Ona tamamen uymuştu, annesinin zincirine hiç dokunmadan
ve görüntüyü bozmadan boynundan sarkıyordu. Ona aldığım
uyumlu altın küpeleri de çıkarıp o bana ters bakışlar atarken
küpeleri kulaklarına geçirdim.

Ona kur yapma isteğime rağmen hediyelerimi takdir etmedi.

Sonunda, "Bu adil değil," dedi. Soruma yeterli bir cevap bulamamıştı.

"Çünkü hepsi, önceki Meclis'in bu Meclis'e yönelik niyet-
lerinin farkındaydı ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki on-
lardan birine asla destek vermezsin," deyip küpenin kutusunu
yatağa bıraktım.

Willow'un iç çekmesine aldırmadan son kutuyu elime al-
dım. Kutudaki yüzükler, onu cadı yapan her şeyin mükemmel
bir birleşimiydi; sarmaşık ve yaprak detaylarıyla oyulmuş altın
bir şerit. Ortadaki taş, geleneksel pırlanta yerine yosunlu akik
taşıydı ama taşıdığı anlam ve altındaki altın sarmaşıklardan
oluşan şerit, geleneksellikten çok uzaktı.

Ben sol eline uzanırken başını sallayarak, "Gray," dedi.

Elini tutarken gülümsedim ve yüzükleri yüzükparmağına
geçirirken onu sabit tuttum. Gerçeği kabul ederek ve kendi söz-
lerini ona karşı kullanarak, "İblis olmadığını söylemiştin ve bi-
zim evlilik geleneklerimiz sizinkiler gibi değil," dedim. "Senin-
le her geleneğe uygun şekilde evlenmek niyetindeyim, Kılçık
Cadı. Yüzüklerimi takacaksın ve mümkün olan en kısa sürede

Tanrıça'yı çağıracaksın. Sonra da birlikteliğimiz için onun onayını alacağız."

"Tanrıça neden bu evliliği onaylasın ki? O senin terk ettiğin cadılara sahip çıkıyor," diyerek bana karşı çıktı.

Güldüm, saçının bir telini kulağının arkasına sıkıştırdım. Sonunda gözlerini parmağına taktığım yüzüklerden ayırdı ve başını kaldırıp bana baktı. Bunlar ona sahip olduğumun başka bir işaretiydi. Cebime uzanarak tek şerit altın yüzüğü çıkardım ve kendi parmağıma takıp kendimi de onunla aynı şekilde işaretledim. "Cadılar Meclisi sana Tanrıçalarının nereden geldiğini söyledi mi?" Sorumun ardından Willow'un donup kalmasını izledim.

Willow, "O doğanın vücut bulmuş hali. Dengeyi temsil ediyor," diye savundu. Öğretilmesine izin verdiğim şeylerin cehaleti her kelimesinde kendini gösteriyordu. Öğrenmek için Cadılar Meclisi'nde bulunmamış olsa bile annesi mesajı iletmişti.

Yaşadığı şok karşısında sırıttım ve o bana bakarken kolyesini düzelttim. "O, *beni* temsil ediyor," dedim ve herhangi bir yanıt verip vermeyeceğini görmek için bekledim. Ağzı düz bir çizgi halini aldı ve Cadılar Meclisi'nin, varlığından bile haberdar olmadığı bir satranç oyununu oynamamdan duyduğu hayal kırıklığını açığa vurdu. "Çünkü senin Tanrıça'n, benim kız kardeşim."

16

WILLOW

Gray, giymeyi isteyeceğimi bildiği postallardan ödün vererek bana aldığı çizmelerin fermuarını çekti. Tüm bunların ne kadar eskiye dayandığını anlamaya çalışırken sessiz bir şekilde söylediklerini düşündüm. Daha *bilmediğim* yüzyıllık bir tarih varken intikam yolunda nasıl ilerleyebilirdim ki?

Dudaklarımı birbirine bastırarak, "Kız kardeşin mi?" diye sordum.

Koyu kirpiklerinin arasından, parlak altın gözleriyle bana bakarak başını salladı. "Cennetten kovulmuş bir melek daha," diye cevap verdi, elimi tutup beni ayağa kaldırırken kendi de usulca ayağa kalktı. Saçlarımı okşarken parlak kızıl uçları, siyah kumaşın üzerinde keskin bir şekilde göze çarpıyordu. "Yaratılışımızdan bu yana geçen yüzyıllar boyunca babamın gazabına uğrayan tek kişi ben değilim. Sadece onların ilkiydim."

Kendi sürgünü hakkında soru sormaktan kaçınarak, "O ne yaptı?" diye sordum. Neye inandığımızı biliyordum. İnsanların neye inandığını da biliyordum. Ayrıca hikâyenin her iki versiyonunun da onunkinin tam tersi ve taraflı olduğundan hiç şüphem yoktu.

Gray beni yatak odasının köşesindeki aynaya yönlendirirken sırıttı. Bana kendi yansımama bakmaktan başka seçenek bırakmadan arkamdaki yerini aldı. Dizüstü çizmelerimin altındaki dolgu topuklara rağmen benden çok daha uzun boyluydu. "Benimle aynı şeyi," deyip belirsiz bir cevap verdi. Bana gerçeğin bir parçasını söyleyecek kadar güvenmemesi şaşırtıcı olmamalıydı. Özellikle de en başta soruyu kendi hain planlarım için sormuş olmam göz önüne alındığında.

Eğer ben güvenilir değilsem, onun bana güvenmemesine de kızamazdım. Her ne kadar bunu yapmasına ihtiyacım olmasa da...

"Peki bu tam olarak neydi?" Cevabını gerçekten bilmek istemediğim soruyu sorarken yutkundum. Her şeyin siyah-beyaz kalmasını, kişisel önyargılar ve orta yollarla karıştırılmamasını istiyordum.

"Eminim hikâyeyi duymuşsundur," dedi Gray alayla.

Aynadaki bakışlarına karşılık vererek, "Bunu senden duymak istiyorum. Farklı kaynaklardan ve çeviriden anlatılan antik bir metinden değil. Bazı şeyler artık o kadar gerçek görünmüyor," dedim.

Dönüp ona baktığımda, "Bunun doğru olmamasını ümit ediyorsun," dedi. Aynadan yansıyan bakışlarını görmek yerine, bu konuşma için gözlerine bakmak aniden çok önemli gelmişti.

Aynalar birer geçitti ve yüzyıllar sonra torunumun torunu anılarıma girdiğinde, birinin bu anın mahremiyetini paylaşması riskini almak istemedim.

"Hiçbir şey ümit etmiyorum. Sadece kocamı anlamak istiyorum," derken kelimelerimdeki gerçeklikten nefret ettim. O benim en derin utancımı, en karanlık sırlarımı biliyordu ama ben onun geçmişi hakkında çok az şey öğrenmiştim.

"Babamı seviyordum," dedi. Yüzündeki kasvetli ifade bana ofisinde sakladığı Lucifer'ın gözden düşmüş portresini hatırlattı. *Onun hatırlatıcısı.* "Onu o kadar çok seviyordum ki kimsenin ona yüz çevirme riskini almasını istemiyordum. Cennete gidemeyecekleri ve şefkatinin sıcaklığını hissedemeyecekleri gerçeği, benim için akılalmaz bir şeydi. İnsanların mahkûm olma riskini göze almaktansa günah işlemeyi hiç seçmemelerini sağlamak istedim."

Hissettiğim anlayıştan nefret ederek iç çektim. Bir ebeveynin, iyi kararlar verebileceklerini kanıtlayana kadar çocuklarına kısıtlamalar getirmesinden farklı mıydı?

Bilmiyordum ve böyle bir durumun net olmamasından da nefret ediyordum.

Bunun yerine, "Onların özgür iradelerini ellerinden almak istedin," dedim, kabul etmeyeceğimi bildiği davranışlarını kabul etmesini istiyordum. Dönüştüğü yaratık hakkındaki fikirlerimi değiştiremeyecek olsa bile dürüst olmasını her şeyden çok istiyordum.

"Asla *yanlış* olanı seçmemeleri için ne gerekiyorsa yapmak istedim," diye beni düzelttiğinde, bu sözlere olan inancı içimde bir şeyleri derinden etkiledi. Sanki bunu fark etmiş gibi gözleri parladı. İkimiz de yıllar önce insanlar için istediği şeylerle, şimdi beni içine soktuğu durum arasında benzerlikler bulabiliyorduk. Hayal kırıklığıyla başım sallayarak, "Bu farklı," dedi.

"Öyle mi? O zaman senin kabul etmediğin bir seçim yapmakta özgür müyüm?" Benden bir adım uzaklaşınca yüzümü buruşturarak sordum. Koluna uzanıp tuttum ve onu bu konuşma için kalmaya zorladım.

Eğer beni bu ilişkide tuzağa düşürebiliyorsa, o zaman bu konuda söyleyeceğim kahrolası sözleri de dinleyebilirdi.

"*Beni* seçtiğin sürece, istediğin her şeyi seçebilirsin... *her şeyi,*" dedi ve kolundaki elimi kendi eliyle örttü. Parmakları etrafımda kıvrılırken elimi beklediğimden daha sıkı kavradı.

"Bu işler öyle yürümüyor ve sen de bunu biliyorsun," derken sesim aynı anda hem sert hem de yumuşaktı.

Benden uzaklaşmadan önce, "Neden?!" diye bağırdı. Bir çemberin içinde volta atıyor, öfkesi yüzünden düzensiz nefesler alıp veriyordu. Bu onun karakterine o kadar aykırıydı ki geri çekilmeme neden oldu. Fakat tekrar bana doğru döndüğünde, yüzünde beliren acı dolu ifade omuzlarımın düşmesine ve içimdeki mücadelenin tükenmesine neden oldu. "Yeterince verdim. Yeterince *kaybettim.* Seni de kaybetmeyeceğim."

Tüm iyi niyetime rağmen boğazımın arkası yandı. Acısı o kadar elle tutulur, o kadar benimkini hatırlatıyordu ki bu denli benzediğimizi ilk defa fark etmiştim.

Ona doğru temkinli bir adım attım ve önünde durana dek aradaki mesafeyi kapattım. Yüzünü ellerimin arasına almak için uzandığımda, canını yakacağını bilsem de ona gerçeği söyledim. *Bunun* sonsuza dek sürmesi daha çok acıtırdı.

"Çünkü gitmeme izin verene kadar, bana asla gerçekten sahip olamayacaksın. Her zaman kalıp kalmayacağımı, eğer bir şans verilirse seni *seçip seçmeyeceğimi* merak edeceksin ve bunu bilmemek, hayatının geri kalanı boyunca peşini bırakmayacak."

Uyarımı düşünürken kaşları çatıldı ve yüzü buruştu. Bu, bana sonsuza kadar sürecek bir sefalet gibi geldi; sevdiğim adamın söylediği hiçbir şeye güvenemeyecektim.

Her zaman terk edilmeyi bekleyecekti.

Uzaklaşmak üzereyken yüzünü bıraktım. Hâlâ akşam için giyinmesi gerekiyordu ve ben onu bu gece için yeterince germiştim. "Giyinmene izin vereceğim," derken sesimdeki nezaket beni bile şaşırtmıştı. Eğer gerçekten benim gibiyse, düşüncelerini tek başına toplamak için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Kapıya doğru yöneldim, Gray kolumu hafifçe tuttuğunda duraksadım. Omzumun üzerinden ona bakmak için başımı çevirdim, hâlâ bana yakın duruyordu. "Yapar mıydın?" dedi. "Kalır mıydın? Beni seçer miydin?" diye sordu ve bu sorudaki kırılganlık, bana Lucifer Morningstar'dan çok daha genç birini hatırlattı.

Cevap vermek için tereddütlerimi bir kenara iterek, "Bilmiyorum. Sen bana bu şansı verene kadar seni seçemem," dedim. Onu incitmek istemiştim, bana yaptıklarının intikamını almak istemiştim. Öte yandan bu, nedense yaralı bir köpek yavrusunu yere düştüğünde tekmelemek gibi geliyordu. "Ve bana asla seçme şansı vermeyeceksin."

Onu düşünceleriyle baş başa bırakarak odadan çıktım. Gray'i incitmenin beni daha iyi hissettireceğini, gücümün bir kısmını geri almışım gibi hissetmeme yardımcı olacağını düşünmüştüm.

Ama kendimi bok gibi hissediyordum.

Gray'in meydana çıkmasını bekledim, ona yaklaşıp kravatını düzeltirken güvenini kazanma fikrini aklımın bir köşesinde tutuyordum. Dikkatli maskesini yeniden takmıştı ve birkaç dakika önceki kırılganlığı geçmişte kalmıştı.

Yine de beni nasıl incelediğini, sözlerimde doğruluk payı olup olmadığını düşündüğünü görebiliyordum. Belki de vicdanı yoktu ve istediğine sahip olduğu sürece benim ne istediğim onun için önemli değildi.

Ya da belki de onu kızdırmıştım.

"Bu gece benden tam olarak ne bekliyorsun?" Barış teklif edercesine kirpiklerimin altından ona baktım. Bakışları benimkilere kenetlenip yoğunlaşmıştı, sanki hareketlerimin içini

görüyor gibiydi. Bu yüzden onları gizlemek için pencereye döndüm. Okulu çevreleyen ışıklar binanın hemen dışındaki bahçeleri aydınlatıyor, uzaktaki mezarlığın üzerine ürkütücü gölgeler düşürüyordu. Yanlış gömülmüş cadılara bakarken kemikler belime baskı yapıyor, bana kendi varlıklarını hatırlatıyordu. Büyünün çağrısı o kadar baskındı ki, bakışlarımı zorla çekip Gray'in neler olduğunu bilen gözlerine doğru dönmeyi başardım.

"Çağrıya cevap vermende bir sakınca yok," dedi ve yüzümü tekrar kendisine çevirdi. Yanağımı samimi bir nezaketle kavradı, büyünün içindeki şiddete karşı beni sakinleştiriyordu. Bu yaşam ve ölümdü, çarpışan iki güç fırtınasının girdabıydı.

Biri olmadan diğeri var olamazdı ama sanki, ikisi bir arada başarılı bir şekilde var olmadan çok önce beni paramparça edeceklermiş gibi hissediyordum.

"Neden babama özellikle annemi baştan çıkarmasını söyledin? Neden bir Yeşil olmak zorundaydı?" Kendime engel olamadan soruyu sordum. Benden ne istediğini duymak için onu zorlayabilirdim ama dağılmama sadece bir milim kaldığını hissettiğim anlarda, bunu umursama zahmetinde bulunamazdım.

Gray iç çekerek kanepenin koluna doğru ilerledi. Hafifçe yaslanıp bacaklarını açarak beni aralarına çekti. Otururken bile boyu boğazıma kadar geliyordu. Ellerimi avuçlarının içine alarak, geçmişte kalmasının daha iyi olacağını düşündüğü şeylere cevap verme kaygısıyla beni meraklandırdı.

Bunu yüzünden okuyabiliyordum, aramızdaki bağ gergindi. Düşüncelerini öğrenmek için zihnini okumama gerek yoktu ve bunun, ona karşı olan duygularımı etkilemesinden nefret ediyordum.

"Charlotte tanıdığım en güçlü cadıydı," derken sesi hüzünlüydü, sanki kendince hayranlık duyduğu kadını özlüyormuş gibiydi. "Sen gelene kadar."

"Yani güçlü olmamı mı istedin?" diye sordum.

"Hayır, aksine senin ondan daha güçlü olman beni dezavantajlı duruma düşürecekti. Yine de Charlotte da dahil olmak üzere, sayısız Hecate cadısının ölümün çağrısı ve onlara verdiği ezici güçle yozlaştığını gördüm. Ölülerin kemikleri etrafını sarmış olsa bile sana hâlâ yaşadığını hissetme şansı vermek için bu fırsatı değerlendirmek istedim," dedi.

Sözlerinin hiçbir anlam ifade etmediğini düşünerek, "Ama benim hayatta kalmamı hiç planlamamıştın," dedim.

"Loralai'ı öldürdüğümde, rüyandaki benliğini gizlenirken görene kadar hayatta kalmanı planlamamıştım. O gece üzerinde hak talep ettim," derken parmaklarını, bana verdikten elli yıl sonra gördüğüm işaretin üzerinde gezdirdi. "Bu iddianın kalıcı olmasından başka bir şey olmasını asla istemedim ve ölüm büyüsüne biraz hayat katmanın senin en iyi şansın olacağını biliyordum."

"Ne için en iyi şansım?"

Ayağa kalkarken, "Beni yaşatmak için," dedi. Arkasından tökezleyerek giderken bana kapıya kadar eşlik etti, sözlerini düşünürken bocalamıştım. Bu, ondan daha uzun yaşayacağını düşündüğü anlamına mı geliyordu? Yoksa sadece bana yaşattığı şeylerden sağ çıkabileceğimi mi?

Kapıya doğru ilerlerken Jonathan miyavladı, kanepenin arkasındaki yerinden aşağı atladı ve gerindi.

Gray'in beni koridora yönlendirmesine izin vererek, "Anlamıyorum," dedim. Her ne kadar onu terslemek istesem de bana uzattığı koluna girdim. Gray ve arkadaşlarım dışında pek fazla müttefikim olduğunu sanmıyordum. Ayrıca Meclis'in, beni kollarını açarak karşılayacağına inanacak kadar aptal değildim. Onlara izin verirsem beni çıplak elleriyle parçalara ayırırlardı.

"Ben sevmesi kolay bir adam değilim, Küçük Cadı. Ancak hem bunu yapıp hem de sağ çıkma şansı olan biri varsa, o da sensin," dediğinde sersemledim. Söyledikleri doğruydu ama yine de itiraf ettiğini duymak çok daha farklı hissettiriyordu. "Bu gece senden ne beklediğimi sormuştun," dedi ve salonun ortasında durup sohbeti değiştirdiğinde beni şaşırttı. Gitmek üzere olduğumuz yerin aciliyetini anlamıştım, yine de beynim ayak uydurmakta zorlanıyordu. "Senden bir şey *beklemiyorum* fakat bana olan düşmanlığını bir kenara bırakıp benimle birlikte hareket edersen çok memnun olurum."

"Rica mı ediyorsun?" Güldüm, Gray daha önce hiçbir şey için rica etmemişti.

"Juliet bana itaatkâr bir oyuncak isteseydim, bunu yapmaya istekli bir düzine seçeneğim olabileceğini hatırlattı," dedikten sonra yüzümü kaplayan öfkeye karşı sırıttı.

Kolumu geri çekerken yanaklarım kızardı. "Bu net hatırlatma için teşekkür ederim."

"Ama ben bunu istemiyorum, hiçbir zaman da istemedim. Ben bir eş istiyorum. Dünyayı farklı görmem için bana meydan okuyacak kadar beni seven bir kadın istiyorum. Seni istiyorum, Willow ve söylediklerimi yapmanı istersem de sana sahip olamayacağımı biliyorum," dedi. "Her konuda seçim yapmana henüz hazır olmayabilirim ama şu an, sana bunu verebilirim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kaşlarımı çattım. "Sen kimsin ve Müdür Thorne'a ne yaptın?"

"Seni kızdırmayacağımı ya da neredeyse her gün sinirleneceğin şeyler yapmayacağımı söylemiyorum; ancak bu olayda senin yanında durabileceğimi ve benim için aynısını yapmayı seçmene izin verebileceğimi söylüyorum," dedi ve kolumu kavrayıp yürümeye devam edebilmemiz için tekrar kendi kolunun içine geçirdi.

İç çatışmaya mahkûm ettiğim Cadılar Meclisi'ne atıfta bulunarak, "Gitmeye çalıştığımda neden seçim yapmama izin vermedin? Onları terk etmek *istemedim*," dedim.

"Çünkü veda etmeye hazır değilim ve sen de korktuğun için ani bir tepki verdin. Benim tanıdığım Willow asla bir savaşta geri adım atmaz. Savaşmaktan yorulduğun zaman ne olacağını sorduğunda, sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu ve o geceyi hatırlatarak kalbimin göğsümde çarpmasına neden oldu. Dayak yediğim geceyi. Düşmanım olması gereken bir adama içimi açmış olmanın beni ne kadar kırdığı o geceyi.

"Bu farklı," diyerek itiraz ettim.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda, "Senin için savaşmama izin vereceğini sana söylemiştim. Sen bizden vazgeçtin ama ben savaşmaktan asla vazgeçmedim, Küçük Cadı," dedi. Elbisemin kenarını elime alıp kaldırmama izin verecek kadar uzun bir süre beni serbest bıraktı, böylece rahatça aşağı inebilmiştim. Ayaklarımın dibindeki taşlar beni tanıyor gibiydi, her adımda beni karşılamak için yükseliyor, soğuk yüzeyin sağlayabileceği rahatlığı sunuyorlardı.

Fısıldayarak, "Yani benden, tüm Meclis'i yok eden şeytana âşık kadın rolünü oynamamı mı istiyorsun?" diye sordum.

"Hayır. Gerçeği söylemeni istiyorum. Seni de en az onlar kadar manipüle ettim ve bu gerçeği bilip bilmeleri umurumda değil. Ben şeytanım, aziz değil." Sırıttı. "Hataların ne olursa olsun, sana ait olan Meclis'i almanı ve bu kaos içinde istikrar ihtiyacının farkına varmanı istiyorum. Sen ve ben, kendi halkımıza Meclis'in her zaman yapması gerektiği şekilde liderlik edeceğiz."

Merdivenleri sessizce inmeye devam ettik. Gray bunun nasıl sonuçlanacağım ve gerçekleşmesi için ne yapmak istediğimi düşünmem için zamana ihtiyacım olduğunu anlamıştı. Meclis'imin, Aracılar ve baş iblislerle savaş halinde olmasını istemiyordum.

Bunun ölümden başka bir şey getirmeyeceğinin farkındaydım ama onlara liderlik etmek hakkında ne biliyordum ki?

Yürürken pencerelerden dışarı baktım, bakışlarım bir kez daha o mezarlığa takıldı.

Onlara uzun zamandır sahip olmadıkları bir şeyi verecektim.

Gerçeği verecektim.

17

WILLOW

Mahkeme kapıları ardına kadar açıldı, kilit mekanizması işe yaramaz hale gelmişti. Daha önce hiç Meclis'in tamamının bu duvarların içine girmesine izin verilmemişti; sadece seçkin birkaç kişinin Üst Meclis'in özel alanına girmesine müsaade edilmişti.

Öte yandan saygı duyulacak bir Üst Meclis kalmamıştı ve yüzyıllar süren katı liderlikten sonra, Cadılar Meclisi'ne ne olacağını biliyordum. Kaosa sürükleneceklerdi. Güç boşluğunu doldurmak için bir zamanlar dost oldukları kişilere sırt çevireceklerdi.

Gray bana kapılardan geçerken rehberlik etti; normalde sessiz ve saygı dolu olan bu yerdeki mırıltılı sesler, bir anda saldırıya dönüştü. Baloncuğun içinden geçip kalabalık olan orta çemberе girdiğimizde derin bir nefes aldım. Suyun altına dalmış gibi hissederken aynı patlama hissi içimde titreşiyordu.

Üst Meclis olmasa bile, bu yer büyümüz ve bizim için kutsaldı.

Ona saygısızlık edildiğini görmek istemezdim.

Gray beni diğer tarafa çekmeye çalışırken aramızdaki sınır, sanki benimle aynı fikirdeymiş gibi mırıldanıyordu. Büyünün minik iğneleri kollarımdaki deriyi deliyordu. Sınır beni sabit tuttu ve neden olduğu küçük yaralardan kan akarken tükenmeme neden oldu. Gray kendini beğenmiş bir memnuniyetle izlerken iğne benzeri yaralardan yükselen damlacıkların sınır büyüsünden süzülmelerini seyrettim. Büyük, gözyaşı şeklinde bir damlacık halinde toplandılar ve ben elimi kaldırıp altında durana kadar önümde asılı kaldılar.

Sınır nihayet beni serbest bırakarak diğer tarafa geçmeme izin verdi. Ses hemen geri geldi. Çıldırmış mırıltılar, Gray'e doğru bir konuşma başlatan adamın öfkeli azarında boğuldu.

"Bu da ne demek oluyor? Fahişeni *kaybettiğimiz* mirasın kemikleriyle mi süslüyorsun?" Itan, beni ve belimde duran kemikleri işaret ederek sordu.

Ona doğru bir adım atıp yanından geçerek çürümeye terk edilmiş Hecate tahtına yaklaştığımda, kemikler birbirine çarptı. Kan benimle birlikte hareket ettiğinde, bir şekilde ona ihtiyacım olacağını bilen sınıra doğru baktım.

Aptal.

Çenemi kaldırıp ona ters ters bakarak, "Kaybedilen her zaman bulunabilir, Itan," dedim. Meclis'in çoğunun soyumla ilgili gerçeği duymadığını ve şaşkınlıkla bana baktığını söylemek yanlış olmazdı.

Itan geri çekildi, başını sallayarak kendini toparlamadan önce darbe almış gibi görünüyordu. Çenesini sıkarken, "Saçmalık," dedi. Bana başka seçenek bırakmamıştı, beni asla geri dönemeyeceğim bir şeyi yapmaya zorladı.

Düzeltebileceğim yanlışları düşündüğümde, bunu yapmak isteyeceğimden emin değildim.

Hecate tahtı önüne geldiğimde beni çağırdı. Benden önce gelenlerin kemiklerinden yapılmış eski tahta baktım. Belimde asılı duran atalarımın en küçük parçaları parmak ve el kemiklerinden yapılmıştı. Ancak taht, Hecate cadılarının ilk nesillerinin kalıntılarından oluşuyordu.

Omzumun üzerinden Itan'a bakmak için döndüm ve bakışlarımı Gray'e doğru çevirirken sırıttım. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, elimi yana doğru indirmemi eğlenerek izliyordu. Önümde havaya doğru süzülen kan, tahtın yüzeyine düştü ve sararmış kemiklerin üzerine sıçradı.

"Tebrikler. Ortalığı büyüklerle oynamaya çalışan bir çocuk gibi dağıtabiliyorsun. Bunun neyi kanıtlaması gerekiyordu?" Itan'ın bu sorusu, arkasına saklanan destekçilerinin kahkaha atmasına neden oldu.

Onunla tamamen yüzleşmek için döndüğümde gülümsememem bir sırıtmaya dönüştü. Dudaklarım dişlerimin üzerinden çekildi. Amcasını utandırmaya hazırlandığım sırada Iban'a bakmayı reddettim. "Sen ön sevişmeyi hiç bilmez misin?" Elimi kaldırıp kanımla kaplanmış olan kemiklere doğru yavaşça salladığımda kaşları indi.

Büyümle kaplı olan kemiklere...

Sandalye inledi, kemikler kaymaya başladıkça gıcırdadı ve taht yok olana kadar karo zeminin içine çöktü. "Anlamıyorum," diye fısıldadı birisi, sabrı tükenmişti.

Kemiklerin birbirine çarparken çıkardığı o tanıdık sesi bekledim, her dokunuşun ruhumda yankılandığını hissedebiliyordum. Hepsinin bir araya gelerek bir adamın vücuduna dönüştüğünü, üst üste durduğunu ve figür yanımda durmak için ilerleyene kadar hareket ettiğini hissettiğimde, dönüp bakma zahmetinde bulunmadım.

Odanın içinde bir yerde, Gray saf bir keyif kahkahası attı. Itan yanımdaki iskelete dehşet içinde bakarken kahkahasının sıcaklığı tenimi kapladı. "Sen," derken duraksamıştı. Gözleri, yalnızca bir el hareketi ve kan vermeyle ölümden çağırdığım yaratıkla benim aramda gidip geliyordu. "Ama sen bir Madizza'sın! Bunu kendi gözlerimle gördüm."

Dikkatimi Madizza tahtına verdim, elbisemi hafifçe yukarı çekerek tek ayağımı yere vurdum. Madizza tahtının sarmaşıkları anında kıpırdandı ve yüzyıllardır hapsoldukları yerlerden kayarak çıktılar. Taht yerde kayarak güller, sarmaşıklar ve dikenlerden oluşan bir karmaşaya dönüşürken, Madizza çemberinin ortasına doğru ilerlediler. Kürsünün basamaklarını tırmanarak bir zamanlar Üst Meclis'in iki tahtının bulunduğu yere yerleştiler.

Gray'in onlarla ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tam olarak seçtiğim şeyi yapmam için bana yol açtığı bilgisi beni rahatsız etmişti. Tahmin edilebilir olmaktan hoşlanmıyordum.

İskelete başımı salladım, o da sarmaşıklarla birlikte kürsüye ilerlemeden önce sözsüz bir baş selamıyla bana karşılık verdi. İskelet, sarmaşıkların üzerinde yere yığıldı ve ben de sarmaşıkların, atalarımın kalıntılarının etrafını sarmasını memnuniyetle izledim.

Onları bir bütün olarak birleştirdi.

Hepsi birlikte dönüp durdular, yeni bir taht oluşturmak için hareket ettiler. Kemiklerden, kandan ve yaşamdan oluşan bir taht...

Adımlarımı yavaşça, teker teker attım ve Meclis'e arkamı dönerek iç çektim.

Onlarla yüzleşmek için döndüğümde, bir zamanlar Üst Meclis'in bulunduğu yerde duran ve benden başka kimseye ait olamayacak tahta oturdum. "Başka sorun var mı, Itan? Yoksa beni sorgulamayı bitirdin mi?"

18

WILLOW

Itan kürsüye doğru bir adım atarak bana ters ters baktı. Ancak Gray bana katılmak için hareket ettiğinde duraksadı ve iki basamak çıkarak talep ettiğim tahtın yanında ayakta durdu. Gray arkamdaki pencerelere bakarken bir anlığına hareketsiz kaldı ve çenemi tutmak için uzandı. Yüzümü kendi yüzüne doğru kaldırarak bana gurur gibi gelen bir şeyle gülümsedi. Meclis'in onun yüzünü göremediğini düşününce. bunun sadece benim için olduğu ve gösterinin bir parçası olmadığı gerçeğiyle kalbim çarptı.

Ondan başka biri bana en son ne zaman böyle bakmıştı?

Eğildi ve Meclis'in görmesi için dudaklarını nazikçe dudaklarıma dokundurdu. Ağzının içine doğru iç çektim. Itan'ın suçlamasıyla ilgili hiçbir soruya yer bırakmayacak bu gösteriyi hem seviyor hem de nefret ediyordum. Bizi seksten zevk alıp almadığımıza indirgeyerek kadınların statüsünü küçültmeye çalışanlar için, Gray yangına körükle gitmişti.

Bu ahlaki değerler dışında, ben Lucifer'ın *fahişesi* değildim. Ben onun lanet olası *karısıydım* ve seks hayatımın değerimi belirlemesine izin veremezdim.

Gray, yeni tahtımın yanında dururken, "Beni hâlâ şaşırtmaya devam ediyorsun, Küçük Cadı," dedi. Orada fazlasıyla rahat görünüyordu, yapmak istediğimiz şeyi başarmak istiyorsak, gösterinin yıldızı olmama izin vermeye kesinlikle istekliydi. Gerçek güç, boş tehditlerle ve zalimlikle ilgili değildi. Itan gibi adamların, zayıf zihinlerinin anlamasını sağlamak için gösteri yaptığım anlara ait hiç değildi.

Lucifer gibi adamların, benliklerinin içinde rahat edebildikleri ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin onları istediklerini almaktan alıkoyamayacağını bildikleri yer, gecenin huzurlu sessizliğinde yatıyordu.

"O halde inkâr etmiyorsun? Kendini bu pisliğin oyuncağı haline mi getirdin?" Itan, şoktan bembeyaz olmuş halde bizi izleyen Iban'a ters ters bakarak sordu.

"Hiçbir şeyi inkâr etmiyorum." Tahtıma biraz daha yerleştim. Arkama yaslanıp ellerimi kolçakların üzerine koyarak bacak bacak üstüne attım. "Yine de bir oyuncaktan çok daha fazlası olduğum konusunda hemfikir olduğumuzu düşünüyorum. Belki de Lucifer'ı böyle bir tehdit olarak görmenin asıl nedeni, kadınlara yanında oturmasına izin verecek kadar saygı duymasıdır."

Gray, ben oturduğum yerde öne doğru eğilirken, "Willow benim karım ve yakında Tanrıça'nızın huzurunda bunu resmileştireceğiz. O zaman hepinizin hizaya geleceğini ve bu birlikteliği olduğu gibi kabul edeceğinizi umuyorum. Yeniden başlamak için bir şansımız var. Daha doğrusu, artık bir araya gelme fırsatına sahibiz. Halklarımız evlilik yoluyla birleşti," dedi.

"İtiraf etmeliyim ki Itan, Meclis'e ne olduğuna tanıklık etmek için buralarda olmayacaksın," derken tahtın üzerindeki sarmaşıklara dokundum. Yavaşça ilerlediklerinde, Itan panikleyerek benim kadar ona da ait olması gereken bitki yaşamını kontrol edebilmek adına savaştı.

Ancak toprakla olan ilişkisini beslememişti. Aslında, kendi çıkarları için ona hakaret etmişti. Bense sadece bana verileni eşit ölçüde almış, dengeyi elimden geldiğince korumuş ve aldığım kadar sevgi sunmuştum.

Sarmaşıklar onun çağrısını duymazdan geldi.

Iban, "Willow, kes şunu!" diye bağırdığında, sesi odanın sessizliğini delip geçti. Sarmaşıklar Itan'ın ayak bileklerine dolandı ve kaçmak için döndüğünde onu yerinde tuttu.

Bana büyüsüyle saldırdı, Bray tahtından tek bir sarmaşığı harekete geçirdi. Sarmaşık göğsüme çarparak elbisemin üst kısmındaki narin kumaşı yırttı ve tenimi parçaladı. Bir an için göğsüme, parçalanmış etime baktım.

Acı katlanılabilirdi, kör edici sıcaklıktan başka bir şey olmaması gerekirken donuk bir zonklama gibiydi. Altın, erimiş gibi yaranın üzerine yayıldı. Gray'in dişlerini sıkıp bana baktığı gözleriyle aynı renkteydi.

Elimi kaldırdığımda burun delikleri alevlendi. Altının çekildiğini ve yaranın herkesin görebileceği şekilde iyileştiğini dehşet verici bir farkındalıkla izledim.

Itan göğsüne ve omuzlarına yayılan sarmaşıkların bağlarına karşı mücadele ederken, "Bu imkânsız. Sadece Üst Meclis ölümsüzdür," dedi. Onu dizlerinin üzerine çöktürdüler, taşa çarparken çıkardığı ses odanın içinde yankılandı.

"Gerçekten ölümsüzler miydi?" Nasıl et ve kan parçalarına ayrıldıklarını hatırlayınca burnumu kıvırdım.

"Seni hain sürtük! O senin büyükannendi," dedi ve ayaklarıma doğru tükürdü.

Ayağa kalkarken, "O, bu Meclis için bir utanç kaynağıydı," dedim. Merdivenlerden indim, odaya göz gezdirirken Itan'ın tam önünde durdum. "Ve sen de onun, Mahkeme üyelerine neden komplo kurduğunu eksiksiz bir şekilde anlatacaksın."

"Nasıl-"

"Aynen öyle, Itan. Meclis'e ve onların kızlarına ne yaptığını biliyorum," dedim ve bana bakan Meclis üyelerini işaret ettim. "Ve hepsini itiraf edeceksin."

Sarmaşıklar onu daha da sıktı. Odanın içinde bir gıcırtı duyulurken inledi. "Cehenneme kadar yolun var."

"Onlara, cadıların elementleriyle birlikte olmaları gerekirken neden kutularda gömüldüklerini anlat. Onlara, dengeyi sağlamamız gerekirken neden kaynağı büyümüzden mahrum bıraktığınızı anlat. Onları nasıl aç bıraktığınızı ve zayıflattığınızı anlat; tüm bunların amacı, hepsi öldüğünde Aracılar olmadan özgürce yaşayabilmeniz için her birini kurban etmekti."

Bir elimi kaldırıp tek parmağımla boğazına dokundum. Sarmaşıklardan biri onu takip etti, boynuna dolandı ve bana dik dik bakarken sıktı. Nefes nefese kalmıştı, onu sıkıca tutan bağlara karşı mücadele ediyordu.

"Willow!" Iban itiraz ederek yanıma geldi. Gray onun yolunu kesti ve amcası nefes almak için çırpınırken daha fazla ileri gitmesine izin vermedi. Yüzümün görüş alanını doldurması için yeterince yakınına gittim ve ona doğru eğildim, her şey bulanıklaşırken ve nefes almak için savaşırken görebildiği tek şeyin bu olduğundan emin oldum.

"Yeğenine, *ona* ne yaptığını söyle," diye hırladım. Adını vermedim ama duyduğum keskin bir nefes, gözlerimi kalabalığın ortasına dikmeme sebep oldu. Margot'nun koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. Elleriyle ağzını kapatmış, şaşkınlık içinde bana bakıyordu. Iban bakışlarımı takip etti, kaşları çatılmış halde amcasıyla aramızda gidip geliyordu.

Elimi kaldırdım, sarmaşıklar Itan'ın bacaklarının arasına dolanırken ve onu istemeyen bir kıza şiddet uygulamak için kullandığı kısmına baskı yaparken işaret ettim.

Iban, "Amca," dedi. Fakat sesindeki uyarı, içimde bir şeylerin kırılmasına sebep oldu. Iban'ın tek derdi aile ve aile bağlarıydı, sırf kendine ait yeni bir aile kurma potansiyeli için her şeyini feda etmişti. Böyle bir bağ ile, sevdiği ve değer verdiği birinin bu şekilde korkunç şeyler yapabileceğini bilmek onu mahvedecekti.

Margot beni şaşırttı, kalabalığın arasından sıyrılmak için bir adım öne çıktı. Tek kelime etmeden yanıma geldikten sonra eliyle ellerimi kavradı. Yanımdaki yerini alırken eli titriyordu. Yüzü mosmor olan tacizcisine baktı. "Yeter," diye mırıldandı. Hemen boğazındaki sarmaşığı bıraktım ve göğsünün yere çöküşünü izledim. Düşmesine izin verdim, yüzünü yere çarparken dudağı gücün etkisiyle yarıldı.

"Margot, teşekkür ederim," diye hırıldadı, sesinin boğuk tınısı önünde durmamıza rağmen bize zar zor ulaşıyordu.

Margot öne doğru bir adım attı ve topuğunun ucunu Itan'ın elinin üstüne bastırdı. Topuğunu yere vurup maun gözleri sıvılaşmış bir ateşe dönüşürken adamın boğazından bir çığlık kopardı. "Onu, senin iyiliğin için durdurmadım," dedi ve dikkatlice Itan'ın önüne çömeldi. Elbisesini düzgünce dizlerinin arkasına sıkıştırırken hareketlerinde asla sahip olacağımı düşünmediğim bir zarafet ve akıcılık vardı. "Söylemeni istiyorum."

"Neyi söylememi?"

"Onlara, bana ne yaptığını söyle," dedi. Burun delikleri genişleyip alevlenirken bile sesi sabitti. Gözleri yaşlarla doldu ama düşmelerine asla izin vermedi. Göz ucuyla, Gray'in öne doğru çıkan Beelzebub'a başını sallayışını izledim. Öfkesi yüzünden okunuyordu, vücudu gergindi ve zar zor kontrol edilen bir ölüm makinesi gibiydi. Olduğu yerde donakaldı, Lucifer'a sanki kafasını koparacakmış gibi bakıyordu. Margot ayağını daha sert bastırarak topuğunun sivri ucunu adamın elinin ortasına yerleştirdi.

Elimi büküp sarmaşıklarımın gömleğinin paçasından dolanarak pantolonunun kemerine dolanmasına izin verdiğimde,

Itan inledi. Sadece bu tehdit bile ürkmesine neden olmuştu. Sanki bunu durdurabilecekmiş gibi olduğu yerde sıçradı. Kelimeleri belli belirsizdi. "Gece gizlice odana girdim."

Margot ayağa kalkıp ondan uzaklaşırken, "Sonra ne yaptın?" diye sorup beni şaşırttı. Sarmaşıkları kullanarak Itan'ı yerden kaldırdım ve dizlerinin üzerine çökmesine sağladım, böylece Margot eğer isterse onun en mahrem yerlerini görebilecekti.

"Sana dokundum."

Adamın yüzüne eğilerek, "Hayır," diye tükürdü. "Bana dokunmadın. Bana tecavüz ettin. Kelimeyi söyle."

"Seni küçük sürtük-"

"Lanet kelimeyi söyle. Ona ne yaptığını, senin ve Mahkeme'nin geri kalanının Cadılar Meclisi'ne ne için komplo kurduğunu itiraf et, ben de seni hızlıca öldüreyim. Fakat lütfen yanlış anlama, Itan, her iki şekilde de öleceksin. Margot'yu iğrenç yüzüne bakmak zorunda bıraktığın ve geri döneceğin andan korkarak geçirdiği her gün için acı çekmeni sağlayacağım," dedim ve o düşünürken bekledim.

Diğer Mahkeme üyelerine baktı, yüzlerindeki dehşet beni hastalıklı bir şekilde tatmin etti. Planladıkları kurbanlarının bir araya gelmesi için sadece bir itiraf yeterli olacaktı. Kendi ailelerinin, daha fazla güç kazanmak uğruna onlara ne yapmak istediklerini anlamaları için...

Doğru olan tek seçimi yaparak, "*Sana tecavüz ettim*," dedi. Margot nihayet duyduklarıyla rahatlayarak yere yığıldı, nefes alışverişi düzensizleşmişti. Beelzebub onu tutmak için oradaydı, duygularını saklayabilmesi için Margot'yu göğsüne doğru çekti. Ona ters ters baksam da tek kelime etmedim. Artık dikkatleri Margot'nun üzerine çekmeme ihtiyacı olmadığını biliyordum.

Gray'in arkamdaki yerini aldığını hissederek, "Peki ya kalanı?" diye sordum.

"Üst Meclis ve Mahkeme, Crystal Hollow'u Aracılardan sonsuza dek kurtarmak için komplo kurdu," dedi ve onları sanki birer kahramanlarmış gibi ifade etme çabasına gülümsedim.

"Onlara, bunu yapmayı nasıl planladığını anlat."

Dişlerini sıkarak inledi. Mahkeme üyesi olan Petra, "Tek kelime etme!" diye bağırdı.

"Onları aç bırakacaktık. Bunu yapmak için Kaynak'ı beslemiyorduk. Büyü öldüğünde, aile soyları da ölür. Üreme daha zor hale gelir. Cadılar hastalanır. Kanları daha az güçlü hale gelir, ta ki..."

Onu izlerken, "Cümleni tamamla, Itan," dedim.

"Sadece Mahkeme üyeleri kalana kadar. Aracılar anlaşmayı bozmadan bizden beslenemeyecekti ve o zaman da yok olacak kadar zayıflayacaklardı. Mahkeme üyeleriyle büyüyü içimizde taşıyacak ve biz de gücü Kaynak'a geri verecektik. Her şeyi düzeltecektik," dedi, sanki bir şey fark edecekmiş gibi.

Son darbeyi indirerek, "Yani, Meclis'teki herkes öldükten sonra her şeyi kendimiz için düzeltecektik, bunu mu söylemek istiyorsun?" dedim.

"Evet, tam olarak bunu kastediyorum," diye kabul etti.

Ona, hiç hak etmediği halde hızlı bir ölüm bahşederek sarmaşığımı boynun etrafına dolayıp büktüm ve boynunu etkili bir şekilde aniden kırdım.

Bu hareket, kendi soylarının yaşlılarına sırt çeviren ve mevcut Mahkeme'yi varoluştan silen Cadılar Meclisi üyeleri için söyleyebileceğimden çok daha fazlasını anlatmıştı.

Kan döktüğüm yerden başımı çevirdim ve dışarı çıkmak için kapılara doğru ilerledim. Iban sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bakarken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Bir yanlışı daha düzeltmeye."

19

WILLOW

Gray, eski mahkeme üyelerine saldıran Cadılar Meclisi üyelerinin katliamının arasından yüksek sesle adımı haykırdı. Peşimden gelmek için kalabalığın arasında ilerlediğini hissedebiliyordum. Elimi sallayarak mahkeme odasının kapılarını ardımdan kapattım. Sarmaşıklar kapıların yaldızlı demirlerine dolanarak kilit mekanizmalarının etrafını sardı ve onları bir mezar gibi mühürledi. Gray oradan kaçabilirdi ama bunun bana biraz zaman kazandırdığını umuyordum.

Sarmaşıklar kapıyı tüketip yavaşça boşlukları doldururken ona baktım, altın rengi gözleri benimkilerle buluştu. Yüzü taş kesilmişti ama ifadesini esir alan şey sadece öfke değildi.

Korku da vardı.

Bu, gecenin sessizliğinde tek başıma yapmam gereken bir şeydi. Beni izleyen gözlerin çıkaracağı gürültülere ihtiyacım yoktu. Huzur içinde yatmayı, her zaman olmaları gereken yerlere götürülmeyi hak ediyorlardı. Sessizliğin beni rahatsız etmesi önemli değildi, ölülerin fısıldadığı her kelime içime işleyecek ve beni derinden vuracaktı.

Koridorda ilerleyerek doğruca ana kapılara yöneldim. Leviathan kapıların önünde bekliyordu, sırtını tembelce kapıya yaslamıştı ve bir hançerle oynuyordu. Yaklaştığımda hançeri elinden kaparak dikkatle bana bakmasını görmezden geldim. "Yüce Eş?" diye sordu.

Kapılar açıktı, ben dışarı bakarken sessiz bir mırıltı karanlık havada uğulduyordu. Leviathan, ben durmayınca yoluma çıkarak önümü kesti. "Benim bir adım var," diyerek ona sessizce hatırlattım, çok yüksek sesle konuşmaya cesaret edemiyordum. Huzursuz ruhlar çok yakındaydı. Sessiz olanlar bile konuşmaya başladıkça fısıltılarının gücü artıyordu.

Burada olduğumu biliyorlardı. Ne yapmak için geldiğimi biliyorlardı.

Leviathan, "Willow," dedi ve dikkatimi o korkunç mezarlıktan çekip nihayet kendi bakışlarıyla buluşmamı sağladı. "Ne yapıyorsun?"

"Çığlıklarını duyabiliyorum," diye itiraf edip dikkatimi tekrar uzaktaki mezarlığa çevirdim. Leviathan omzunun üzerinden bakmak için döndü ve bakışlarımın izlediği yolu takip etti. Bağlantıyı kurduğunda öylece bakakaldı. Bu fırsatı değerlendirip onu kolayca geçtim ve geceye doğru bir adım attım.

Kolumu nazikçe kavrayıp parmaklarını etrafına sardı. Sonunda, "Lucifer nerede?" diye sordu. Bir yandan da mahkeme odasına doğru bakarken beni hareketsiz tutuyordu.

"Başka bir işle meşgul." Kaçamak cevabımın ardından kolumu elinden kurtardım. Gray mahkeme kapılarından çıkmadan önce kısıtlı zamanım vardı. Kapıların cadı kanına cevap vermeleri gerekiyordu ve onları kendi başına açmak için gereken şeye sahip olmadığını umuyordum.

Leviathan canımı yakmak yerine beni serbest bırakmayı tercih etti ve eteğimi toplayıp yoluma devam etmeme izin verdi.

Her adım beni daha da yaklaştırıyor, o seslerin mırıltısı çığlıklarla çevriliymişim gibi hissedene dek gittikçe yükseliyordu.

Leviathan, "Siktir," diye homurdandı, aceleyle ileri atılıp görev yerini terk etti. Tekrar önüme geçti. "Sadece bekle-"

Gözlerimi mezarlıktan ayırmadan, "Bunu yapmak zorundayım," dedim. Başka tarafa bakamıyordum, kutsal saydıkları her şeyden koparılan o cadıların acısı karşısında, kendi sesimi bile zar zor duyabiliyordum.

Leviathan bana baktı, yüzümdeki kasvetli kararlılığı dikkatle inceledi ve sonunda başını sallayıp kenara çekildi. Adımlarını hızlandırıp beni takip etmeye başladı. Yanımdan ayrılmayı reddedince duraksayarak sordum. "Ne yapıyorsun?"

"Bunu yapmak zorunda olabilirsin ama bu, tek başına yapmana izin vereceğim anlamına gelmiyor," dedi. Sesi ölülerin gürültüsüne karşı yumuşaktı. Kanım damarlarımdaki büyüyle pompalanıyor, büyünün çağrısı içimde şarkı söylüyordu.

İstesem de geri dönemezdim, ayaklarım iznim olmadan ilerlerken olmazdı.

Üzüntüyle Leviathan'a baktım. "*Her zaman* yalnızdım," diye itiraf ettim. Sözlerime karşılık yüzü düştüğünde gülümsedim. Olduğu yerde durdu ve yoluma devam ederken ondan uzaklaştım. Mezarlığa doğru ilerlerken arkamdan gelen ayak seslerini duymadım. Kısa bir an için arkama baktığımda, daha önce durduğu yerin boş olduğunu gördüm.

Göğsümdeki o yalnızlıktan kaynaklanan sızıyı görmezden gelip, varlığımın merkezindeki boşluğun derinliklere gömülmesine izin verdim. Korkunç durumlara tek başıma girmeye alışıktım. Aslında bu, benim huzur bulduğum bir şeydi. Kendime her zaman güvenebilirdim.

Beni sürekli hayal kırıklığına uğratan başkalarıydı. Her gün, her an... işler zorlaştığında hep tek başıma kalmıştım.

İleri doğru yürüdüm fakat mezarlığın kenarına geldiğimde durdum. Ayaklarımın altındaki toprak değişti, içinde gömülü olanların çürümesi ve ayrışması onu daha verimli hale getirmişti. Büyümün bir tarafıyla bu değişimi hissettim. Crystal Hollow'daki diğer kutsal mezarlıkların aksine, burada yaşamın gelişebilme şeklini hissedebiliyordum.

Diğer büyü türleri açlıktan ölmüş olsa bile burada hayat devam ediyordu.

Elbisemi kaldırarak mezarlığın iç halkasına dikkatlice adım attım. Ölümün soğukluğu hemen tenimi sardı, dışarıdaki yaşam balonu patladı. Mezar taşlarının ortasında tanıdık bir kadın beni bekliyordu, saçları benimkine oldukça benziyordu ve mor gözleriyle bana bakıyordu.

Loralai küçük bir gülümsemeyle, "Merhaba Willow," dedi. Bir elini kaldırdı ve burada kalan diğer ruhların sesleri, arka plandaki gürültüyle kayboldu. Anında rahatladım, seslerin ne kadar rahatsız edici olduğunu ve kafatasımı nasıl hırpaladığını tam olarak fark edememiştim.

Gecenin sessizliğinde, delici bir miyavlama sonunda puslu havayı delip geçti. Jonathan mezarlığın kenarında volta atıyor, öfkeyle tıslıyor ama sınırı geçmek istemiyordu.

Loralai elimi tuttu, dokunuşu buz gibi soğuktu. Ona bakarken hissettiğim öfkeye engel olamıyordum. Hayatımı tamamen altüst eden şeyin, babamın ona olan sevgisi olduğunu biliyordum. Onu, beni önemsemeyi aklından bile geçirmeyecek kadar sevmiş, ölümümde bile beni onun için feda etmeye razı olmuştu. "Burayı terk etmelisin. Bu tür bir büyüye henüz hazır değilsin."

"Onları bırakamam," derken başımı iki yana salladım. Leviathan'ın hançerini tutan elimi kaldırıp Loralai'ın serbest

bıraktığı avucumun içine bastırdım ve tenimin üzerinde sürükledim. Kan hemen akarak yere düştü.

İyileşmekte olan yaraya üzüntüyle bakarak, "Bu yeterli olmayacak," dedi. Gray beni geri getirmek için her ne yaptıysa, adaklarımı sunmaya alışkın olduğum sığ kesiklere göre çok daha hızlı iyileşmemi sağlamıştı.

Gray, Loralai'ın sisli görüntüsünün içinden bana doğru adım atarken, "Willow," dedi. Önümde belirip hançeri ellerimden aldığında, Loralai gözden kaybolarak havada dağıldı. İçimi çektim, onu kaybetmiş olmaktan duyduğum hayal kırıklığı artıyordu. Gray'i yeterince uzun süre tutabileceğimi düşünmenin bir hayal olduğunu biliyordum ama yine de risk almıştım. "Aklından ne geçiyordu?"

"Bunun yapılması gerekiyor," dedim ve etrafımda halamın ruhunu ararken ağzımı kapattım.

Gray hançeri takım elbisesinin cebine sokup yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni hareketsiz tutarken yüzüme baktı. "Sana ulaşmak için ne yapmam gerekiyor? *Asla* yalnız değilsin ve *bunu* da yalnız yapmana gerek yok."

Kendi sözlerimi bana karşı kullanırken, yüzeye çıkan duygularla ve boğazımda yükselen asit yanmasıyla savaşmak için dişlerimi sıktım. Leviathan'ın nereye gittiğine dair hiç şüphe yoktu, bana ulaşabileceğini düşündüğü tek adamı getirmişti. "Onları *duyabiliyorum*, Gray. Bu acıyı hissettiğim için artık asla uyuyamayacağım ama yeterince güçlü değilim. Loralai böyle bir şey için yeterli kontrolüm olmadığını söylüyor."

Halamın beni ziyaret ettiğini bilmek onu şaşırttıysa da bunu belli etmedi. Ellerini kollarımda gezdirerek, "Haklı. Bunun için yeterince güçlü değilsin," dedi. Elimi avucunun içine alıp gökyüzüne bakacak şekilde çevirdi ve ön koluma baktı. "Ama biz birlikteyiz."

Gray hançeri bir kez daha çekip ucunu bileğimin iç kısmına yerleştirirken yutkundum. "Onları umursayacağını düşünmemiştim," diye itiraf ettim. "Beni durdurmaya çalışacağını düşünmüştüm."

"Umursamıyorum ama seni önemsiyorum. Eğer bu seni mutlu olmaktan alıkoyuyorsa, o zaman bunu da önemsiyorum." Ucunu derime bastırdı, irkilerek geri çekilirken dehşet içinde ona baktım.

"Çok fazla kan kaybedeceğim."

Gülümseyip yavaça beni kendine doğru çekti. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Bana güveniyor musun?"

"Kesinlikle hayır," dedim. Sözlerime karşılık güldüğünde kaşlarım çatıldı.

Başını yana eğerek, "Aferin kızıma," dedi. "Peki, seni *hayatta tutacağım* konusunda bana güveniyor musun?"

Duraksadım. Onu ve bileğime dayadığı, her şeyi sona erdirebilecek hançeri inceledim. Beni geri getirmek için kendinden parçalar vermişti ve Beelzebub boynumu kırdığında, etrafımdaki tüm o diğer şeyleri hissetmeden önceki anlarda Gray'in korkusunu hissetmiştim.

Ona azıcık bile güvenmiyordum ama bu konuda güvenebilirdim.

"Evet," dedim ve bıçağı derinlere iterken başımı salladım. Keskin bir acı koluma yayıldı. Hançer kas ve siniri kesecek kadar derine indi. Gray beni hareketsiz tutarken kolum titredi. Diğer koluma geçip aynısını yapmadan önce, bu işte oldukça profesyonel olduğunu belli eder gibi dirseğime kadar derin bir kesik attı.

Kollarım iki yanıma düştü, kan ellerimden ve parmaklarımdan aşağı damlayarak toprağa aktı. Acı yüzünden görüşüm bulanıklaştı. Gray'in acı homurtusu benimkini tekrarlayana dek gözlerim bir anlığına kapandı.

Kendi etini kesti, kollarını benimkine yaptığı gibi oymuştu. Kanını dirilişim için ödünç verdi, yaşamın ve ölümün tadı etrafımızdaki havayı kaplıyordu. Sonbaharda yaprakların solması, ilkbaharda ağaçlardaki yaprakların tomurcuklanmasıyla aynıydı.

Hançeri kenara fırlatarak ellerimi avuçlarının arasına aldı ve kollarımı yere bakacak şekilde çevirerek, beni nazikçe toprağın üzerine diz çökmem için çekti. Parmaklarımızı birbirine geçirerek onları ayrılıyor gibi görünen toprağa doğru yönlendirdi ve zahmetsizce içerisine girmemizi sağladı. Toprak beni sardı, tırnaklarımın altına battı ve ellerim altımdaki cesetler gibi gömülene dek derimi kaplayan kana yapıştı.

Kanadıkça sallanıyordum, gözlerim Gray'in ruhani bakışlarına takıldı. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim. Bu, tahttan bir iskeleti kaldırmaktan çok daha farklıydı, beni çağıran yaşam büyüsünden çok başkaydı. Büyünün bu kadar çok farklı alanını aynı anda nasıl çağıracağımı bilmiyordum.

"Sadece hisset," dedi ve gözlerinin kapanmasına izin verdi. Parmaklarını benimkilere dolayarak beni terk etmediğine dair güvence verdi, ben de onu takip ettim. Tüm dünyam, topraktaki parmaklarıma, verimli toprak tanelerinin arasından akan kanıma odaklandı. Akışını, toprağın kanımızı bir nehir gibi mezarlığa yaymak ve ihtiyacı olan her bir cadıya ulaştırmak için izlediği yolu takip ettim.

Benim olmak için tek bir damlaya ihtiyaçları vardı.

Gray, "Şimdi *nefes al*," diye fısıldadı, sesi sıcak ve rahattı. Sözleri bir kış gününde yanan şömine gibiydi, bana yaşayan her şeyi hatırlatıyordu. Toprağı diğer yöne, çimenlere ve mezarlık arazisine yayılmış ağaç köklerine doğru takip ettim. Büyümün yeşili bana ulaşarak tanıdık yaşam hissi içime yayıldı. O yaşamın içimde oluşmasına izin verdim ve beni sıcaklıkla doldurduğunu hissettim.

Nefes aldım. Ciğerlerimi baharla dolduran derin, düzensiz bir soluğu içime çektim.

Onu serbest bırakıp ölü mezarlığa hayat verdim. Gray beni hızlı bir şekilde ayağa kaldırırken altımdaki yer sarsıldı ve beni gözlerimi açmaya zorladı. Beni kucaklayıp sınırın kenarına taşıdıktan sonra bir dakika önce durduğumuz yer yarıldı. Kollarının arasında sallanırken iskelet ellerin topraktan fışkırmasını izledim.

Cadılar topraktan çıkarak kemik ve çürümüş et karışımıyla yüzeye doğru tırmandılar. Altlarındaki toprak hareketsizleşti, boş mezarların olduğu yerde taze otlar ve çiçekler filizlendi. Ölüler farklı aşamalarda ayağa kalktı; bazıları sadece kemiklerin üzerinde sendeliyordu, bazılarının ise hareket ettikçe etleri dökülüyordu.

Öğürmemi bastırdım ve dirilen cadıların bir çember oluşturmasını izledim. Üst Meclis dengeye sırtını döndüğünden beri, o mezarlıkta gömülü olan yaklaşık elli cadı vardı.

Gray, kolunu ağzıma bastırarak tenindeki kanın dudaklarıma değmesine izin verdi. Dudaklarımı araladım ve beni geri getirdiğinden beri ilk kez kanını içmeye başladım. Yarası tamamen iyileşmeden önce sadece birkaç damla içebilmiştim. Kısa süre sonra kendi yaram da altın rengi bir parıltıyla onu takip etti.

Gray kendimi yeterince toparladığımı anladığında, beni serbest bıraktı ve mezarlığa doğru bir adım attı. "Ne yaptın sen?" diye sorduktan sonra dönüp şaşkınlıkla bana baktı.

Yanından geçip benden önce gelen cadıların çürümekte olan figürlerine baktım. Etlerin tekrar bir araya gelişini, taze kas ve sinirin kemiği yeniden kaplamasını dehşetle izledim.

Hep birlikte bana doğru döndüler fakat bakışlarımı yakaladıkları yan halamın genç yüzüydü. Elini havaya kaldırıp çevirdikten sonra hayranlıkla inceledi.

"Ben bunu yapmayı istemem-" desem de kafamdaki çarklar çoktan dönmeye başlamıştı bile. Yaptıklarımın ve *yapabileceklerimin* sonuçları.

Hayatı içime çekmiştim.

Ve sonra nefesimi vermiştim.

Gray konuşurken sesi şaşkınlıktan kısılmıştı. "Willow, sen ölüleri yerlerinden kaldırmadın. Kahrolası bedenlerini yeniden diriltttin."

20

GRAY

Willow'un bakışları, birkaç dakika öncesine kadar ölü olan elli kişinin üzerinde gezindi ve her birinin bedenini tek tek inceledi. Mührü açmak için öldürdüğüm cadılar ona bakıyordu, Willow kendi dirilişinin etkilerinden sonra uyurken yeni gömülmüş haldelerdi.

Yeşil büyüsünün damarlarındaki ölü çağırma gücüne neler yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Ya da içinde barındırdığı kaynaklardan birini devre dışı bırakamadığında neden olabileceği sonuçları. Onları eğitirse iki ayrı varlık olabilirlerdi ama o zamana kadar... *görünen o ki* doğal içgüdüsü onları birleştirmek ve sorunsuz bir şekilde kullanmaktı.

Tahtların birbirine karışıp yeni bir şey yaratmasından sonra bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Willow'un kendisi de *yeni* bir şeydi. O bir Madizza ya da Hecate değildi, bir Yeşil ya da Siyah da değildi. O benim bir parçamdı ve bu, ruhundaki diğer büyülerin zayıf izlerini keşfetmesinden çok daha öncesine dayanıyordu. Onu geri getirmek adına kanımdan yeterince vermiştim. Böylece onun olmayan büyülere dahi erişebiliyordu.

Tıpkı ondan önceki Üst Meclis'in erişebildiği gibi.

Onlar benim sahip olduklarımın sadece hayaletiydi ve bu yüzden, Üst Meclis hiçbir zaman gerçekte bana meydan okuyacak kadar güçlü olamamıştı. Ancak Willow, zaten doğuştan gelen yeteneklere sahipti ve ben de gidip bir aptal gibi onlara yenilerini eklemiştim.

O saatli bir bombaydı, bundan çok daha kötü bir şey yapmamış olması mucizeydi.

"Gray," dediğinde yüzünü değiştiren gülümseme kalbimi acıttı. Yaptığı şeyin gerçekliğini kabul ettiğinde, çektiği acının yansımasını hissetmemek için neredeyse o güce hiç sahip olmamayı dileyecektim.

Ve bunu düzeltmek için yapması gerekenleri de.

Sanki buna tam olarak inanamıyormuş gibi, "Yaşıyorlar mı?" diye sordu. Onların akılsız zombiler, sadece ona hizmet etmek için var olan bir ölümsüzler ordusu olması gerektiğini anlayacak kadar kökenlerini biliyordu. Bunun yerine, mezarlıkta dolaşıp tanıdıkları herkesi kucakladılar ve birbirlerini sevgi gösterileriyle selamladılar.

Meclis benden kısa bir süre sonra mahkeme odasından çıkmıştı fakat Willow, büyüye ve ölülerin çağrısına kendini kaptırdığı için bunu fark edememişti. Omzunun üzerinden arkaya baktığım sırada o da benimle birlikte döndü. Herkes dışarıdaydı ve bize bakıyorlardı. Willow olduğu yerde donup kalırken onu rahatlatmak için elini tuttum.

Bize doğru ilk adım atan cadı, eteğinin kumaşına uzanan Della oldu. Eteğini yumruk yaparak zarifçe dizlerinin üzerine çöktü ve Willow'un önünde başını eğerek bakışlarını ona çevirdi. "*Mihi donum tuum est**, Üst Meclis," diyerek ellerini Willow'un ayaklarının dibindeki yere değdirdi ve alnını toprağa bastırarak eğildi.

* (Lat.) Bu senden bana bir hediye.

Çimenlerin üzerinde toplanan su, Willow'un bacaklarına doğru kıvrılan tek bir hortum haline geldi. Elbisesinin üzerinden dolanıp göğsüne yaklaşarak bir yılan gibi onu sardı. Soğuk, kollarıyla göğsünün çıplak kısmına dokunup vücuduna dalarak onunla bütünleşirken karım ürperdi. Della, böyle bir bağlılık sunumu yapmak için çok gençti ama sadakati, diğerlerinin de öne çıkıp diz çökmesi için yeterliydi.

"Neden?" Willow, en yaşlı cadılardan biri diz çöktüğü yerden kalkmaya çalışırken sordu. Yaşlı kadına yardım etmek için kolunu uzattı; kıyafetinin sarısı, Willow'un cüppesinin siyahına karşı parlıyordu.

Omzunun üzerinden bana bakarak, "Bizim Üst Meclis'imiz yok. Mahkememiz yok. Yüzyıllar süren kurallar ve düzenden sonra bu kaosta bize yol gösterecek kimse de yok," dedi. "Morningstar'a olan yakınlığınızdan hoşlanmıyor olabiliriz ama atalarımız Charlotte'a güvendi. Bizi mutlak ölümden kurtardı ve bize bu yeri verdi. Bize inanacak bir şey verdi."

Willow çenesini dik tutarak, "Ben Charlotte değilim," dedi. Kendisinden olmadığı biri gibi davranmasını bekledikleri için, böyle bir gücün sorumluluğunu verirlerse kabul etmeyecekti. Ya kanındaki ateşle onlara hükmedecek ya da Meclis'in yanışını izleyecekti. Her iki durumda da bunu dürüstlükle yapacaktı.

"Hayır, değilsin. Ama bence sen *bizim* inanmamız gereken bir şeysin," dedi ve diğerlerinin onun yerini alıp bağlılık törenine devam edebilmesi için geri adım attı. Ona karşı olabilecek kişiler, bir zamanlar Mahkeme'de oturmuş ve güce Willow'dan daha yakın olanlardı.

Ancak Willow, Cadılar Meclisi'ni onlara karşı kışkırtıp hüküm sürdükleri Mahkeme odasında ölüme terk ederek çoktan icabına bakmıştı.

Diğer cadılar da Willow'u izleyip dinleyeceklerine dair söz verdiğinde, Willow bana doğru döndü. Gözleri dirilttiği kişilere yöneldi, bakışları umut doluydu. Bunu ondan koparacak kişinin ben olacağımı bildiğim için ölmek istiyordum. "Şu anda her şeyin karmakarışık olduğunu biliyorum ama Vermont'a gitmem gerekiyor," dedi.

Loralai, Willow'a yaklaşmak ister gibi bir adım öne çıktığında, karımın ellerini kendi ellerimin arasına aldım. "Willow." Açıklayacak kelimeleri bulmakta zorlanarak duraksadım.

Willow'un yüzünü güzel bir gülümseme kaplamıştı, "O çok yalnız," dedi. Onu itaatkâr kılmak için evinden kovan Üst Meclis tehdidi olmadan, annesine ne verebileceğini düşünürken gözleri yaşardı. "Ama onu geri getirebilirim."

"Küçük Cadı, burada kalamazlar," dedim ve gülümsemesinin önce donuklaşmasını ardından tamamen kaybolmasını izledim. Kaşlarının çatılmasıyla birlikte yüzü şaşkınlıkla doldu. Onu bırakmadığımda ellerini çekiştirerek tutuşumdan kurtulmaya çalıştı.

Sanki dünyasını mahvetmişim gibi bana bakarken, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Başımı yana eğerek, "Dengenin ne kadar hassas olduğunu en iyi sen bilirsin. Ölümden bir şey *aldın*," dedim. Willow'dan yayılan duygu dalgasına karşı koymaktan yüzüm acıyordu. Göğsüme bir ok gibi saplanmış, binlerce bıçağın keskin acısıyla kalbimin derinliklerine yayılmıştı. "Onu geri vermek zorundasın."

"Beni kurtardın!" diye bağırdı, ellerini tuttuğum yerden çekip sendeleyerek geriye doğru bir adım attı. "Bunu yaptıktan sonra beni geri vermedin!"

"Seni burada tutmak için bedel ödemeye hazırdım! Sana sahip olmak için dengenin benden talep ettiği *herkesi* öldürmeye

hazırdım ve bu seçimimden bir an bile pişmanlık duymayacağım. Onların yerine kimi sunacaksın?" O başını sallarken bir adım öne çıktım. Arkasındaki cadı grubuna baktı, yerine koyması gereken ölümlerin sayısı göğsünün kabarmasına neden oldu.

Küçük Cadı'm, her ne kadar acımasızmış gibi davranmak istese de yapamıyordu. Yaşama şansını çoktan kullanmış ve kaybetmiş olanları kurtarmak için, masum insanları ölüme mahkûm edemeyecek kadar çok önemsiyordu.

"Onu öylece bırakamam," derken altdudağı titriyordu. "Kim olduğu umurumda değil, ben-"

"Kendini asla affetmeyeceksin," derken yüzünü avuçlamak için öne doğru adım attım. "Ya denge, Ash'in annenin yerini almasını gerektirseydi?"

Bembeyaz kesildi, burun delikleri alevlenirken başını öfkeyle salladı. "Lanet olası şeyi kullanamayacaksam bu güce sahip olmamın ne anlamı var?!" diye bağırdı. Başını ellerinin arasına gömdü ve hayal kırıklığı içinde parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi.

"Buna sahip olmanın amacı," derken ona dokunmamak için ellerimi cebime soktum. "Kötüye kullanamayacak kadar önemsiyor olman." Hüzünle gülümsedim. Daha sonra odamızın sessizliğinde, ikimiz yalnız kalıp etrafta izleyen başka gözler olmadan dağılabileceği zaman şefkatime ihtiyacı olacaktı.

Şimdilik sadece benim gücüme ihtiyacı vardı.

Başka birisi olsaydı, bencilce çıkarlar uğruna dengeyi bozmadan hayatını sürdürebileceğine asla inanmazdım. Oysa Willow asla insanların hayatları üzerinden Tanrı'yı oynamak istemezdi.

Loralai sonunda Willow'un yanına gelerek, "Sorun yok." dedi. Bana duyduğu nefrete dair hiçbir belirti göstermedi ya da canını alanın ben olduğumu hatırladığını belli etmedi. Sadece yeğenine baktı ve anlamasını diledi. Willow'un elini tutup ağaçların arasına doğru götürdü. Ormanda neyin beklediğini

biliyordum, pek çok kişinin farkında olmadığı bir mezar odası. "Bizi rahata erdir. Artık bize huzuru ver."

Loralai, Hecate mezar odasının kutsallığına saygı göstererek Willow ile birlikte o ormana giden tek kişiydi. Güç kanalı olarak işlev gören kemiklere sahip olmayabilirdi; ancak çoğu Hecate cadısının yanlarında taşıdığı keseye sığmayan kemikleri barındırıyordu.

Bunu kendi başına keşfetmesi gerektiğini bilerek halasıyla birlikte ortadan kaybolmasını izledim. Loralai'ın ondan ne istediğini bildiğim için göremesem bile ondan yükselen duyguları hissedebiliyordum. Benim yapamadığım rehberliği yaptığını...

Meclis, Willow onların yapamadığı işi yaparken kasvetli ifadelerle birbirlerine bakıp onu izliyordu. Willow, Hecate'nin son kemiklerini de düzgün bir şekilde gömdü ve Loralai'dan esirgeneni aldı. Loralai, gömülme hakkı elinden alman ilk cadı olmuştu ve bu, Meclis olanlardan habersizken sessizce yapılmıştı.

Huzur bulanın ilk Loralai olması adil olan tek şeydi.

Willow, yüzünde sert bir ifadeyle dudaklarını sıkıca bastırarak ormandan dışarı çıktı. Parmak kemiklerinden birini avucunun içine aldı, kendi parmaklarını etrafına sardıktan sonra belinde sallanan kemik zincirine geçirdi. Halasının kemiği ait olduğu yeri buldu ve ıslak bakışları benimkilerle buluşurken kalçasına yerleşti.

Mezarlığın karşısından ona doğru bir adım atarak, "Küçük Cadı," dedim.

Benden uzaklaştı, mezarlığın merkezine doğru ilerledi ve beyazlara seslendi. O haneye ait olan cadılar öne çıktı ve Willow'un onları okyanusun yanındaki kristal kayalıklara yönlendirmesine izin verdiler. Willow yamaçtan aşağı inen kayalık patikaya doğru ilerlerken, beyaz cadılar da onu takip ediyordu. Süzülen beyaz elbiseleri onları hayalet gibi gösteriyordu. Hiç konuşmadan onları

takip ettikleri için de öyle görünüyor olabilirlerdi. Willow uçurumun kenarında durmuş, rüzgâr saçlarını dalgalandırırken beyazlar içindeki cadıların kristallerin üzerini sarmalarını izliyordu.

Ay, yansıttığı ışıkla oynayarak gecenin içinde ve beyaz elbiselerinin üzerinde göz kamaştırıcı bir renk dizisi oluşturdu. Cadıların en genci vücudunu mor bir kristalin üzerine örtüp elbisesi yere doğru sarkacak şekilde sırtını kristale yasladığında, Willow ellerini onlara doğru kaldırdı.

Gözleri benimkilere takıldı. Uçurumun tepesinde dururken gözlerini kapatmasını ve dudaklarının titremesine eşlik eden tek bir damla gözyaşını izledim.

Dudakları aralandı.

Willow derin bir nefes aldı, hayatı yeniden içine çekerken nefesi ciğerlerine hapsoldu. İçine çektikçe teni parlıyor, altın gibi ışıldıyordu. Cadılar, onun verdiği büyü olmadan kristallerin üzerinde doğal hallerine döndüler.

Kemiklerin üzerindeki et eridi, çürük kokusu havayı doldurdu. Kristallerin üzerinden kayarak büyünün kanını ve özünü Kaynak'a geri yaydı.

Willow yutkundu, büyüsünü tamamen serbest bırakmaya cesaret etmeden önce yüz hatları konsantrasyonla buruşmuştu.

Gözleri yavaşça açıldı, kurtarabileceğini düşünme cesaretinde bulunduğu ölülerden kalanlara baktı. Onlara sırtını döndüğünde, uçurumu tırmanırken yüzü ifadesiz bir güç maskesine bürünmüştü.

Yanında dört kişilik bir grupla gitmişti. Fakat yavaş yavaş anladığım kadarıyla, yalnız dönmek Willow için klasikleşmiş bir hareketti.

21

GRAY

Willow dağılmadı.
Üzülmedi.

İşe koyuldu ve en başta yapmayı planladığı gibi cadıları huzur bulmaları için yatırırken hiçbir duygu belirtisi göstermedi.

Morları yıldızların altına yatırdı ve büyülerinin bedenlerini terk edip gökyüzündeki Kaynak'a geri dönmesini izledi.

Yeşilleri mezarlığın içine yatırdı, onları geri dönecekleri topraktan uzak tutacak bir tabut olmadan çukurlara gömdü.

Rüzgârın, Grilerin üzerinden geçerek onları toza dönüştürmesine ve havaya savurmasına izin verdi.

Mavilerin gelgite girmesini, suyun çürüme sürecini hızlandırabilmesi için onları ölüme geri göndermesini izledi.

Kızılları bahçeye getirdi ve hep birlikte ölüme giderken yaşlı söğüt ağacının altında birbirlerine sevgiyle sarılmalarını izledi.

Sarılardan hayatlarını geri aldı, yaşayanlardan birinin onları ateşe vermesini izledi ve ateşin kalanları almasına izin verdi.

Ne gerekiyorsa onu yaptı. Sanki aldığı her can onun ruhuna ağırlık vermiyormuş gibi hareket ediyordu. Willow yapmak zorunda olduğu şeyin ağırlığı altında ezilirken, Meclis'inin

insanları daha da güçlendi. Büyü geri döndü ve Willow'un yaptıkları, dengenin bir kısmını yeniden sağladı.

Eski Üst Meclis'in onlardan çaldıklarını geri verdi.

İşi bittiğinde, Willow yalnızca halkından uzaklaşıp okula doğru döndü.

Diğerleri, görmeyi bile başaramadıkları kadar yavaş kaybettikleri şeyin geri gelmesinden büyük mutluluk duyarak orada kaldılar.

Onun için neye mâl olursa olsun, Willow hepsine bir hediye vermişti. Bunu asla unutmayacaklardı.

Willow hareket ettikçe mesafemi koruyarak sessizce arkasından gittim. Sanki kendisi de bir hayaletmiş gibi yürüyor, paylaştığımız odaya dönüyordu.

Yasının içine hiçbir kutlamanın sızamayacağı bir mahremiyet alanı arıyordu.

Onu takip ederek sessizce peşinden yürüdüm. Kapıyı yüzüme çarpana kadar varlığımın farkında olup olmadığını bile söyleyemezdim. Kapıyı iterek açtığımda, Willow'u, aşağıdaki ateşin etrafında devam eden partiye bakan pencerenin önünde bulduğumda gülümsedim. Cadılar, Meclis ilk kurulduğundan beri hiç görmediğim bir şekilde dans ediyorlardı; dengenin yeniden kurulması ve katı kuralların olmaması onları özgür bırakmıştı.

Korsesinin içinde ne kadar rahatsız olduğunu umursamadan, Beyazların tamir ettiği pencerenin yanındaki yere doğru kaydı. Bacaklarını göğsüne çekerek oturdu. Yüzünü kristal cama yaslarken bana bakma zahmetine bile girmedi. "Beni yalnız bırak," diye mırıldandı. Alçak ses tonundaki kırgın tını, beni ona doğru bir adım daha atmaya itti.

Yanına oturdum, kalçalarımız birbirine değecek kadar yakındık. Rahatsız etmeye cesaret edemedim, sadece orada olduğumu bilmesi için varlığımı sundum. "Sana daha önce de söyledim, Küçük Cadı. Artık yalnız değilsin."

Willow'un yüzü buruşup, kaşları çatılırken Jonathan yatak odasından çıkıp ayaklarının dibine kıvrıldı. Gözlerini cadılara ve katılmaya cesaret edemediği kutlamaya dikti. Kurtarmak için mücadele ettiği Cadılar Meclisi'nden ayrıydı.

Ben Aracılarımın partisine ne kadar ait değilsem Willow da oraya o kadar ait değildi.

Dudaklarını birbirine bastırdı, Jonathan mırlamaya başladığında burun delikleri genişledi. Boynunu kaşımak için elimi uzattığımda bile o lanet kediden her şeyden çok nefret ediyordum.

Ona, ihtiyacı olduğu anda Willow'a eşlik ettiği için teşekkür ediyordum.

Bir hıçkırık sessizliği böldü, Willow'un göğsü şiddetle sarsılıyordu. Yüzünü pencereden çekip göğsüme doğru eğildi ve kendini takım elbisemin kumaşına gömdü.

"Lanet olası kediye iyi davrandığına göre bok gibi görünüyor olmalıyım," diye mırıldandı, yanağını bana sürttü ve görmemi istemediği nemi temizlemek için kullandı.

Kollarımı ona doladım, başını çenemin altına sıkıştırıp onu kendime yakın tuttum. Sahip olduğu sevme kapasitesini, hiç tanımadığı insanların ölümlerini ve onu bu denli etkileyecek kadar önemsemesini anlayamıyor olabilirdim.

Benim kalbimde sadece tek bir kişi vardı.

Gözlerinin şişeceğini ve yüzünün kızaracağını bildiğim halde, "Seni tanıdığım günkü kadar güzelsin," dedim.

"Ve sen çok boktan birisin," dedi. Sesinde hafif bir gülümseme vardı.

Yüzüme baktı, gözlerinin altın sarısı ve moru parlaktı, ovalamaktan kenarları kızarmıştı. Sonunda bana inanmasını isteyerek yanağını avuçladım. "Seni her halinle seviyorum, Küçük Cadı. Seni insan yapan yanlarını bile."

Bakışları yumuşarken içlerinde sıcak bir şey parladı. Aynı hızla gözlerini kapattı, kırıldığını görmemem için başını eğmişti. "Gray..."

Başının üstüne doğru mırıldanarak, "Yanındayım, aşkım. Her şey yolunda," dedim. Willow göğsüme yasladığı başını salladı ve kesik solukları dışında sessizliğe gömüldü.

Kutlamanın bitmesini birlikte, bize bağlı olanlardan ayrı olarak bekledik.

Fakat asla yalnız değildik.

22

WILLOW

Ertesi gün Gray baş iblisleri benimle ilgilenmeleri için bırakıp ayrıldıktan sonra, Della ve Nova'yı bahçeden alarak ikisine de olanları tüm detaylarıyla anlattım. Margot'nun onlarla birlikte olmadığını öğrendiğimde, sinsice gelen iç çekişime engel olamadım. Nerede olabileceğini düşünmek istemedim. İçimi kemiren o rahatsız his, şüphelerimi doğrulamaktan başka bir şey yapmıyordu.

Herhangi bir sırra sahip olmak bana acı verse bile, bunu ondan saklamam için daha fazla nedenim vardı. Beelzebub'ın kucağına sanki çok aşinaymış gibi dönüşünü izlediğimde, bu sırlara olan ihtiyacı daha da belirginleşmişti.

Özellikle de erkekler tarafından dokunulmaktan hiç hoşlanmayan bir cadı için, teselliyi onda bulmuştu.

Iban onların önünde durdu ve yaklaştığımı görmek için döndü. Adımlarımı yavaşlattım, beni neyin beklediğinden emin değildim. Bir gece önce amcasını soğukkanlılıkla öldürmüştüm ve adam bunu hak etmiş olsa bile, duyguları mantıktan ayırmanın her zaman kolay olmadığını herkesten çok ben anlayabilirdim.

Bazen birini sevebilir, yine de onun kesinlikle berbat bir insan olduğunu kabul edebilirdiniz.

Jonathan, Gray ile paylaştığım özel odadan ayrılmadan önce omzuma astığım postacı çantasından başını çıkardı. Yatakhaneme dönmeyi isteyecek cesareti kendimde bulamadım, bunu yapmanın aramızı daha da açacağını biliyordum.

Bir hafta önce olsa ısrar eder ve sonuçlarına katlanacağımı söylerdim. Gray'e yakın olmak o zaman da hedefim olmalıydı. Fakat asıl amacım kişisel bir çıkar barındırmıyordu.

Şimdi ise...

Onu, tıpkı beni kandırdığı gibi kandırmaktan başka bir şey istemiyordum. Hayatımıza alıştığıma inanmasını istiyordum.

Çünkü onu bir an önce geldiği çukura geri göndermem gerekiyordu. Hayatımdan çıkacak ve incinecek olması fikri içimde bir sızı yaratsa da önceki gece bunun neden gerekli olduğunu kanıtlamıştı.

Ona karşı koyacak, tatlı sözlerine kapılmayacak kadar güçlü değildim. Seksin beni mahvedeceğini düşünmüştüm ama kalbimin içine girmeye ve orada bir yuva edinmeye kararlı görünüyordu.

Düşmanın ele geçirmek üzere olduğu tek kişi Margot değildi. Ayrıca tamamen kaybolmamın an meselesi olduğunu biliyordum.

Iban ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu, öncesinde yaptığı gibi bana sarılmak için uzanmadı. Mesafe gerekliydi ve bu beklenen bir şeydi ama yine de kendimi kötü hissetmeme engel olmadı.

Bakışları Jonathan'ın üzerindeyken, "Ne zaman bir kedin oldu?" diye sordu.

"Uzun hikâye," derken kızlara doğru döndüm. "Yardımınıza ihtiyacım var."

"Ne yapıyoruz?" Nova öğle yemeğinin son lokmasını da ağzına atıp ayağa kalktı. Artıkları çöp kutusuna attı ve kırıntılardan kurtulmak için ellerini birbirine sürttü.

Bakışlarım üçünün arasında gezinirken, "Hepsini geri göndermenin bir yolunu bulmak istiyorum. Aracıları, baş iblisleri, Lucifer'ı," diye fısıldadım. Bu konuda Iban'a güvenebileceğimi umuyordum, başını sallayarak onayladığında korkularım şimdilik hafifledi.

Iban, Della ayağa kalkarken, "Sanırım nereye bakacağımı biliyorum," dedi. "Kütüphanede bir bölüm var. Üst Meclis tarafından yasaklanmıştı ama seni oraya götürebilirim."

Onu inceledim. "Nasıl?"

"Siz zamanınızı büyünüzle uğraşarak geçirirken, ben kitap okuyordum. O kütüphane benim bahçem, Willow," dedi ve etrafındaki bitkileri işaret etti. "Artık gerçek dünyada büyü yapamıyor olabilirim..."

"Ama kitaplarla yapabiliyorsun," diye devam edip başımı sallayarak onayladım. Daha genç yaşlardayken tek yapmak istediğim, kendimi macera ve büyü anlatan kitaplara gömmekti; çünkü her anımı annemin çalışmasını izleyerek geçiremezdim.

Gülümsedi. Bana bakış şekli, bir zamanlar takındığı tavrı hatırlatır gibiydi. Kütüphaneye giden yolu göstermek için dönerek bize koridorlarda rehberlik etti. Başımı eğdim, dikkatleri üzerime ya da nereye gittiğimize çekmemeye çalıştım. Baş iblislerden herhangi biri planımı öğrenirse, bu okulu ve içindeki herkesi yerle bir etmelerine asla engel olamazdım.

Boynumu kırarken Beelzebub'ın ellerini üzerimde hissettiğim an hâlâ aklımdaydı ve bunu Margot'ya da yapma ihtimali, risklere rağmen devam etmem için beni motive eden şeylerden biriydi. Margot, tanımadığı masum bir kadına bu şekilde zarar verebilecek bir erkekten çok daha iyisini hak ediyordu.

Beelzebub'ın benim masum olduğumu düşünmeme vereceği tepkiyi hayal ederek güldüm. Bu dünyayı uzun zaman önce sürgün edilmiş iblislerden kurtarma planımı öğrendiğinde, çok farklı bir şey söyleyecekti.

Onları parçaladıktan sonra işleri yoluna koymanın tek yolu buydu. Gray, Crystal Hollow'da bir yuva kurmak istediğini iddia edebilirdi fakat sınırlarını genişletmek istemesi için kaç yıl geçmesi gerekecekti?

Artık hayatta kalmak için cadı kanına olan ihtiyacı ortadan kalktığına göre, çok geçmeden bu diyarda başka güç noktaları da olduğunu fark edecekti. Diğer cadılar, diğer klanlar ve kapıyı açmamasına rağmen yeryüzüyle bağlantısı olan diğerleri.

Eğer onları kendi tarafına çekip Cadılar Meclisi'nin bir parçası haline getirebilirse, güç arayışında hangi sınırları aşacağını kimse bilemezdi. Lucifer, insan hayatını ve babasının değer verdiği özgür iradeyi hiçe saydığı için cennetten kovulmuştu.

Bunu hatırlaması için ne gerekiyordu?

"Bana kütüphanenin yasak bölümünden bahset," diyerek dikkatimi düşünce girdabından uzaklaştırdım. Onları geri gönderebilirsem, bir daha asla merak etmek zorunda kalmazdım.

Yine yalnız olurdum.

Gray'in sebep olduğu karışıklıkların hiçbiri olmadan sahip olabileceğim hayata odaklanarak, içimdeki hain düşünceyi susturdum. Onu kendi irademle seçmemiştim. Kaderimin ben doğmadan yüzyıllar önce belirlenmiş olması yerine, *seçme* şansına sahip olabilirdim.

Iban başını sallayarak, "Üst Meclis eskiden girilmesini yasaklamıştı. Sadece onların kullanabileceği büyülerle dolu olduğunu söylerlerdi," dedi. "Ama ben ikisinin de o odaya girdiğini hiç görmedim."

Della, "O zaman oraya nasıl girebildin?" diye sordu, kaşlarını çatması Iban'ın saçmaladığını düşündüğünü gösteriyordu.

"Susannah, benden yaz boyunca onun için her şeyi listelememi istedi. Bana anahtarı verdi ve gizlilik yemini ettirdi. O zamana kadar Üst Meclis dışında kimseyle orası hakkında gerçekten konuşmadım. Ta ki..."

Şaşkınlık içinde, "Ben dün gece Üst Meclis olana kadar," dedim.

Nova ona yaklaşarak okulun boş koridorlarında yolumuzu kesti. Öğrencilerin çoğu bir sonraki derslerine doğru yola koyulmuştu, her ne kadar tüm dünyamız altüst olmuş olsa da Hollow's Grove her şey yolundaymış gibi davranmak istiyordu.

Cadılar Meclisi'ne liderlik etmem gerekirken, bir öğrenci olarak derslere katılamazdım. Başka bir şekilde öğrenmek zorundaydım ama yine de arkadaşlarım eğitimlerinin önemli bir kısmını kaçırdıkları için kendimi suçlu hissediyordum.

Della kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Bundan senin çıkarın ne?" diye sordu. Sanki cevabı zaten biliyormuş gibi Iban'ı incelerken yüzü sert ve ciddiydi.

Iban, "Dünyadaki en güçlü büyüleri okuyabildim," dedi ama yüzündeki rahatsız edici gülümseme, bedenimin donmasına neden oldu. Üst Meclis ile bir anlaşma yapmış, Susannah'nın istediği bir şey karşılığında, Iban onun için bunu yapmayı kabul etmişti.

"Iban, sen ne yaptın?" Nova'nın etrafından dolanıp kolunu tutarak onu durdurdum. "Sana karşılığında ne verdi?" Olasılıklar sonsuzdu ve Üst Meclis'in sunmuş olabileceği hediyelerin hiçbirine güven olmazdı. Herhangi birinin altında farklı bir amaç olabilirdi.

Utanç içinde yere bakarken en sonunda, "*Seni,*" dedi. Yüzüm kızarırken nefesim kesildi. Üst Meclis'in eşim olarak Iban'ı

tercih ettiğini biliyordum ama Iban'ın bu plana aktif olarak katıldığını fark etmemiştim. "Bana başka bir Madizza cadısı olduğunu ve sonbaharda Hollow's Grove'a gideceğini söyledi. Diğer Bray erkekleri arasından, ilk kur yapma hakkını benim kazandığımı açıkça belirteceğine söz verdi."

Della inledi, dönüp merdivenlerden çıkarken hayal kırıklığıyla şakaklarını ovuşturuyordu. Nova'nın kolunu tuttu ve bize mahremiyet sağlamak için arkadaşını da yanında sürükledi. Giderken yumuşak bir şekilde, "Siktiğimin aptalı," diye mırıldandı.

Geçirdiğimiz zamanı gözden geçirerek sözlerini düşündüm. Annemin ölümünden sonraki günlerde, Üst Meclis Gray'i beni almaya göndermeden önce Iban henüz tanışmadığı bir kadınla evlenmek için pazarlık yapıyordu. Şeytanın ete kemiğe bürünmüş hali olan Gray'den böyle bir davranış beklerdim ancak arkadaşım olduğunu iddia eden bir adamdan bunu asla beklemezdim. Kırgınlığımı görmezden gelmeye çalışarak, "Beni tanımıyordun bile," dedim.

Iban'ın bana yaklaşmasında soyadımın bir rolü olmadığına inanacak kadar saf değildim. Eşleşebileceği tek Yeşil cadı olduğumu biliyordum. Sadece onun, bu tür politikalardan daha fazlası olduğunu düşünmüş ve sevdiği birini bulduğuna dair tüm yalanlarına inanmıştım. "Diğer Braylerin neden sana yaklaşmadığını hiç merak etmedin mi?" diye sordu. "Çocuklarımızın da ailelerimizle aynı büyüye sahip olmasını istiyorsak tek umudumuz sensin."

"Bu konuda hiçbir şey düşünmedim. Amcan benden nefret ediyordu, senin ailenden farklı olduğunu düşünmüştüm." Ondan uzaklaşarak kütüphaneye doğru devam ettim. Arkadaş olarak gördüğüm birinin bu kadar bencilce davranmasından

sonra meydan okumaya kararlıydım. Eğer söyledikleri doğruysa, diğer Braylerin hâlâ bana yaklaşmamasının bir nedeni vardı.

Iban, buna hiç hakkı yokken benim üzerimde hak iddia etmişti.

"Willow, beni dinle," dediğinde bana doğru uzanan elini itip ona ters ters baktım. Ellerini beni sakinleştirmek ister gibi kaldırıp bana dokunduğu için sessiz bir özür diledi. Nova ve Della kütüphaneye doğru ilerlemeye devam ederek bizi kendi halimize bıraktılar. "O anda hiçbir şey düşünmemiştim. Sadece senin geleceğini ve diğerlerinden önce seni tanıma fırsatı bulacağımı düşünmüştüm. Eğer bir bağlantı olmasaydı, büyükannene eşin olarak seçilmekle ilgilenmediğimi söylerdim."

Öfkem sözlerime işlerken, "O zaman bunu Susannah'ya neden söylemedin? Diğer Brayler neden bana hiç yaklaşmadı?" diye sordum. Duyacağım cevaba hazır değilken bu soruyu sormamam gerektiğini fark edemeyecek kadar incinmiştim.

Pandora'nın Kutusu'nu açtığımı ve gerçeği asla geri koyamayacağımı fark edemeyecek kadar öfkeliydim.

"Çünkü sonra seninle tanıştım. Buraya geldin ve sen çok..." Bahçeleri gören pencereye doğru baktı. Crystal Hollow'a geldiğimden beri yaşam bahçelere geri dönmüştü, etrafımızı saran her şeyin canlanmasının tek nedeni benim kanımdı. "Hayat doluydun," dediğinde onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü anladım. Bana doğru baktı, dokunmaya cesaret edemese de bir adım daha yaklaştı.

"Iban," diye mırıldandım, gözlerimi kapatarak tüm bu olanları geri almanın bir yolunu düşünmeye çalışıyordum.

Yavaşça elimi avucunun içine alarak, "Sen güzel ve zekisin. Buradaki insanları, hayatlarını güç için küçük kavgalarla geçirmiş pek çok kişiden daha fazla *önemsiyorsun*. Çoğu cadı, beni sadece bir eş olarak değerlendirmek için bana bakardı. Büyüye

sahip değilim, yani bir koca ve baba olmak dışında kimseye sunacak bir şeyim yok... Bu hayatı ben *seçtim* ama büyüm dışında nelerden vazgeçtiğimi hiç düşünmedim. İnsanlar beni *görmeyi* bıraktı," dedi. "Kendi ailem bile onlar için önemliymişim gibi davranmayı bıraktı fakat sen farklıydın."

"Dur."

"Bana baktın ve bir insan gördün. Bana baktın ve beni gördün. Vazgeçtiğim her şeyi fark etmemi sağladın, terk ettiğim büyü seninkine hiç benzemiyordu! Ama senin gibi biri öğretseydi öyle olabilirdi. Bana umut verdin, Willow. Bir gün etrafındaki bitkileri senin gibi *hisseden* küçük bir kızım olacağı umudunu verdin. Sana âşık olduğumu söylemiyorum. Bir gün evleneceğim kadının sen olacağını da söylemiyorum. Ancak sırf sonunun gelmeyeceğini düşündüğüm bir Aracı yüzünden dikkatin dağıldı diye bu gelecek umudunu bırakmaya hazır olmadığımı söylüyorum," diye itiraf etti.

"Bana Üst Meclis ile yaptığın anlaşmadan bahsetmeliydin," dedim kederli bir şekilde. Iban'm henüz yüzleşmediği talihsiz gerçek şuydu ki ikimiz de büyüm çocuklarıma geçtiğinde, onlara ne yapacağını bilmiyorduk.

Son Madizza olabilirdim ama aym zamanda, son Hecate'ydim. Damarlarında birden fazla büyü taşıyan ilk cadıydım ve bunun çocuklarım için ne anlamá geldiğini bilmiyordum. İkisini de miras alacaklar mıydı? Yoksa sadece biri mi olacaktı?

Iban'ın umutsuzca istediği hayatta, ölüleri çağıran bir çocuk da olabilirdi.

Başını hafifçe sallayarak, "Sana söylemeliydim," diye kabul etti. "Yine de hiç değilse, Braylerin geri kalanını bir süreliğine uzak tutabileceğimi düşündüm."

Hafifçe kıkırdayarak gülümsedim. "O da var. Başından beri evlilikle hiç ilgilenmedim."

Parmağını elimdeki yüzüğün üzerinde gezdirdi. "O zaman kocandan kurtulman için bir neden daha var," dedi ve kütüphaneye giden merdivenleri çıkmak için beni arkasında bıraktı.

Başka bir şey söylemeye cesaret edemeden arkasından gittim.

Kocamdan kurtulmak tam olarak istediğim şeyse, o zaman bunu düşününce neden karnıma ağrılar giriyordu?

23

WILLOW

Iban ve ben, kütüphaneye girerek pencerelerin yanında gizlenen Della ve Nova ile buluştuk. Iban arka odalardan birine doğru ilerlerken cebinden iskelet şeklinde bir anahtar çıkardı ve biz yaklaşırken yolu gösterdi. Dizili kitaplardan birini raftan çekerken omzunun üzerinden bakıp duvardaki gizli bir kilidi ortaya çıkardı.

Gizli koleksiyonu ortaya çıkaracak kişinin, Aracılardan biri olmadığından emin olmak için yapılan kilit...

Anahtarı sokup kilidi yavaşça çevirirken hayranlıkla baktım. Kitabı tekrar yerine koyarken, kitaplığın arkasından birbirine çarpan metal dişlilerin sesi geliyordu.

Raf ileriye doğru kayarak duvarla arasında dar bir geçit açtığında Della hareket etti. Iban onun önünü kesip içeri girdi ve bir ipi çekti. Üçümüz onun peşinden giderken ışık boşluğu doldurdu, raf tekrar yerine kayarak bizi içeriye kilitlediğinde ürperdim.

Della ile Nova etrafı keşfederken, Iban kitapların sırtlarını okumakla vakit kaybetmedi. Parmağımı deri kaplamanın üzerinde gezdirdim, kitapların içindeki büyünün fısıltısını duyuyordum. "Hissedebiliyorsun, değil mi?" Iban istediği kitabı

bulduğunda raftan çekerek aldı. Kitabı dikkatlice masanın üzerine koydu. Sayfaları çevirirken ben de beni çağıran kitabı bulup aynısını yaptım. Della ve Nova'nın keşfetmesi daha uzun sürdü, kaçınılmaz olarak geri koymadan önce kitapları çekip çıkardılar.

"Bunların hepsi Latince," dedim ve Charlotte'ın pazarlığıyla ilgili kitabı açıp ilk sayfayı gözden geçirdim. Pazarlık yapmadan önceki hayatının detaylarını içeriyordu ve onu cadılıkla suçlayan adamların isimleri yazıyordu.

Jonathan'ın adı kalın harflerle yazılmıştı. Lanetliler arasında yer almak için neler yaptığını düşünmek beni dehşete düşürdü. Charlotte'tan önce bir düzine kadını suçlamış, onları nehre atarak masumiyetlerini kanıtlamaya zorlamıştı.

Hayatta kaldıklarında, onları darağacında asılmaya mahkûm etmişti.

Çantamda huzur içinde uyuyan, hayal kurarken mutlu bir şekilde mırıldayan kediden çok farklıydı. Çantayı yavaşça yere bıraktım, muhtemelen benden böyle bir nezaketi hak etmiyordu.

Charlotte'ın adını vermemiş olsaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı.

Sonraki sayfada ormana nasıl gittiğinin hikâyesi anlatılıyordu ve parmağımı sayfadaki düzgünce karalanmış el yazısının üzerinde gezdirdim. Acaba kaç yıl sonra geri dönüp hikâyesini anlatmış ve kendisinden sonra gelenler için buraya koymuştu?

Iban'a bakarak, "Bu Charlotte'ın günlüğü," dedim.

Göz ucuyla bakarak başını salladı. Belli ki çoktan okumuş ya da en azından içindekilere göz gezdirmişti. Della ve Nova da yerlerine geçti. "Bunu yanına almalısın. Senin almanı isterdi."

Başımı sallayıp ayağa kalkarken günlüğü bir kenara bıraktım. Eğer onu yanıma alacaksam, geride kalan metinler arasında Gray'in cevabını içerebilecek bir şey bulmak istiyordum.

Eğer Iban günlüğü zaten okumuşsa, bize ihtiyacımız olan cevapları vermeyeceğini varsayıyordum.

Iban, başka bir sayfayı çevirip ayağa kalkarken, "İşte burada," dedi. Arkasında durmak için hareket ettim, sayfadaki çizimi işaret ettiğinde omzunun üzerinden ona baktım. Hançer kabaydı; kemikten oyulmuş bir sap, çeliğe yerleştirilmişti. Sayfadaki kelimelere bakarak göz gezdirdim ve aniden gelen itirazımı yuttum.

Diabolus Interfectorem.

Şeytan Öldüren.

"Bu onları öldürür. Ben de onları cehenneme geri gönderecek bir yol aradığımızı sanıyordum," derken sakinliğimi korumaya çalışıyordum. Raflara doğru geri geri yürüdüm. Diğerlerinin keskin sessizliğini görmezden gelirken kitapların sırtlarına göz gezdirdim. Kitaplara dokundukça nabzım kafamın içinde çınlıyor ve tüm sesleri bastırıyordu. Kelimeler bulanıklaştı, benden ne yapmamı isteyebileceklerini düşündükçe başım dönüyordu.

"Willow, iyi misin?" Della aramızdaki mesafeyi kapatıp bana yaklaştı. Koluma dokunup raflardan indirerek beni kendisine bakmaya zorladı.

"İyiyim." Tüm dikkatimi tekrar raflara verdim.

"O zaman, belki de en azından Iban'ın ne bulduğunu ve neler gerektirdiğini görmeliyiz," derken sesi çok nazikti.

"Onları öldürürsek Juliet seni asla affetmez," diye fısıldadım. Iban'ın, Della'nın ilişkisinin farkında olup olmadığından emin değildim.

Yüzü yumuşadı. "Bırak da bu konuda ben endişeleneyim." Beni masaya geri götürdü ve içimde büyük bir boşluk açan hançere bakmaya zorladı.

Lucifer öldürülebilirdi.

Iban raflardan birine doğru ilerleyerek, "Onu her hanenin büyüsüyle dolduracağız," dedi. En üst raftan bir sandık aldıktan sonra aşağı çekip masanın üzerine koydu. Sandığı yavaşça açtı ve içinde duran hançeri görebilmemiz için çevirdi. Yaratılan her şeyin içinde Kaynak'ın belirgin bir hissi vardı ve sapının kemikten oyulmuş olması, büyüsünü içimde hissettiğim anlamına gelmeliydi. Fakat bu hançer farklıydı.

Bir şey olması gereken yerde, sadece doldurulmayı bekleyen bir boşluk vardı.

"Bu çok riskli. Bu işe karışan herkesi öldürecek." Kollarımı göğsümde kavuşturarak başımı iki yana salladım.

"Hiç de riskli olmayacak, Willow." Iban konuştuğunda yüz hatları yumuşamıştı. "Çünkü bunu yapan kişi sen olacaksın. Sadece sonuna kadar gittiğinden emin olman gerekecek."

Yutkundum, dehşet içinde hançere baktım. "Onu Cehennem'e geri göndermek ve öldürmek tamamen farklı şeyler. Ben..." Devam edemeden sustum. Nefesinin ciğerlerinden çekilmesini ve gözlerindeki ışığın sönmesini izleyecek kadar güçlü olmadığımı itiraf edemezdim. Kabul etmek istemesem de bunu yapmak içimde bir şeyleri kıracaktı.

Iban, sanki ona tokat atmışım gibi geri çekilerek, "Aman Tanrım," dedi. "O lanet canavara karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

Della'nın gözleri büyürken başımı salladım. "Ben öyle bir *şey* demedim."

Iban, "Seni bıçakladı! Onu tanıdığın süre boyunca sana yalan söyledi! On iki cadımızı öldürdü!" diye bağırdı.

Ellerimi kaldırıp havada savururken bakışlarındaki suçlamayı reddedecek kelimeleri aradım. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?!" Endişeli bir şekilde bağırdım. "Onun bana neler yaptığını biliyorum!"

"O zaman nasıl olur da ona karşı bir şeyler hissedersin?" Iban'ın dile getirmediği soru aramızda asılı kaldı. *Neden o? Neden ben değil?*

"Beni görüyor," diye cevap verirken Iban'ın yüzündeki incinmiş ifadeyi görmezden gelmeye çalıştım. "O benim her şeyimi görüyor ve beni olduğum gibi kabul ediyor. Sadece olmamı istediği kişi olarak değil."

Iban usulca, "Seni görüyorum," dedi elleri iki yanına düşerken sesi hüzünlüydü.

Gülümsedim, çenemi kaldırdığımda göğsümdeki hüzün hafifledi. "Beni tanımıyorsun bile."

Iban omuzlarını dikleştirdi, burun delikleri genişlerken başını salladı. "Haklısın. Eğer onu sevebiliyorsan, o zaman seni hiç tanımıyorum demektir. Eğer ondan kurtulmak istiyorsan, tek yol bu."

Masanın üzerindeki hançere bakıp Iban'ın bakışlarındaki yargıyı görmezden geldim. "Başka birini bul."

Uzanıp yanağıma dokunarak, "Tatlım," dedi. Sanki bunun beni kırılma noktasına ne kadar yaklaştıracağını görebiliyormuş gibi, yumuşak dokunuşu öfkesinden daha çok acıttı. "Yeterince yaklaşabilen tek kişi sensin. Sence diğerleri zayıf noktasını bulmak için onu baştan çıkarmaya çalışmadı mı? Bunu sadece sen yapabilirsin."

Boğazımda yükselen hırıltıyı, dudaklarımın çok fazla önemsediğini gösteren titremesini bastırdım. Jonathan yerdeki postacı çantasından çıkıp sandalyeme atladı ve hançeri koklamak için masanın üzerine zıpladı.

Tıslayıp omurgasını dikleştirerek geri sıçradı.

"O zaman onları geri gönderebiliriz. Mührü tekrar açacağım," dedim.

Nova oturduğu yerden, "Bu planda öldürmek var mı? Kesinlikle hayır," diye karşı çıktı.

"Başka bir yolu olmalı!" Jonathan dönüp masanın kenarına yaklaşarak yanağını yanağıma sürttüğünde, yüzümü buruşturarak bağırdım.

"Başka yol yok," dedi Iban.

Della, "Willow eğer bunu yapamayacaksan, sorun değil. Şimdilik bir arada yaşamanın bir yolunu bulacağız ve bunu, sen düşünecek zaman bulduktan sonra da yapabiliriz," dedi. Sesi umut doluydu. Her ne kadar Juliet ile yaşadığı çatışma onu ikiye bölmeyecekmiş gibi davranmaya çalışsa da tam olarak öyle olacağını biliyordum.

"O burada kalamaz, Del. Onunla geçirdiğim her gün..."

"İçine işlemek için harcadığı bir gün daha." Della hançeri kutusundan çıkarırken yüzünde anlayış vardı. Elinde döndürdü, ayağa kalktı ve masanın diğer tarafından bana doğru yaklaştı. Bıçağı avuçlarında tutarak yanımda durdu. "O halde bir seçim yapmak zorundasın."

Yutkundum, soğuk bakışları üzerimdeyken derin bir nefes aldım. İçimde tuttuğum öfkeyle altdudağım titredi. Fakat eğer doğru olanı yapmak istiyorsam, olması gereken tek şeyi yapacaktım.

Hançeri aldım.

24

WILLOW

Della ve Nova kütüphaneden bizden önce çıktılar. Iban ise kitapları yerlerine koymak için kütüphanede kaldı. Hançer, postacı çantamın dış cebinde duruyordu. Omzuma takarken Jonathan'a zarar vermemesi için dikkatlice yerleştirmiştim. Hançerin tam karşı tarafına doğru kıvrıldı ve ben çantayı kaydırdıkça hırladı.

Nova'nın iterek açtığı rafla duvar arasındaki küçük boşluktan çıkarken, Iban'a veda etme zahmetine girmedim. Tüm bu olanları düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Bir de yapmayı kabul ettiğim ama yapamayacağım şeyi.

Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu bilsem bile Gray'i öldürme işini kendim yapabileceğimi sanmıyordum. Koridorda merdiven boşluğuna doğru yürürken başımı iki yana salladım ve bir alternatif bulmak için çılgınca beynimi yokladım. Başka biri olmalıydı.

Herhangi biri.

"Willow, bekle!" Iban kütüphaneden aceleyle çıkarak arkamdan seslendi. Aşağıdaki bahçelere gitmekten, ellerimi toprağa gömüp onu parmaklarımın arasında hissetmekten başka

bir şey istemediğim halde duraksadım. Bende çok daha fazlası olduğunu hatırlatacak bir şeye ihtiyacım vardı. Dünyanın kalanı ne düşünürse düşünsün, kendime ait duygu ve düşüncelerim olması en doğal hakkımdı.

"Ne istiyorsun?" Hissettiğim tüm çaresizliği ifade eden bir bakışla onu olduğu yere sabitlemek için arkama döndüm.

Omzundaki çantasını düzeltti ve yüzüme bakarken üzgün bir şekilde gülümsedi. Kişisel alanımı işgal etmeye ve adım adım yaklaşmaya devam etti. Başka bir durum olsa bu yakınlık beni rahatlatabilirdi ama şu an boğucu hissettiriyordu. "Doğru şeyi yapıyorsun," dedi kısık bir sesle. Bu aramızdaki bir dalın kırılması gibiydi, kalbimdeki çatlak boşlukta yankılandı, ta ki öfkeli dargınlığımı tutamayana kadar.

"Doğru olan şeyi mi yapıyorum?" Dehşetin, yüzündeki o nazik gülümsemeyi şaşkınlıkla silmesini izleyerek sordum. Birkaç öğrenci yanımızdan geçip gitti. Gözlerini devirerek kütüphaneye doğru ilerlerken, bana doğru bakmaktan özenle kaçındılar. Dışlanan biriyken başlarına geçmiştim ama Gray ile olan bağlantım nedeniyle, cadılardan gelen yargılama ve korkuyu hiçbir şey değiştiremezdi.

Iban yaklaşarak, "Sen neyden bahsediyorsun?" diye sordu. Geri çekildim, başımı salladım ve mesafeyi koruması gerektiğini göstermek için elimi kaldırdım.

"Burada tam olarak neyi korumak için savaşıyorum? Beni asla kabul etmeyecek insanları mı?" Kütüphane kapısı cadıların arkasından çarparak kapanırken elimle onları gösterdim. Iban ve ben yine yalnızdık, taş duvarların sessizliği üzerime baskı yapıyordu. Ayaklarım aşağıdaki topraktan çok uzaktaydı.

İçimde bir fırtına koptuğunu hissediyordum. Sanki Hollow's Grove'u öfkemle yutacak bir felaketten iki dakika uzaktaydım.

"Onlara zaman ver. Eğer Gray'i öldürürsen sana taparlar," derken kısık bir sesle güldü. Bunun komik olduğunu düşünüyordu ama ikimiz de doğru olduğunu biliyorduk. Başka bir hayatta ailem olabilecek insanların sevgisini kazanmak için onlara yaranmaya çalışmak...

Beni sevmesi gereken insanlara değerimi kanıtlamak zorunda olduğum bir başka sınav.

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım, dişlerimi gıcırdatmam başımın zonklamasına neden oldu. Iban yanlış bir şey söylediğinin farkına varmış gibi konuştu. "Willow..."

"Belki de sadece sunduğum şeylerle değil, olduğum kişi olarak kabul edilmeyi hak ettiğim hiç o lanet aklına geldi mi?" Ondan bir adım daha uzaklaştım. En azından Gray, masummuş gibi davranmıyor ve yaptıklarını sahipleniyordu. Vücudumu öfkeyle kaplayan büyüyle saldırmak gibi pişman olacağım bir şey yapmamak için mesafeye ihtiyacım vardı. Jonathan miyavladı, başını çantamdan çıkarıp uyarmak için bana baktı. "*Bir kez olsun* kendim için bir şeyler yapmama izin verilmesini istiyorum, siktiğimin meclisinin her şeyi düzeltmek için bana muhtaç olmasını değil."

Iban omzunu taş duvara yaslayarak, "Seni tanıyorum. *Onu* istemiyorsun. Kafan karışık ve bunu anlıyorum. O usta bir manipülatör, tatlım. Senin için önemli olan her şeye sırtım dönmeni sağlamak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyor. Kendini ondan kurtarmak adına savaşman için bir sebep daha. Özellikle de o burada olduğu sürece seni asla bırakmayacağını ikimiz de biliyoruz," dedi.

Merdivenlerin tepesindeki küçük pencereye doğru, yaptığımız pazarlığı hatırlatan ormana bakıyordum. O burada kaldığı sürece ben de buradan asla kurtulamayacaktım.

Omuzlarımı silkerek, "Bunu bilemezsin," dedim. "Benden sıkılabilir."

Iban, "Sıkılmayacak," dediğinde omuzlarım çöktü. Ne yaparsam yapayım, Meclis ve Gray arasında bir seçim yapmak zorunda kalacağımı bildiğim için öfkemin yerini keder almıştı. Eğer Meclis'in bana kendi üyelerine verdiği değeri vermesini istiyorsam, ikisine birden sahip olamazdım.

Belki de Gray ve ben o kadar da farklı değildik; çünkü peşimi bırakmayan keder, Crystal Hollow'dan asla ayrılamayacağım gerçeği için değildi.

Sadece evim diyebileceğim, ait olabileceğim bir yer istediğim içindi.

Iban bir adım daha yaklaşarak saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Eli tenime değdi, parmaklarının sıcaklığı beni ele geçiren soğuğun fazlasıyla farkına varmamı sağladı. "Ben sıkılmazdım," derken sesi hüzünlüydü.

Dokunuşundan kaçınıp onu uyarırcasına yukarı baktım. Sözleri sessiz bir manipülasyondu, savunmasız olduğumu bildiği halde benimle oynuyordu. Gözümdeki değeri biraz daha düştü. Kocamı soğukkanlılıkla öldürürsem zaten hissedeceğim potansiyel kederin üzerine, bir de bu kaybı düşünmemeye odaklanırken yutkundum.

"Bu adil değil," diye itiraf ettim, başımı iki yana sallayıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Neden ben olmak zorundayım? Neden *hep* ben oluyorum?"

"Adil olmadığını biliyorum. Elimden gelse sorumluluğu senden alırdım ama..."

Dudaklarımı birbirine bastırarak, "Biliyorum," dedim.

Iban'ın, hançeri Gray'in kalbine saplayarak hayatına son verip beni özgür bırakmaya fazlasıyla istekli olacağından hiç şüphem yoktu. Erkeklerin düşüncelerine pek aşina olmayabilirdim.

Ancak Gray'i, birden fazla nedenden dolayı dünyadan temizlemekte fayda gördüğünü tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu.

Biri bencilceydi. Diğeri değildi.

Iban yanımdaki postacı çantasına uzanarak, "Sanırım şimdilik hançeri ben almalıyım," dedi. Elimi onunkinin üzerine koydum.

Doğal içgüdülerim, bana bu kadar güçlü bir nesneyi elimde tutmamı söylüyordu. "Gray bunu biz ona karşı kullanma fırsatı bulamadan keşfederse sonu iyi olmaz." Sözleri mantıklı olsa bile elini uzattığı yerden elimi çekemedim.

Iban, "Sensiz hiçbir işe yaramaz, Willow. İşe yaraması için onu büyünle bağlamana *ihtiyacımız var*," dedi. Sözleri güven vericiydi ve içimi kemiren suçluluk duygusunu uzaklaştırıyordu.

Zihnime kök salan şüpheleri silkeledim, bu ifadenin doğruluğunu fark ederek iç çektim. Başımı sallayarak elimi geri çektikten sonra hançeri kendi çantasına gizlice yerleştirmesine izin verdim. Bu alışveriş bizi birbirimize daha çok yaklaştırdı. Sırtım duvara yaslanırken yüzü benimkinin üzerine doğru eğilmişti.

Başını yavaşça eğdiğinde nefesim ciğerlerimde düğümlendi. Bakışlarımız kesiştiğinde gözleri kararırdı. Yavaşça ilerliyordu, gözleri sorularla doluydu ve benim bir türlü veremediğim reddedişi bekliyordu.

Gray'in etkileme büyüsünün beni hâlâ tutsak edip etmediğini, ona bu aralar verdiğim tepkinin *bir* parçası olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Eğer Iban'a karşı bir şeyler hissedersem, bunun gerçek bir çekim olduğunu anlayacaktım.

Ağzı benimkine hafifçe dokundu, yumuşak bir temasıydı ve neredeyse öpücük bile değildi. Kıpırdamadan durdum, içgüdülerimin bana söyleyeceklerinden korktuğum için hareket etmeye cesaret edemedim.

Bilmem gerekiyordu.

Kendini bana iyice yaklaştırırken burnunun ucu benimkine dokundu; yanlış hissettiren şefkatli bir okşayıştı. Dudaklarını benimkilere daha sıkı bastırdı, eli koyu renk bir saç tutamının altından kayarak çenemi kavradı ve beni sabit tuttu. Gözlerimin kapanmasına izin verdim, dünyanın bana seçtirmek istediği adamın yüzünü görmeyi engelledim. Ona bakmaya dayanamıyordum, ortada duran gerçeği bir kenara itemiyordum.

Gözlerimi kapattığımda gördüğüm tek şey, Gray'in bana tepeden bakan kibirli sırıtışının görüntüsüydü. Hissettiğim tek şey ise, ağzının benimkini yumuşak bir şekilde okşaması, zorla dudaklarımı aralaması ve her şeyimi vermem için emretmesiydi.

Iban'ın ağzı beni yüzeye çekmeye çalışırken fazla nazik ve ikna ediciydi. Dokunuşunda savaş ya da mücadele yoktu, sadece aradığım tutku yerine tatlılık vardı.

Geri çekildim, dudaklarımı onunkilerden ayırırken başımı duvara çarpmıştım. Elimle ağzımı kapattım ve gözlerimi açarak Iban'a baktığımda, gözlerinin çok daha yavaş bir şekilde açıldığını gördüm. "Willow." Sesi kısık ve boğuktu, sanki farklı bir öpücükmüş gibi ilgisizliğimden tamamen habersiz görünüyordu.

Dudaklarımı çılgınca elimin tersiyle silerken stresimi bir kenara bırakarak, "Bu bir hataydı," dedim. Iban ile arasında kaldığım duvardan sıyrılarak merdivenlere ve bahçeye doğru hızla ilerledim.

"O senin sadakatini hak etmiyor!" Iban arkamdan seslendi ama sözlerinde öfke yoktu. Sadece reddedilmenin kederli acısı vardı.

Yine de sadece bu ifadenin dile getirilmesi bile tüylerimi diken diken etti. "Haklısın." Başımla onu onaylarken devam ettim. "Ancak eğer tamamen dürüst olmak gerekirse... sen de hak etmiyorsun."

25

GRAY

Willow aceleyle merdivenlerden indi ve düşüncesizce davrandığı olay yerinden kaçtı. Iban'ın ona bu kadar kısa bir süre dokunmasına izin vermesi beni rahatsız etmemeliydi, özellikle de tam olarak istediğim gibi sonuçlanmışken.

Dudaklarına dokunması gereken tek kişinin ben olduğumu bildiği için, onun öpücüğünü hazmedememişti.

İçimde Willow'a kızacak bir neden bile bulamadım çünkü onu herkesten daha iyi anlıyordum. Kendisi için bir şeyler bulmak istiyordu, o daha doğmadan çok önce hayatını belirleyen kaderle savaşmak istiyordu. Yaptığı şeyin boşuna olduğunu, paylaştığımız türden bir bağ ile savaşılamayacağını bilecek kadar deneyimi yoktu.

Karşılıklı konuşmalarının sonunu izlediğim köşeden dışarı çıktım, ortalıkta gezinen karımı kontrol etmek için onu aramaya gitmiştim. Iban ile sessiz bir şekilde tartıştığını gördüğümde, Iban'ın vücudunun duruş şekli ve başının karımın hemen üzerine doğru eğilmiş olması, hayal gücüme pek bir şey bırakmamıştı.

Öfkeli yanım hemen müdahale etmek istemişti ama diğer yanımın da görmeye ihtiyacı vardı. Willow'un onu izlemediğini

düşündüğünde nasıl davrandığını bilmem, son iki gündür bana karşı gösterdiği sıcaklığı hayal etmediğimden emin olmam gerekiyordu.

Iban dönüp bana bakarken ellerimi ceplerime soktum, ağlandığını gördüğümü fark edince burun delikleri sinirle genişledi. "Sanırım planladığın gibi gitmedi?" diye sordum. Dişlerini sıktı, yüzüme yumruk atma isteğiyle savaştığına hiç şüphe yoktu. Bu ölümlü bir adam için iyi bir son olmayacaktı; dövüşü ne zaman kaybedeceğini bilmeliydi.

"Ona bunu yaptığın için şerefsizin tekisin," diyerek bakışlarını dönen merdivenden hızla inen Willow'a yöneltti.

Iban'a dokunmak için hiçbir harekette bulunmadım. "Ona tam olarak ne yaptığım için suçluyum? Ağladığında yanında olduğum için mi?" Sadece kendi utancıyla orada kalmasına izin verdim. Ona yapabileceğim hiçbir şey, Willow'un ahlaki açıdan üstün olduğuna inanmasını sağlayacak adam yerine, benim gibi bir piç kurusunu seçerek başardığı şey kadar acı veremezdi. "Yoksa her gece adımı haykırırken, senden gelen acınası bir öpücüğe bile tahammül edemediği kısım için mi?"

"İşte bu yüzden onu hak etmiyorsun," diye tükürdü, yüz ifadesi tiksinti doluydu. "Onun hakkında asla bu şekilde konuşmam."

Öne doğru eğilip kendimi onun boyuna biraz daha yaklaştırdım. Iban bir insana göre kısa değildi ama benim için fazlasıyla öyleydi, aynı zamanda son derece çelimsiz ve zayıftı. "Çok tatlısın ama bunun ahlaki bütünlükten çok onu memnun etme yeteneğine sahip olamamanla ilgisi var."

"Sanırım bunu, en sonunda seni bir kenara attığında anlayacağız," dedi. Başımı eğdim ve dik durarak ona baktım.

Göğsümde titreşen yumuşak kahkahaya engel olamıyordum, kayıtsız tepkisinden duyduğum eğlence giderek artıyordu. "Burada tam olarak ne olduğunu düşünüyorsun?"

Kollarını kavuşturup sırtını daha da dikleştirdi. "Ne olduğunu gördün. Heceleyerek söylememi ister misin?" diye sordu. "Onu öpmeme izin verdi ve sonra ona hissettirdikleri yüzünden benden kaçtı. Senin ona verebileceğinden daha fazlasını istemesi an meselesi."

Iban hakkında çoktan kötü bir fikre sahip olmasaydım ve söylediklerine gerçekten inanmış olsaydım, Willow'dan intikam almak için neler yapabileceğimi hiç umursamaması ondan nefret etmem için yeterli olurdu.

Başımla onayladım, teoride haklıydı. Bana bakış şeklinden anladığım kadarıyla, Willow'un bir gün gerçek bir hayat; kendi ailesi ve Ash'i getirip güvenle büyütebileceği bir yer isteyeceğini düşündüğünden emindim.

Iban'ın, Willow'a veremeyeceğim *hiçbir şey* olmadığını bilmesine imkân yoktu, buna tarih boyunca sürecek bir miras da dahildi.

"Belki de haklısın ama sana döneceğini düşünüyorsan aptalın tekisin," dedikten sonra ona sırtımı dönüp küçük cadımın peşinden gittim.

Kütüphane katından aşağıya ilk adımımı attığımda Willow da neredeyse merdivenlerin sonuna gelmişti. Böyle bir şeyden sonra nereye gideceğini çok iyi biliyordum. Bana haksızlık ettiğini düşündüğünde yanıma dönmekten çekinirdi, bu yüzden güvenebileceği diğer tek şeye giderdi.

Bahçelerine.

Ona tam olarak nereye ait olduğunu hatırlatmak için, bedenimle toprak arasında sıkıştırarak onu becerecektim.

"Gitmesine izin vermezsen onun ölmesine sebep olacaksın." Iban'ın kelimeleri beni olduğum yere sabitledi. Aptal değildim ve Meclis'in hâlâ beni bu durumdan tamamen uzaklaştırmayı umduğundan hiç şüphem yoktu. Fakat Willow'un, bir gece önce onlara gösterdiği gerçekle sadakatlerini kazanmış olması gerekirdi.

"Sen az önce tam olarak ne dedin?" Kütüphane katına doğru tek bir adım attım.

Iban, bana bakarken yutkundu. "Onu önemsiyorsun, hangi siktiğimin seviyesinde olursa olsun. Bunu gördüm," dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve düşünceli bir şekilde parmaklıkların üzerinden aşağı baktım. Hiç sorulmamış sorusuna karşı, "O benim karım," dedim. Onu güvende tutmak için ne kadar ileri gidebileceğimi bilmesine gerek yoktu çünkü bunlar önemsizdi.

Asla yapmayacağım tek şey, onun gitmesine izin vermekti.

"Willow'u önemsiyorum ve ben bile onu kullanmanın, sana zarar vermenin en iyi yolu olduğunu biliyorum. Günün birinde, Willow'u kullanacak kadar kızdırdığın biri olacak ve senin kanını akıtmak için onu öldürdüklerinde de hepsi senin suçun olacak," derken söylediklerinin ne kadar doğru olduğunun farkında değildi.

Willow ve ben, birden fazla şekilde birbirimize bağlıydık.

Yüzündeki tiksinti ve şaşkınlık ifadesini eşit ölçüde izleyerek, "Onu sevdiğimden şüphelenen kaç kişi var?" diye sordum.

"Sevmek mi?" Ses tonu alaycıydı, yüzündeki gülümseme değişmişti. "Sen birini sevebilecek kapasiteye sahip değilsin. Onun, senin için bir ganimetten çok daha fazlası olduğunu bilen tek kişi benim."

Başımı sallayıp elimi Iban'ın omzuna koydum. İrkilse de gülümseyerek onu sıkıca tuttum. Yüzündeki kibir kayboldu, bir tür tuzağa düştüğünü fark etmişti.

Basitçe, "Güzel," dedim. Yüzündeki korkunun tadını çıkarmak için bir an ona baktım.

Oldukça kısa sürdü.

Tek ve sert bir hamleyle, Iban'ı parmaklıkların üzerinden ittim. Ardından da düşüşünü seyrettim.

26

WILLOW

Merdivenlerin sonunda duraksadım ve bir çığlık sesi duyunca şaşkınlıkla kapıya doğru baktım.

Ses her tarafımı sarmış gibiydi, bir daire çizip etrafıma bakarken nereden geldiğini bulmaya çalıştım. Fakat bulunacak kimse yoktu. Bütün öğrenciler o gün için sınıflarına kapanmışlardı.

"Ne sikim oluyor?" Kendi kendime fısıldadım, bir şekilde başka bir imgelemde kapana kısılıp kısılmadığımı merak ediyordum. Geldiğim yere, kütüphaneye doğru baktım ve Iban ile yaşadığım tüm o anı bir şekilde hayal edip etmediğimi merak ettim.

Lucifer'ın altın rengi gözleri korkuluğun tepesinden bana bakıyor, bir şey bana doğru düşerken karanlığı delip geçiyordu.

Siktir.

Açık alanın ortasına doğru hızla ilerledim. Iban'ın sırtı bana dönük olsa bile rüzgârda dalgalanan giysilerini tanımıştım. Taş zemine doğru mümkün olandan daha hızlı düşüyor olması, damarlarımda çılgınca bir enerji yarattı.

Kullanacak bir şey bulmak için etrafıma bakındım, Iban yere gittikçe daha da yaklaşırken çaresizlik beni harekete geçirdi. Eğer yerdeki taşa çarparsa, hayatta kalma şansı yoktu.

Bir ayağımı kaldırarak, Charlotte'ın babamı diri diri gömdüğü zaman yaptığı gibi taşın üzerine bastım. Taş ayağımın altında çatladı ve ellerimi zemindeki toprağa sokmama izin verdi. Yosunlar büyüdü, ben tüm gücümü toprağın içine ittikçe çılgınca yayıldılar.

Toprak çağrıma cevap vererek Iban'ın içine düştüğü yumuşak bir yatak oluşturdu. Iban oradan sekti, bir gümbürtüyle tekrar yere indi ve sonra yan tarafa doğru uçtu. Yüzü taşa çarpınca çıkan ses irkilmeme sebep oldu. Yosun daha yavaş bir şekilde toprağa geri döndü ve onu çağırdığım yere doğru sürünmeye başladı. Iban'ın yanına diz çökerek bedenini yavaşça sırtüstü çevirdim, ardından burnundan sızan kana baktım.

Bir inlemeyle ellerimi itip bana bakarken yavaşça oturdu. Gray'in bizi ters ters izlediğini görmek için tekrar yukarı baktım, hâlâ o merdivenlerin orada olmamı beklemediğine dair hiç şüphem yoktu. Beni duraklatan şeyin ne olduğunu, neden hemen bahçeye gitmediğimi açıklayamıyordum.

Beni Gray'i bulmaya iten bir şey vardı. Ve bunun, olmasına izin verdiğim şey yüzünden duyduğum suçluluktan kaynaklandığını düşünmüştüm. Gray ile aramızda yaşananları ben seçmemiş olmasam da, onun başka bir kadını öptüğünü düşünmek bile beni cinayete sürüklüyordu.

Olanlar hakkında ne hissettiğini sadece tahmin edebiliyordum. Korkuluklara iki kez vurup arkasını dönerek merdivenlere doğru ilerlediğinde, yaşananları tam olarak bildiğine dair hiç şüphem kalmadı.

Siktir.

"Sen iyi misin?" Sonunda dikkatimi tekrar Iban'a verebildim.

Kırık burnunu tutarak ayağa kalkmaya çalıştı. Parmaklarını yüzünde gezdirirken, "İyi olacağım," dedi.

"Bana bırak," diyerek yerdeki yosuna uzandım. Bir avuç alıp yüzüne doğru uzandım.

Iban, "Yeterince şey yaptın," diye beni tersledi. İrkilip yosunu yere düşürmeme neden olmuştu. Yosun taşın altına çekilir çekilmez ayakkabımla bir daire çizip taşın tekrar kendini düzeltmesini izledim.

Kaşımı kaldırarak, "Beni öperken neyi riske attığını biliyordun," dedim. Sadece bir aptal bana dokunduğunda kocamın gazabına uğramayacağına inanırdı ve Iban, birçok şey olabilirdi ama aptal değildi. Sadece yakalanmayacağını düşünmüştü.

Iban alay ederek elini bıraktı. Ağzı acımasız bir ifadeyle kıvrılırken altdudağının üzerinden bir damla kan aktı. "Evet, sadece buna değeceğini düşünmüştüm."

Çantasını omzuna atarak arkasını döndü. Bir elini içine sokup karıştırınca omuzları rahatlayarak çöktü. En azından hançer konusunda ihtiyacım olan onay buydu. Benden kaynaklanacak herhangi bir karışıklık olmadan, onu iyileştireceğini bildiği ailesine doğru ilerleyerek uzaklaştı. Her ne kadar pislik gibi davransa da sözlerinin korku ve öfkeden kaynaklandığını anlayarak kırgınlığımı bir kenara ittim.

Kendi acım ve bunu kabullenmeyi reddedişim yüzünden daha kötülerini söylediğim de yaptığım da olmuştu. Fakat *hayatını kurtardığım* gerçeğinin takdir edilmemesinden nefret eden küçük bir parçam olduğunu kabul etmezsem, yalan söylemiş olurdum.

Bu, daha sonra ölüme ne kadar yakın olduğunu anladığında ve adrenalini azaldığında gerçekleşecekti.

Gray ile odamızda beni bekleyen yüzleşme için bahçeye gitmekten vazgeçerek topuklarımın üzerinde döndüm. Her ne

kadar derisinin altına işlemeye çalışıyor olsam da *bu* cevapsız kalamazdı.

Ben Gray'in ofisine ve yatak odasına doğru yürürken öğrenciler derslerini bitirmiş, yanımdan geçip gitmişlerdi. Yerine birini bulana kadar kendi sınıfında ders veriyor olmalıydı ama günün son dersini, bu yıl getirilen yeni cadılar alıyordu.

Kahrolası herif onları katletmeden önce.

Kapıyı iterek açtığımda, onu elinde viskisiyle pencerenin yanında dikilirken buldum. Bu, öfkemi daha çok büyüttü. Takım elbisesinin ceketini çıkarmış, beni beklerken kanepenin üzerine atmıştı. Iban'ın sözleri beni itiraf etmek istediğimden daha fazla etkilemişti. Bu acı, Gray'in bana ihanet etmesi ve şimdi de dostum olarak gördüğüm birini öldürmeye çalışmasıyla birleşince, bahanesi ne olursa olsun kabul edilemezdi.

Kapıyı arkamdan çarparak kapattım, odaya girdim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Gray vücudunu bana doğru çevirip sabırsızlıkla kaşlarını çattı. "Eee? Konuş bakalım," dedi, pişmanlık duymaması bana sunabileceği herhangi bir savunmadan çok daha kötüydü.

Umurunda bile değildi.

Bunu öfke ya da kızgınlıkla değil, soğukkanlı ve hesaplanmış bir kararla yapmıştı. İnanamayarak güldüğümde kollarım iki yanıma düştü, başımı sallayarak yatak odasına doğru ilerledim.

İhanetten kaynaklanan davranışlarını anlayabilirdim. Yaptığım şeyden sonra bana baktığında, duyduğu öfke ve kızgınlığı da anlayabilirdim ancak bu farklıydı. Bu, benim bilmediğim bir planın başka bir adımıydı.

Ve ben bunun sikik bir parçası olmak istemiyordum.

Şifoniyere gittim, bir kucak dolusu giysi toplayıp yatağın üzerine attım. Sonra dolaba yöneldim ve Gray kapıyı kapatırken

onları içine koyacak bir çanta aradım. "Ne yapıyorsun, Küçük Cadı?"

Dolabın içinden, "Neye benziyor? Burada daha fazla kalmayacağım," diye seslendim ve çantayı yatağın üzerine bırakmak için geri döndüm. Giysileri tekrar katlamaya zahmet etmeden, elimden geldiğince hızlı bir şekilde spor çantasına tıkıştırdım.

Gray, tek çıkış kapısını kapattığını kanıtlamak istercesine göğsünü öfkeyle şişirerek, "Sikerler, hiçbir yere gitmiyorsun," diye karşı çıktı. Jonathan çantamı yatağın üzerine koyarken fırladı ve tam bir korkak gibi oturma odasına doğru koştu.

"Arkadaşımı öldürmeye çalıştın." Dönüp ona baktım. "Katil olduğunu biliyordum ama o gün ormanda söylediklerinden sonra, en azından değer verdiğim insanların hayatını bağışlarsın diye düşünmüştüm."

Çenesi gerildi, bana doğru bir adım atarken sırtını daha da dikleştirdi. "Bütün arkadaşlarını böyle öpüyor musun?"

Yüzüne doğru eğilerek, "Belki de öpüyorumdur," dedim. "Öyle olsa bile, ne fark eder ki? Etkileme büyün yüzünden zevk bile alamıyorum, seni pislik."

Gray bir an durdu, yüzümü inceledikten sonra genişçe gülümsedi. Aramızdaki mesafeyi kapatırken kahkahası alaycıydı. Ancak görüşümü kapatıp kendisi dışındaki her şeyi yok ettiğinde durdu. "Sen bir kere öldün, aşkım. Seni kendi kanımı ve büyümü kullanarak geri getirdim. Artık etkileme büyüsü yok."

Ona baktım, imkânsız olanı düşünürken kaşlarım çatıldı. "Yalan söylüyorsun."

Gray bana doğru bir adım daha atarak, "Büyüm şu anda sana işlemez çünkü senin damarlarında da aynı büyü var. Birbirlerinin etkisini yok ediyorlar. O çocuğun öpücüğünden hoşlanmamış olabilirsin ama bunun nedeni, seni hoşlanmamaya zorlamam değildi. Sadece onunla ilgilenmediğin içindi," dedi.

Uzun vücudu benimkine baskı yaptı, yanağımı avuçladığında ona bakmaktan başka seçeneğim kalmadı. Beni tutuşundaki kibarlık, Iban'a davranışının tam tersiydi ve bu, geri çekilmeme neden oldu. "Kalbin zaten bana aitken ondan hoşlanamazsın."

"Kalbim sana ait değil," diye terslerken aramıza mesafe koydum. "Sadece bir canavar, beni öpmeye cüret ettiği için bir adamı korkuluklardan aşağı atar. Ben senin gibi değilim ve aşkımı böyle bir adam için harcamayacağım."

"Sen benim karımsın," dedi Gray, dilini alt dişlerinin üzerinde gezdirirken hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "Sana dokunan herkese istediğimi yaparım. Belki de bunu bir uyarı olarak kabul etmen ve bir daha asla olmamasını sağlaman akıllıca olur. Yine de ona öldürme niyetiyle yaklaşmadığımı bilmeni isterim. Bundan hoşlanmadığın açıktı ve reddetmenin yeterli bir ceza olmasına izin verdim."

"Gerçekten mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Çünkü buna inanmak çok zor geliyor."

"Onu oracıkta öldürürsem beni affetmekte zorlanacağını da biliyordum ve bunu yapana kadar da benimle birlikte olmak istemiyormuş gibi davranmanla uğraşmayı pek istemedim," diye açıkladı. Yatağın kenarına oturmak için dönerken şaşkınlıkla ona baktım.

"Ama onu korkuluklardan aşağı attın." Bariz olan şeyi belirttim. Bu, anlattığı hikâyeyle uyuşmuyordu.

Gray yatağın karşısındaki şifoniyere yaslanarak, "Sana değer verdiğimi bildiğini söylemiş olabilir. Azıcık aklı olan herkesin bunu anlayacağını ve bana ulaşmak için seni zayıf noktam olarak kullanacağını söyledi. Seni öldürteceğimi söyledi," diye açıkladı.

"Yanılıyor muydu?" Yüzyıllar boyunca bir şekilde hayatta kalmayı başarmış fakat istediği olmayınca küplere binen, yeni

doğmuş bir bebeğin duygusal zekâsına sahip bu adama bakarak sordum.

"Ben öyle bir şey demedim."

Komodinin çekmecesini açıp telefonumun şarj aletini spor çantasına koydum. "Yani hoşuna gitmeyen bir şey söyledi diye onu korkuluklardan aşağı mı attın? Doğruyu söylemiş olsa bile mi?"

Gray omuz silkti, sırıtışı yaptıklarında yanlış bir şey görmediğini gösteriyordu. "Daha azı için de adam öldürmüşlüğüm var..."

Sesindeki mizah beni güldürmemeliydi ama bu çarpık esprisi beni etkiledi. Gülümsememi gizlemek için elimle ağzımı kapattım. Gray'e bakıp yüzünü ısıtan yürek parçalayıcı güzellikteki gülümsemeyi gördüğümde, midemdeki kelebekleri görmezden gelmeye çalıştım.

Kesinlikle hayır. Bir katille yatamazdım.

Ayağa kalktı, ben öfkeme yenik düşmemek için mücadele ederken sırıtarak bana doğru ilerledi. Arkadaşım olması bir yana, herhangi birini öldürmenin uygun olduğunu düşündüğü için hâlâ öfkeliydim. Sıradakinin Della, Margot ya da Nova olabileceği düşüncesi, sonunda yüzümdeki gülümsemenin kaybolmasına neden oldu ve önümde durduğunda öfkem geri döndü.

Parmaklarını çenemin altından geçirerek yüzümü ona bakacak şekilde kaldırdı. "Sanırım seni, birini öldürebilecek kadar kıskanmış olmam fikri hoşuna gidiyor. Bu yüzden sana bir şeyi açıkça ifade etmeme izin ver. Yaşananları bir kez görmezden geldim ama bir dahaki sefere ne olacağını biliyor musun? Arkadaşın olup olmaması önemli değil, sana dokunmasına izin verdiğin bir sonraki kişinin ölümü benim elimden olacak ve acı çekmesini sağlayacağım."

Ayağa kalkarken, "Bazen senden nefret etmemi istediğini düşünüyorum," dedim. Sesimde ağır bir uyarı vardı. Şifoniyerden daha fazla giysi almak için hareket ederken vücudumun onunkine sürtünmesini görmezden gelerek yanından geçtim.

"Çünkü bazen, kendini henüz hissetmeye hazır olmadığın duygulardan uzaklaştırmak için bana ihtiyaç duyuyorsun, Küçük Cadı. Şu anda benden nefret etmek zorundasın çünkü ikimiz de biliyoruz ki, eğer beni bunun için affedebilirsen her şey için affedebilirsin."

Güldüm, küstahlığı karşısında başımı salladım. "Seni affetmiyorum. Bunların hiçbiri için seni affetmiyorum," diye tersleyip spor ve postacı çantamı kaptım. Kapıya yönelirken emin adımlarla ondan uzaklaşmaya başladım.

En kötüsü de söylediklerimin doğru olmasıydı ve ikimiz de bunu biliyorduk. *Böyle bir şey affedilemezdi.*

Ve ben gülmüştüm.

Gray beni kolumdan yakalayıp çantalar ayaklarımızın yanına kayarken döndürdü ve yüzümü ona çevirdi. Hareket ettiğimiz sırada odada bir hava patlaması oldu, ağzı benimkinin üzerine kapanırken yatak odamızın kapısını çarparak kapattı.

Eliyle yüzümü kavrayıp dudaklarımı istila etmek için açtı, hareketlerinde acımasız bir saldırı, vahşi bir sahiplenme vardı. İnledim, göğsünü itmek için çantalarımın kayışlarını serbest bıraktım. Havanın belirgin büyüsü tenimi okşadı, güçlü bir esinti geriye doğru bir adım atmasına sebep oldu ve başını yana eğip bana baktı.

Korkuyla ellerime baktım. Gray saf, erkeklere özgü bir memnuniyet içinde sırıtırken farkına vardım. Bana kendisinden bir parça vermişti; kanını, büyüsünü.

Tıpkı Üst Meclis'e verdiği gibi.

Susannah, bir Madizza olsa da herhangi bir elemente karşı tarafsız olabilmek için tüm mirasların büyüsüne sahipti.

Gray bana doğru tek bir adım atarak, "İşte benim günahkâr minik cadım," dedi. Bu kez bana doğru uzandığında, onunla yarı yolda buluştum. Gömleğini tutarken ağzım onunkine çarptı ve sonunda kumaşı tırnaklarımla yırttım.

Gray tenini tırmaladığımda inledi, onu tamamen soyana dek vücudunda kırmızı izler bıraktım. Gömleğimi yırtarak başımın üzerinden çekip kenara fırlattı, ben de sutyenimin kopçasını açıp yere düşmesine izin verdim. Ağzı tekrar benimkinin üzerindeydi. Kemerinin tokasıyla boğuşup fermuarını açarken parmakları saçlarıma gömülmüştü. Ellerimi pantolonuma götürdüğümde, kendininkini çıkarmak aklına bile gelmemişti. Pantolonumu aşağı ittim, postallarımı tekmeledim ve ağzını benimkinden ayırmasına asla izin vermemek için büyük bir savaş verdim.

Dönerek beni kalçalarımdan kavrayıp yatağa fırlattı. Yastıkların üzerine yerleşmeden önce bir kez zıpladım. Gray'in bakışları vücudumu ısıtırken, pantolonumu ayak bileklerimden çekti ve iç çamaşırımı da çıkartıp belime sarıldı. Ellerimi başımın üzerine kaldırıp birleştirdi. Komodinimin üzerinde sakladığım güller, dikenli bir sarmaşık çıkarıp büyüyerek serpildi.

Sadece sorun, bu sefer kontrolün bende olmamasıydı.

"Gray," diye fısıldadım. Bedenimi hareketsiz tutarken tüm dikkatim onun üzerindeydi. Sarmaşıklar yatağın direklerine dolanmış, bana doğru uzanıp bileklerimi sarmadan önce sıkıca çektiler. Kendilerini dikkatlice konumlandırıp dikenleri tenime batırdılar. Gray tutuşunu bırakıp geriye çekildi. O beni süzerken kıpırdandım ve sadece dikenlerin sızısını hissettim.

Ayağa kalktı, pantolonunu çıkarıp sıcak bakışlarının vücudumda gezinmesine izin verdi. Gözleriyle bedenimi okşadı,

tenimin üzerinde gezinen tatlı hava doğrudan ondan geliyordu. Meme uçlarım serin esintiyle sertleşerek bacaklarımı birbirine bastırmama neden oldu.

Gray, kısık sesle gülerek kalçalarımın üst kısmına bir tokat attı, dikenler etimi delip geçerken oluşan acı beni sarsmıştı. Üzerime eğilip bir inlemeyle tenimdeki kanı yalarken sırıttı.

Acaba bunu özlüyor muydu, yoksa artık ihtiyaç duymamak hoşuna mı gidiyordu? Gray gibi bir adam, hiçbir şeye ya da hiç kimseye bağımlı olmayı sevmezdi. Bunu biliyordum çünkü ben de sevmiyordum.

Bana hınzırca sırıttı ve planını harekete geçirdi.

Boku yemiştim.

27

GRAY

Dilimdeki kanının tadı içimde vahşi hisler uyandırdı. Daha fazlasını istiyordum, onu her zaman tatmak istiyordum. Artık dişlerim ya da fiziksel arzularım olmayabilirdi ama bu, küçük cadımla aramıza getirdiği yakınlığı arzulamadığım anlamına gelmiyordu.

Ağırlığımı ayarlayarak göğsüne yerleştim, aletimi kavradım ve ağzına doğru götürdüm. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, meydan okuyan bakışlarıyla gözdağı veriyordu. Bana hâlâ çok kızgındı ama hissettiği ihtiyacı da inkâr edemiyordu. Paylaştığımız hislerin şiddeti, aynı anda hem birbirimizin kanını akıtmak hem de sevişmek isteyebileceğimiz anlamına geliyordu; iki zıt fırtına birbirine çarpıyordu.

Sadece fırtınadan sağ çıkacağımızı ummak zorundaydık.

Gözleri kocaman açıldığında sırıtarak, "O lanet ağzını aç, Küçük Cadı. Bu defa içeceğin şey kanım olmayacak," dedim. Bana küfretmek için ağzını açtı ve ben de bu fırsatı kullanarak aletimi içeri ittim. Boğazının arkasına doğru ilerlettiğimde Willow aletimin başının etrafında homurdandı. Bir elimi başının altına kaydırıp daha derine inebilmek için boynunu yastığa doğru eğdim.

Kelimeleri söylemek için mücadele ederek mırıldandı. Buna izin vermedim, yüzünü becerirken onun sıcak ağzından hiçbir şekilde çekilmedim. Ne dediğini anlamak için kelimeleri duymama gerek yoktu. Gözlerindeki parıltı, sadece aletimin daha çok sertleşmesine sebep oluyordu.

Seni şerefsiz.

Kelimeler yüzünden okunuyordu.

Kendimi boğazının derinliklerine doğru ittim, etrafımda yutkunmasına fırsat vermedim. Öğürdü, gözleri yaşarırken bakışları derinleşti. "Sana ağzımla dokunduğumda, amın sırılsıklam olmayacakmış gibi davranma, aşkım," dedim. Willow yutkunup beni içeri alırken sesim azarlarcasına çıkmıştı.

Yavaş itişlerle hareket ettim, açı nedeniyle onu önümde diz çöktürerek yapabileceğimden daha nazik davrandım.

Benim merhametime kalmıştı çünkü ne söylemeye çalışırsa çalışsın, öyle olmak istiyordu. Nefes almasına izin vermek için boğazından geri çekilirken hilekâr cadı aletimi emdi.

"Siktir," diye inledim. İstediğini aldığını düşünmek bana işkence etmesi için yeterliydi. Kalçama tırnaklarını geçirdiğini, beni daha da içine çektiğini hissetmeyi diledim. Fakat bunun yerine sığ itişlerle yetindim, ben patlamanın kenarından dönene dek diliyle sihrini konuşturmasına izin verdim.

Willow ben boşalana kadar sikimi emerken elimi duvara dayayıp öne eğildim. Etrafımda yutkunurken gözlerini üzerimden ayırmıyor, ben bitirene kadar ağzının içinde hareket etmeme izin veriyordu.

Ağzından çıktığımda hâlâ bana kızgındı. Kızarmış, şişmiş dudaklarına bakıyor ve vücudundan aşağı doğru kayıyordum. Kalçalarının arasına yerleştim, yumuşamaya başlayan aletim onun ıslak sıcaklığına baskı yapıyordu.

"Gördün mü? Sırılsıklam olmuşsun," dedim ve bir parmağımı memelerinin arasından geçirmeden önce dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum. Acil ihtiyaçlarımı giderdikten sonra göğüslerinin ve meme uçlarının etrafında daireler çizmek için zaman ayırdım. Tüylerinin diken diken oluşunu seyrettim.

Dokunuşumun altında kıvranırken, "Götlük yapma," diye tısladı.

"Asla yapmam." Öne doğru eğildim ve meme ucunu ağzıma alıp hafifçe ısırırken, bana hakaret etmiş gibi davrandım. Diğer göğsünü elimle kavradığımda, altımda sırtını yay gibi gerdi. Sıktıkça memeleri etrafa taşıyordu.

Memelerinin ve karnının her santimini öperken, her çukur ve vadiyi keşfedip hafızama kazıyor, her saniyesinden zevk alıyordum. Kaburgaları üzerinde daha fazla zaman geçirdim. Dikkatimi Charlotte'ın kaburgasını serbest bırakmak için onu bıçakladığım noktaya verdim. Ne yaptığımı tam olarak biliyormuş gibi nefesi kesildi. Soluklarındaki değişim ve öfkesi gözümden kaçmadı.

Bu haklı bir öfke değildi; derin, sızlayan yaralardan kaynaklanan ve onları yatıştırmama izin verene kadar iyileşmeyecek olan bir öfkeydi. Diğer taraftan, canlı çıkmasını sağlamak için elimden geleni yapmış olabilirdim fakat Willow, bunu yapmamayı da seçebileceğimi asla unutmayacaktı.

Zamanla, bir geleceğimiz olması için yaptığım şeyin gerekli olduğunu ve onu sevdiğimi *bilsem* de hissedemeden bir ömür boyu hayatta kalamayacağımı anlayacaktı. O zamanlar, kaybedildikten sonra aşkın ne olduğunu hatırlayan solmuş bir anı gibi Willow'un benim için önemli olduğunu biliyordum.

Ruhum ve kalbim tek bir bedende birleşene dek onun varlığımdaki yerini hissedemiyordum.

Dudaklarımı karnının üzerinde gezdirirken, başparmaklarımı kalçakemiklerinin yanındaki küçük vadiye bastırdım. Kıvranışı bana zevk veriyordu. Bu nokta, Willow için hassastı. Bacaklarını daha geniş açmasını sağlamak için basabileceğim kolay bir düğme gibiydi. Ben kalçalarının arasına daha rahat yerleşip ağzımı üzerinde gezdirirken o da tam olarak bunu yaptı, benim için kendini açtı.

Kokusunu içime çektim, sadece Willow'da olan eşsiz bitki ve kadın karışımıydı. Bir parmağımı içine soktum, kasları parmağımı sıktığında kısık sesle güldüm. Öne doğru eğilip dilimi parmağımın yavaşça içine girip çıktığı yere dokundurduğumda bana bakarak, "Zalimlik yapıyorsun," dedi. Dilimi amının üzerinde gezdirerek klitorisine doğru yavaşça bir yol çizdim.

Dokunmamı her şeyden çok istediğini bildiğim noktadan dikkatlice kaçınarak, her kıvrımını ve parçasını keşfettim. Dilimi içine daldırıp etini öperken beni istediği tarafa yönlendirmek için altımda kıvranması hoşuma gidiyordu. Çırpındıkça kanının kokusu daha da güçleniyor, bileğindeki sığ kesikler hareket ettikçe yeniden açılıyordu.

"Gray, lütfen," diye yalvararak en sonunda bana istediğimi verdi. Willow, gün boyunca benimle istediği gibi atışabilir ve savaşabilirdi. Fakat giysilerimiz üzerimizden çıktıktan sonra tek bir kişinin sözü geçerdi.

"Sana dokunmasına izin verdin." Sözcükler ağzımdan bir hırıltı gibi çıkmıştı. Elleri Iban'ın boynunda, ağzı ağzının üstündeydi.

Iban'ın gelip geçici bir doğası olduğunu her ne kadar biliyor olsam da, bu görüntüleri zihnimden silmem gerekiyordu. Bunu yapmak için de Willow'u benim olduğunu kabul etmeye zorlamaktan daha iyi bir yol düşünemiyordum.

"Sadece bir öpücüktü," dedi. Bu sözcüklerin sessizliği, yüzeyin altında hâlâ hissettiği duyguya ihanet ediyordu. Seks onun için bir dikkat dağıtıcıydı, henüz itiraf etmeye hazır olmadığı duygulardan kendini ayırmanın bir yoluydu. Keşke bunları sadece benden sakladığını söyleyebilseydim ama çok daha iyi bildiğim bir şey vardı.

Willow hislerini henüz *kendisine bile* itiraf etmemişti.

Ağzımı yavaşça amına bastırarak, "Bu da öyle," dedim. Ona istediğini vermediğimde hayal kırıklığıyla tısladı. "Başka bir kadını öpmemi ister miydin?"

"Bana bunu yaptığın için seni öldüreceğim," diye hırladı. Öfkesi büyüsünü tepki vermeye zorluyordu. Çok az kişinin hissedebileceğini bildiğim kışkırtıcı bir elektrik, teninde titreşiyordu. Bu kadar çok şey söylediğinde, sarmaşıklar onun çağrısına cevap verdi ve kollarından geri çekilirken kanı onları tatmin etti. Ellerini saçlarıma gömüp yüzüme dik dik bakarken beni sıkıca kavradı. "Başka bir kadına dokunursan, ben de-"

"Ne? Onu merdivenlerden aşağı mı atacaksın?" Karıma ve yüzündeki öfkeye bakarken sırıttım.

"Hayır." Acımasız bir şekilde gülünce beni şaşırttı. "*Seni* merdivenlerden aşağı atacağım ve sonra diri diri gömeceğim." Ağzımı merkezine doğru bastırdı, başımı istediği yere doğru eğdi. Kıskançlık itirafı aramızda asılı kalırken, ona istediği şey için kısa bir erteleme verdim. Dudaklarımı şişmiş klitorisinin etrafına dolayarak, o altımda kıpırdanırken hafifçe emdim.

"Dikkatli ol, aşkım. Eğer beni sevmeseydin, böyle bir kıskançlığa inanmam zor olurdu," dedikten sonra dilimle klitorisinin etrafında dolaşmadan önce tenine karşı mırıldandım. Yakalanmaktan ve söylediği şeyin ima ettiklerinden duyduğu öfkeyle yanakları pembeleşti, onu orgazmına yaklaştırırken

kıkırdamama izin verdi. Altımda titriyordu, yaklaştıkça bacakları başımın iki yanında sallanıyordu.

Aniden durup ona baktım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, gözleri panikle kocaman açılmıştı. Vücudunu benimkiyle örtmek için süründüğümde oldukça ıslak, şişmiş, açgözlü ve fazlasıyla çaresizdi. İçine girmedim, ona bakıyor; gözlerimle olduğu yere sabitliyordum. Bakışlarını kaçıramaz, gözümün önünden ayrılamazdı.

"Boşalmak istiyorsan, benim olduğunu kabul etmek zorundasın. O ahlaksız küçük ağzın benim," dedim ve onu öpmek için öne doğru eğildim. Dişlerini altdudağıma batırdı, beni daha da sertleştirecek kadar kanımı emdi. "Mükemmel küçük amın benim. Her şeyin benim ve bir daha birinin sana dokunmasına izin verirsen, böyle bir şeyin tekrarlanmayacağından emin olmanın bir yolunu bulurum. Anlaşıldı mı, Küçük Cadı?"

Willow gülümseyerek sırtını yay gibi gerdi. Kalçalarını yukarı doğru kaldırıp amını uzunluğuma sürttü, istediğini vermem için beni kızdırmaya çalışıyordu. Pes etmediğimde kaşları gerildi. "Gray."

"Kelimeleri söyle, Willow," diye emrettim. Ona seçim yapmaktan başka çare bırakmamıştım.

Gurur yapmaya devam edip kendi başına boşalmayı seçebilirdi. Veya gerçeği itiraf edebilirdi ve ben de onu nefessiz bırakana dek sikerdim.

Gözlerini aşağıya dikti, göğsüme damgaladığı labirente bakıyordu. Çenesini tuttum, bakışlarımızı buluşturarak tam olarak ne istediğimi anlattım. Reddini kabul edip onu rahat bırakacağımı sanıyorsa yanılıyordu.

Pes edene kadar ona eziyet etmeye niyetliydim.

Elimi bacaklarının arasına götürüp avuç içimin tepesini klitorisine bastırdım ve iki parmağımı içine soktum. İnledi, bana

istediğimi vermezse ne olacağını tam olarak anladığında ifadesindeki meydan okuma büyüdü. Vücudunu ona karşı kullanmaktan, en sevdiğim şarkıyı söyleyene dek onu favori enstrümanımmış gibi çalmaktan çekinmiyordum.

Dudakları, gülümseme ile hırlama arasında bir şeyle dişlerinin arasından kaçarken, "Bedenim senin," dedi.

"Ah... hayır, Küçük Cadı. İstediğim *bu* değil." Oynamaya devam ettim. Öne doğru eğildim, yüzümü boynuna gömüp yumuşak öpücüklerle ve dilimi tenine sürterek eziyet ettim. Dişlerimle tenine dokunduğumda titriyor, nefesi kesiliyordu. Derisini delebilmeyi diledim; boğazımdan aşağı akan kanının mahremiyetini arzuluyordum.

Bedeni altımda titredi, itaatkârlığı boşalmak için duyduğu çaresizliğe galip geldi. Altımdayken gösterdiği bağlılık, tereddütlü bir itiraf olsa da beni memnun etmişti.

Kolayca elde ettiğimiz şeyler hiçbir zaman kan, ter ve gözyaşıyla gelen zaferler kadar değerli değildi.

"Seninim," dedi. Bana ters ters bakarken bile sesi kısıktı. Omuzlarımı tutup kontrolün tamamen kendisinde olmadığını fark etmemi sağlayan bir hava patlamasıyla vücudumu geri itti. Beni sırtüstü yatırıp üstüme çıkarken, aramıza uzanıp aletimi girişine doğru yönlendirirdi. Amını aletimin uzunluğundan aşağı kaydırıp beni tüm sıcaklığıyla sardı. İşkencem yüzünden o kadar ıslak ve hazırdı ki, sikim ilk harekette olabildiğince derine girmişti. Uzanıp boynunun arkasından yakaladığımda kendini kasıklarıma yerleştirdi.

Onu kendime doğru çektim. Küçük Cadı hareket etmeye başladığında ağzını kendi ağzımla yakaladım. İstediğini alarak kalçalarıyla üzerimde dans etti. Böylece klitorisi her itişte bana sürtünüyordu. Birkaç itişten sonra etrafımda sıkıştı, ağzıma doğru inlerken gözleri kapandı. Onu sırtüstü çevirdim,

kalçaları titrediğinde bile onu becermeye devam ettim. Beni durdurmaya çalışmak için bir elini aramıza soktu.

Boşaldığında çok hassastı, ona vermediğim bir molaya ihtiyacı vardı. Sunabileceği her şeyi aldım ve orgazmı boyunca onu becermeye devam ettim. Bir elimle ellerini kavrayıp başının üzerinde sabitlerken diğer elimle dizinin arkasını kavradım ve daha derine inebilmek için bacağını yukarı kaldırdım.

İçine girdikçe memeleri zıplıyordu. Onu gitgide daha sert beceriyordum. Vücudu daha dirençli, daha az kırılgandı ve beni içine çok daha iyi alabiliyordu. Tırnakları ellerime batıyor, orgazmın eziyetinden kurtulduğunda beni tırmalıyordu. Sonunda onu serbest bıraktım, elimi boğazına götürüp parmaklarımı etrafına doladım. Nefesini kısıtladığımda gözleri bir an için büyüdü ama sahiplenici dokunuşuma karşı koymadı.

Ona doğru eğildim, alnımı onunkine değdirirken ellerini uzatıp tırnaklarını kalçalarıma geçirdi. Beni daha sert bir şekilde vücuduna çekerek itişlerimdeki öfkeyi artırdı.

Günlerce içinde hareket ettiğimi hissettiğinden emin olma kararlılığıyla devam ettim, ona hızlı ve sert bir şekilde sahip oldum. "Benim," diye hırıldadım ve uyumsuz gözlerinin parlayışını izledim.

Doğrulup dudağımı dişlerinin arasına aldı ve kanımı çekecek kadar keskin bir şekilde ısırdı. Boğazından çıkan ses insandan çok hayvansıydı, aramızdaki bağın en derin içgüdülerinden kaynaklanıyordu. Hafifçe, "*Benim*," diye mırıldandı.

Boştaki elimi vücutlarımızın arasına sokup onu becerirken klitorisini okşadım. İnledi, başını geriye atıp sırtını gererken yüzü gevşedi. "Yapamam," derken beni durdurmak için bir eliyle kolumu kavradı.

İtirazına aldırmadan, "Bana bir tane daha ver, Küçük Cadı," dedim. Elimi boğazına dolayıp altımda çırpınırken nefesini kestim.

Onu acımasızca becerdim ve klitorisine insafsızca saldırdım. Nefes almak için mücadele ederken onu uçurumun kenarına doğru getirdim. Ağzı açıldı ama tek bir ses bile çıkmadı. Bir hata yapıp yapmadığını merak ettiği o anda görüşü korkuyla kaplandı.

Gözleri kapanmaya başladığında boğazını serbest bıraktım ve ciğerlerinin havayla genişlemesini izledim. Çığlık attı, orgazmla birlikte sırtıma tırnaklarını geçirdi. Kendimi derinliklerine itip boşaldım ve içini menimle doldurdum.

Altımda bitkin bir halde yatıyordu, vücudu gevşemişti ve ben içinden çıkarken gözleri kapalıydı. Bacakları yatağa düştü, şişmiş, pembe amını görebileceğim şekilde genişçe açıldı. Parmaklarımı oraya doğru götürerek, aletimi çıkardığımda süzülen ıslaklığı toplayıp tekrar içine ittim.

Bacaklarını aralayıp parmaklarımı tekrar içine soktuğumda vücudu çok hassas olduğu için dokunuşumla titredi. Klitorisini dikkatlice öpüp onu parmakladım, benden kaçmak için yatağa doğru kaymaya çalışırken bacaklarını başımın etrafına kapattı.

Serbest bırakılmam parmaklarımı rahatlattı, vücudu beni dışarı atmaya çalışsa bile geçişi kolaylaştırıyordu. "Gray, yapamam-"

"Sorun nedir, Küçük Cadı? Boşalmak istediğini sanıyordum?" Bana şok içinde bakarken sesim alaycı bir tonda çıkmıştı.

Başını iki yana sallayıp, "Bu çok fazla," dedi.

"Ne bir dakika önce ne bir dakika sonra. Ben bitti dediğimde bitecek, Küçük Cadı." Sırıtıp başımı tekrar amına gömdüm.

Willow o gece uyuyamadı.

28

WILLOW

Koridordan geçerek, mirasçıların yönlendirme dersinde acı çektiklerini bildiğim sınıfa doğru yürüdüm. İçlerinde en eğlenceli dersin o olması gerekirdi. Damarlarımızdaki büyüyü kucaklamak için bir fırsattı fakat dersi veren profesör yolunu kaybetmişti.

İhmal ettiğin için büyün çağrına cevap vermediğinde yönlendirme yapmak zordu.

Duvara yaslanarak zilin çalmasını bekledim. Attığım her adımda vücudum ağrıyordu. Fakat bunun beni yapılması gerekenden alıkoymasına izin vermeyecektim. Dün gecenin gösterdiği tek şey, bu dünyayı Lucifer'dan kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmam gerektiğini kanıtlamaktı.

Hayatımdan ve bedenimden bir an önce çıkması için ne gerekiyorsa yapmalıydım.

Iban yanında bir grup erkek arkadaşıyla sınıftan çıktıktan sonra arkasındaki Della'nın bakışlarıyla karşılaştım. Tek kelime etmeden ona başımı salladım, onun da dudaklarını sıkıp başını sallayarak bana karşılık vermesini izledim. Yapacaklarımın onun ilişkisine vereceği zarardan nefret ediyordum ama başka bir alternatif de yoktu.

Gray beni bu kadar kısa sürede, bu denli derinden etkilediyse, manipüle etmek için yılları olsaydı ne yapardı? Beni sevdiğine inandıracak kadar derinden etkilemesi ne kadar sürerdi? Daha da kötüsü, beni hatalarını affedecek kadar onu sevdiğime inandırması...

Iban, "Willow," derken sesi tereddütlüydü. Arkadaşları soru sorarcasına ona baktılar ama o sadece el salladı ve beni elimden tutarak tenha bir köşeye doğru götürdü. "Burada ne yapıyorsun?"

"Yapacağım," dedim. Sesim dün olduğundan çok daha sertti. "Büyü için ihtiyacımız olan cadıları toplayabilir misin?"

Başını yana eğdi, kolumu bıraktı ve mesafesini korudu. Ölüme olan yakınlığı, kişisel alanıma saygı duymasını sağlamakta harikalar yaratıyor gibiydi. "Fikrini değiştirmene ne sebep oldu? Dün tereddüt ediyordun. Sana bir şey mi yaptı?"

Bir gece önce bana yaptığı onca şeyi hatırlayınca yanaklarım kızardı. Yaptıkları hem ceza hem de ödül gibi gelmişti. Bana kızgın mıydı yoksa Iban'ın öpücüğüne karşı bir şey hissetmediğim konusunda dürüst olduğum için rahatlamış mıydı, tam olarak karar verememiş gibiydi.

"Seni öldürmeye çalıştı," derken söylediğim yalan boğazımda düğümlendi. Dönüştüğüm kişiyi çözemiyordum; Gray'den kurtulma kararımı tetikleyen şey nasıl *bu* olmazdı?

Iban bana inanamıyormuş gibi gözlerini yüzüme dikti, çocuksu ve yakışıklı yüz hatlarında temkinli bir ifade vardı. Beni yalan söylemekle suçlamadı, başını salladı ve omzumun üzerinden baktı. "Bir saat içinde bizimle kütüphanede buluşmalarını sağlayacağım. Gelebilir misin?"

Gray'in sınıfına giden koridora doğru baktım, kararsızlık içimi kemiriyordu. Kalbimin etrafındaki kafes onun için kırılmış, beni huzursuz ve diken üstünde bırakmıştı. Bunun hayatımın en büyük hatası olacağı hissinden kurtulamıyordum ama bu yuvayı ancak o giderse yeniden inşa edebilirdim.

Sahip olduğu Aracı beden gibi kalpsiz doğmamış olabilirdim. Yine de bu, ruhumdaki binlerce sivri kesikten kaynaklanan hissizliği tercih etmediğim anlamına gelmiyordu.

Hayat beni kırmıştı. Babam beni kırmıştı.

Fakat Gray beni *paramparça* etmişti.

Kendimi hiçbir şeyin gerçekten önemli olmadığı o yere mahkûm etmem anlamına gelse bile, ona bunu tekrar yapması için zaman ve fırsat vermeyecektim. İroni gözümden kaçmamıştı.

Gray'in beni sevecek bir kalbi yoktu ama benimkini geri kazanmak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Ben de kendiminkini bir kenara atmaya hazırdım.

"Orada olacağım," dedim ve tek kelime etmeden benden uzaklaşan Iban'ın arkasından usulca gülümsedim. İhtiyacımız olanları toplamayı ona bıraktım, en azından Della ve Nova'nın yanımda duracaklarından emindim. Her şeyden çok kaçtığım tek şeyi yapmam için ayrılmak zorunda kalana kadar, sessizce bana destek olacaklarını biliyordum.

"İyi misin?" Nova yanıma geldi. Della bakışlarını kaçırarak Juliet'i bulmak için acele ediyordu. Sadece ağzından bir şey kaçırmamasını umabilirdim ama bunu yapsa bile onu suçlayamazdım. Kalbimi feda etmeye hazır olmam, ondan da aynı şeyi bekleyeceğim anlamına gelmiyordu.

Herkes aşk ve görev arasında, istediğini yapmak ve doğru olanı yapmak arasında seçim zorunluluğuna sahip değildi. Bazı aşklar doğruydu. Bir ilişkiden bekleneni ve gerçekçi olanı yapıp, dallara çarpan yıldırımdan çok yüzeyin altındaki köklerin yavaşça büyümesi gibi hissettirirlerdi. Aşkımızın büyümesine izin verseydim ve doğal olmadığı halde onu bir parçam olarak kabul etseydim, Gray ile birlikte dünyayı yerle bir ederdik.

Arkadaşımın gri gözlerine bakıp, "Hayır," diye itiraf ettim.

Nova hüzünle gülümsedi ve anlamış gibi başını salladı.

Ama anlamamıştı. Hiçbiri anlamıyordu.

Başını benimkine yasladı. "Biliyorsun, iyi olmamak sorun değil. Bizim için her zaman güçlü olmak zorunda değilsin."

Başımı sallayıp gözyaşlarıma karşı direndim. "Bir süre daha güçlü olmaya ihtiyacım olabilir ama şimdilik savaşmaya devam etmeliyim." Ona bakmayı reddederek kabullendim. "Çünkü ben buyum."

Gray'in sözlerinin yankısı göğsümün derinliklerine çarptı ve onlarda teselli bulduğum gerçeği aklımdan çıkmadı. O teselliyi annemin bana sarıldığı ya da cesaretlendirdiği anılarda bulmamıştım, o gece öldürmeyi planladığım adamın sözlerinde bulmuştum.

Nova'dan yavaşça uzaklaşıp Gray'in sınıfına doğru ilerledim.

Ön tarafta duruyordu, görünüşe göre bir gece önceki uykusuzluğu onu etkilememişti. Aralık kapıdan bizi izleyenleri görmezden gelmek için kendimi zorlayarak ona yaklaştım. Neredeyse ayaklarımın üzerinde duramayacak gibi hissediyordum.

Döndü ve beni orada dururken görünce kaşlarını kaldırdı. Tebeşirini tahtanın altındaki metal tepsiye bırakıp ellerini birbirine çarparak temizledi. "Küçük Cadı?"

"Senden nefret ediyorum," dedim alçak bir sesle. Gerildi, beklediğini bildiğim tartışmaya hazırlanıyordu. Bu şarkıyı ve dansı, benden başka bir şey beklemeyeceği kadar çok yapmıştık. Söyleyecek kelimeleri ararken ellerimi birbirine dolayıp tırnaklarımı etime geçirdim.

Eğer onu hayatımdan çıkaracaksam ve veda edeceksem, en azından bir kez olsun kendi gerçeğimi itiraf etmek istiyordum.

"Willow..." Sesine sızan hayal kırıklığı, beni ona doğru bir adım daha atmaya zorladı. Masasının kenarında buluştuk, tedirginliğimi anlayınca yüzü yumuşadı. Ne söylemeye çalıştığımı

biliyordu. Ondan *gerçekten* nefret ettiğimi ima etmediğimi biliyordu. "Biliyorum," diye ekledi usulca.

"Öyle mi?" Başımı yana eğerek sordum. "Seni kalbimden söküp atmaktan başka hiçbir şey istemiyorum, bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Bana karşı daima ilgi gösteren *kişinin*, hoşlanmamam gereken tek adam olmasından ne kadar nefret ettiğimi biliyor musun?"

"Seni gördüğüm an benim olduğunu anlamıştım. Sonraki elli yılı seni bekleyerek geçirdim. Senden uzun süre nefret ettim, Küçük Cadı. Yüzyıllardır planladığım ve inşa ettiğim her şeyi tehdit ediyordun. O yüzden evet, anlıyorum," derken parmaklarının tersini yanağımda gezdirdi. "Seninle aramdaki fark, benim ahlaki açıdan neyin doğru olduğunu umursamamam. İstediğim şeyi hiç utanç duymadan alırım. Sen ise bana karşı hissettiklerin konusunda, sırf daha iyi hissedebilmek için kendine işkence etmeyi tercih ediyorsun."

Sesindeki hayal kırıklığı karşısında geri çekilerek, "Bu hiç adil değil," dedim.

Gray, "Öyle, değil mi? Savunmak için bu denli mücadele verdiğin insanlara tam olarak ne borçlusun? Birkaç hafta önce onlardan biri olduğunu söylesem buna gülerdin," dedi ve bu ifadenin doğruluğunu inkâr edememekten nefret ettim.

Cadılar Meclisi'ni kendi sorunlarıyla baş başa bırakıp, Ash ile birlikte hayatımı yaşamaktan başka hiçbir şey istememiştim.

"Onlar benim türümden. Üst Meclis olmadan-"

Masasından bir kitap alarak, "Onları ancak bir yere kadar bahane olarak kullanabilirsin, Küçük Cadı," dedi. "Bir sonraki dersime hazırlanmam gerekiyor. Bu yüzden, eğer tartışmaya geldiysen dışarı çıkmanı öneririm."

İç çektim, kitabına uzanıp parmaklarımı üzerine bastırdım ve aşağı doğru ittim. Sayfadan başını kaldırıp bana bakarken,

ona karşı duyduğum kırgınlığı bastırmak zorunda kaldım. "Onları bahane olarak kullanmıyorum."

Parmaklarımı kitabından çekerek, "Kullanmıyor musun?" diye sordu.

"Neden bu kadar zor olmak zorundasın?" Ona sırtımı döndüm. Kapıya doğru ilerlerken, bir dakika önce benden istediği mahremiyeti ona vermeye kararlıydım.

Kahkaha atıp dalga geçercesine, "Ben mi?" diye sordu. "Buraya sadece kavga çıkarmaya geldin ve sana kendine sormaya hazır olmadığın soruları sorduğumda, bana kızma cüretinde bulunuyorsun."

Derin bir nefes alıp kavga etme isteği beni terk ederken kollarımı iki yanıma bıraktım. "Buraya kavga çıkarmaya gelmedim," diye itiraf ettim.

"Kavga *çıkarmadan* nasıl konuşulacağını bildiğinden pek emin değilim," dedi ama yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. "Ne istiyorsun, aşkım?"

Gray'in başını yana eğmesini izleyerek, "Özür dilemek istedim. Dün Iban'ın beni öpmesine izin vermekle hata ettim. Bir daha olmayacak," dedim. Kitabını dikkatlice yerine koydu ve aramızdaki mesafeyi kapatmaya başladı. Başım yana eğdiğinde aklında sadece iki düşünce vardı.

Ya zalim yanını ortaya çıkaracaktı ya da dağılmak üzere olduğumu düşünüyordu.

O anda ne yapmak üzere olduğumu bildiğim için, göstereceği tepkiden hangisinin daha çok canımı yakacağı konusunda bir fikrim yoktu. Zalimliği şimdi acıtacak ama daha sonra işleri kolaylaştıracaktı, nezaketi ise ters etki yaratacaktı.

Bana yaklaşırken adımları yavaştı, tam önümde durup annemin kolyesini boynumda asılı olduğu yerden tuttu. Gözlerime bakarak onunla oynadı. "Olmayacağını biliyorum ve özrünü

takdir ediyorum," deyip kolyeyi tekrar boynuma bıraktı. "Ama buraya bana bunu söylemeye gelmedin ve kesinlikle duymak istediğim lanet şey de bu değil."

Yutkunurken ona gelmek için yaptığım seçimden pişmanlık duydum. Gray'in altın rengi bakışları üzerimde değilken bana çok kolay gelen kelimeleri şimdi bulamıyordum.

Onu öldürmeden önce, muhtemelen sadece son bir kez daha görebileceğim altın bir bakış...

Başımı sallayarak geri çekildim. "Bu bir hataydı."

Gray beni ensemden yakalayıp kendine doğru çevirdi. Ağzı kabaca dudaklarıma kapanırken dili onları aralanmaya zorladı. Aniden geri çekilip beni öylece bıraktı. "Söyle."

"Kendini bana sevdirmenden nefret ediyorum," dedim. Sarsıcı kelimeler ağzımdan bir fısıltıyla çıkmıştı. Kalbimde nabız gibi atan ihtiyacı, onun her tatlı ve düşünceli davranışının derimin altında kendine bir yol açtığını inkâr edemezdim. Şeytan olabilirdi ve büyük kötülükler yapabilirdi. Fakat aynı zamanda, daha önce hiç sahip olmadığım birçok şekilde benimle ilgilenmişti.

Fırsat bulduğu her an bana onun için ne ifade ettiğimi göstermişti ve bu anlar, beni her şeyden çok yıpratmıştı. Ta ki geriye sadece bu gerçek kalana dek.

Ağzı göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüşerek, "Beni sevdiğini biliyorum, Küçük Cadı," dedi. Gözleri, sanki ona baş edebileceğinden çok daha fazla büyü vermişim gibi parlıyordu. Güneş tüm bedeninden yansıyor ve onu bir zamanlar olduğu melek gibi gösteriyordu.

Suratımı asarak, "Bunun, senin de karşılık vermen gereken kısım olduğuna eminim," dedim.

Eğildi ve ağzını benimkine çok daha nazik bir şekilde dokundururken gülümsemesi genişledi. Orada bir süre oyalandı,

benimle nefesini paylaşıp bakışlarımı kendininkilerde sabit tuttu. "Seni seviyorum, Küçük Cadı. Olduğun ve olmadığın her şeyle birlikte."

Rahatlayıp iç çekerek buruk bir şekilde gülümsedim.

Bu, hatıralar acı verici hale gelmeden önce kendime ait diyebileceğim mutlu bir anı olacaktı.

Ayak parmaklarımın ucunda yükselerek onu öptüm ve kollarımı boynuna doladım. Lucifer kollarını belime sararak beni havaya kaldırıp sıkıca tuttu.

Umarım onun için gelen hançeri görmezdi.

Umarım acı hissetmezdi.

29

WILLOW

Kütüphaneye doğru ilerleyip usulca gizli kapıyı çaldım. Beni içeri almalarını sabırsızlıkla beklerken ana kütüphanedeki kimsenin beni duymamasını umuyordum.

Iban, sonunda kapıyı iterek açtı ve fark edilmeden aceleyle beni içeri doğru çekti. Küçük alan çok kalabalıktı, her haneden bir temsilci içeride toplanmıştı. Ama ciğerlerimden nefesimi çalan şey, masanın ortasındaki hançerdi.

Buraya neyi planladığımı bilerek gelmiştim fakat onu görmek bunu hiç kolaylaştırmıyordu.

Gözlerimi silahtan hiç ayırmadan odaya girdim. Gürültüler azaldı, kafam parazitli bir sesle doldu. Sanki suyun altına dalmışım gibi ve bundan kurtulmanın tek yolu tamamen hissizleşmekmiş gibi hissediyordum. Boğuluyordum, suyun altında boğuluyordum.

Masanın başındaki Iban'ın yanında dururken yüz ifademi sabit tuttum. Nova ifademi yakaladı, dudakları duyamadığım fısıltılarla hareket ediyordu. Nefes alamama hissinden kurtulmaya çalışarak başımı salladım. Gray'in bir gece önce beni boğmasından daha kötüydü.

Hissizlik, her zaman korkudan daha kötüydü.

Arka duvarda bir adam figürü belirdi, gözleriyle beni baştan aşağıya süzerken şekli bulanıktı. Beni inceleyip değerlendirdi. Kıkırdayarak sırtını dönmesi, beni ciddi şekilde yetersiz bulduğunun bir göstergesiydi. Beyaz kanatlarının soluk gölgesi gözlerini saklıyordu. Yine de kendimi, varlığı yüzünden gerilirken buldum.

Iban, koluma dokunarak beni tüketen trans halinden çıkardı. Nefesim ciğerlerime geri döndü ve tuttuğum havayı açgözlü bir şekilde geri çekerken, kendime gelmek için bir avucumu masaya yaslamak zorunda kaldım.

"Sen iyi misin?" Nova, dağılmamı izlemek için toplanmış olan insan grubunun etrafından dolaştı.

Başımı sallayıp tıkanan boğazımı temizledim. "Ben iyiyim. Sadece bir imgelem, hayal gördüm," dedim ve önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirdim.

"Eskiden Loralai'da da olurdu," dedi yaşlı bir cadı, mavi gözleri beni incelerken parlıyordu. Dönüp ona baktım, halamın Hecate güçlerinin gizemli yanını saklayamamış olması beni rahatlatmıştı. Herkes bizim sadece ölüleri dirilttiğimizi ya da bir zamanlar kim olduklarını hatırlamayan zombileri geri getirdiğimizi sanıyordu.

Çok az kişi gerçeği biliyordu. Ölülerle iletişim kurmalı ve onlara her şeyden çok istedikleri tek şeyi veremeyeceğimizi bilmeliydik.

Hayatı.

Loralai işleri yarım kalmış olanlara, sık sık barışa giden yolculuklarında rehberlik etmesiyle bilinirdi. Babama göre halam, bunu asıl görevi ve sunabileceği tek gerçek büyü olarak görüyordu.

İmgelem gördüğüm ana tanık oldukları için duyduğum utancı bir kenara itmeye çalışarak, "Yalnız olmadığımı bilmek

güzel," dedim basitçe. İşin gerçeği, bu imgelemin yapmak üzere olduğum şey yüzünden çektiğim ıstıraptan kaynaklandığını bildiğim için utanıyordum. "Iban hepinize neden burada olduğunuzu söyledi mi?"

Iban boğazını temizledi ve avucunu hançerin kemikten sapına sarmak için uzanırken başını salladı. Hançeri tutan kişinin o olduğunu görmekten nefret ederek yutkundum. İhanetime bir katman daha eklenmiş gibi hissediyordum, sanki Iban ile çalışmak Gray'i öldürme planını daha da kötüleştirmişti.

Masadaki adamlardan biri, "Bunu gerçekten yapabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu. Onu tanımıyordum ama kıyafetleri sarıydı, bu renk sıcak kahverengi tenini vurguluyordu.

"O canavarla yatarak kendini savunmasız hale getirdin. Tam olarak ne planladığını bilmediğini sana düşündüren nedir?" diye sordu yanındaki kadın. Kristal cadıların beyazını giymişti, gümüş rengi saçları elbisesinin üzerinden sarkıyordu. Gözleri mordu, tonu Hecate soyunun çoğundan daha koyuydu.

"Bir erkeğin en savunmasız olduğu an aletinin dışarıda olduğu zamanlar değil midir?" Yaşlı kadının kabalığım karşısında nasıl geri çekildiğini izlerken sordum. Lafı dolandırmayacaktım, ilişkimiz yüzünden risk altında olan tek kişinin ben olduğum imasına kesinlikle tahammül edemezdim.

Buraya, onun zayıf noktasını bulup kullanmak için gelmiştim.

Sadece, en başından beri bunu yapacak kişinin ben olacağını bilmiyordum.

Cadı kristalleri masanın üzerine koyarken başını sallayarak, "Sanırım öyle," dedi. Merkezin etrafında bir daire çizdi ve pentagramın her noktasına tek bir taş yerleştirdi. Herkesin gözleri bana dönerken, Iban hançeri merkeze geri koydu.

Böyle bir büyü için üç şey gerekiyordu.

Taş.

Kan.

Kemik.

Elimi kalçamın etrafındaki kemiklere doğru salladım ve emrettiğim gibi hareket etmelerini izledim. Başta anlamamıştım ve kemiklerin bana dolandığı yeri belirleyebilecek tek kişinin Gray olduğunu düşünmüştüm.

Bunu o zaman anlamıştım.

Onlar benim bir parçamdı; tek yapmam gereken bunu kabul etmekti, sonrasında benim kontrolüm altına gireceklerdi. Loralai'ın dirilişi ve ölümü bana doğruyu göstermiş, gerçekliğimin en karanlık kısımlarını kabul etmemi sağlamıştı.

Kemikler kalçamdan dışarı fırlayıp bir yay çizerek masanın etrafına dağıldı. Pentagramın merkezini çevrelediler ve düştükleri her yere rastgele dağıldılar. Masanın üzerine eğilerek elimi pentegramın ortasına uzattım.

Hançeri avucuma sürüklerken, yüzeye damlayan kanla irkildim. Bu kadar çok yaşam getirebilecek bir şeyin, ölüm getirmek için kullanılmasına izin vermek bir israf gibi geliyordu.

"*Sanguis terrae et os**," dedim ve kemiklerin sunduklarım karşısında masanın üzerinde hareket edişini izledim. Kristallerin oluşturduğu pentagram, tahtadan çıkan sarmaşıklarla aynı hizaya gelerek sembolü masanın üzerine çizdi.

Bana diktiği bakışlarına aldırmadan bıçağı Nova'ya uzattım. O da aynı şeyi yaptı, öne doğru eğilerek elini kesti. Son Üst Meclis döneminde böyle bir büyü yasaklanmış olmasına rağmen, büyüye kanını sunmakta tereddüt etmemişti. Gray'i daha önce de öldürmeye çalıştıklarından hiç şüphem yoktu ama Siyahların ölü çağırma büyüsü onlara yardım etmemişti.

* (LAT.) Toprağın ve kemiğin kanı.

Onun havasıyla dolan odada bir rüzgâr esti, tenimi yıkadı ve beni iliklerime kadar ürpertti. Bıçağı yanındaki Della'ya uzattı. Odaya düşen ve hafifçe çiseleyen yağmur, büyü çemberimizin içinde küçük damlacıklar bıraktı.

Sarı cadı kendini kesti, masanın üzerinde büyüyen sarmaşıklar alevlerle doldu. Bir sınır görevi görerek hançeri tekrar ortaya yerleştirmem gerektiğinde, canımı yakacak olan ateşi sınırladılar. Kan yandı ve keskin kokusu odayı doldururken alevlerle bütünleşti.

Yanındaki Kızıl cadı, bıçağı elinde gezdirmek için döndüğünde içimize bir ihtiras dalgası yayıldı. Iban yanımda gerildi, bana biraz daha yaklaştığında onu görmezden gelmek için kendimi zorladım. Kızılların büyüsü güçlü olsa da zaten orada olmayan bir şeyi yaratamazlardı.

Ve bedenimin uğruna şarkı söylediği kişi, kesinlikle o değildi.

Beyaz cadı kanını ekledi, kristallerin uğultusu çemberimizin ötesindeki tüm sesleri bastırıyordu. Mor cadı çemberi tamamladığında Iban kenara çekildi, büyü eksikliği yüzünden dışarı atılmıştı. Harekete geçirdiği planın dışında bırakılmaktan duyduğu hoşnutsuzluk aşikârdı ama arkamda oyalanmasından nefret ediyordum.

Gray gider gitmez onunla ilgilenmem, sınırlarımı çok net bir şekilde belirlemem gerekiyordu. Gray olsun olmasın, ikimiz için bir gelecek yoktu.

Ben huşu içinde bakarken tavanda parıldayan yıldızlar çembere düşüyor ve aramızda yayılıyordu. Mor cadı hançeri bana uzatıp tüm sihrimizi içine yerleştirmek için son adımı atmama izin verdi.

Hançeri ondan alırken yutkundum ve yanan beşgene baktım. Kendimi hareket etmeye zorlayıp elimi alevlere doğru

götürdüm. Bıçağı masanın üzerine koyduğumda ateş derimi yalayıp yaktı ve geride kömürleşmiş, siyah çatlaklar bıraktı. Dişlerimi sıkarken acı kemiklerime kadar işliyordu.

Bu güce dayanabilmek için kendimden daha fazlasını vermem gerekiyordu.

Geri çekildim, kolumu kendime doğru çekerken derimin yeniden iyileşmesini izledim. Kömürleşmiş siyah derinin yerini taze pembe deri almıştı.

Hançer, alevler yavaşça sönene kadar onun içinde durdu; altın bir ışıkla titreşerek ateşi ve onunla birlikte yanan kanı emdi. Elimi masanın üzerinde gezdirip kemiklerimi kendime geri çağırırken sarmaşıklarım geri çekildi. Beyaz cadı kristallerini aynı şekilde toplarken kemikler de belimin etrafına dolanarak yuvalarına döndüler.

Çemberin içine uzanıp parmaklarımı hançerin kabzasına doladım. Gücün taze sıcaklığı beni yaktı, büyüyü kabul ederken derin bir nefes aldım. Hançerin içine hapsolmuş kadim gücün sesini, içimde hissediyordum.

Sıkıca tutup gözlerimi masanın etrafında bekleyenlere çevirdim. Kızıl cadı bir bakışla Iban'ı olduğu yere sabitledi ve başını sallayarak kapıya yöneldi. Sonunda bana dönüp kızıl gözlerini kısarak, "Umarım sana güvenmekle hata yapmamışızdır, Üst Meclis," dedikten sonra odadan ayrıldı.

Diğerleri teker teker odayı terk ederken, "Dua edelim de işe yarasın," dedim. Della, Nova ve Iban'ın konuşmalarını dinlemeyi reddederek yerime oturdum. En sonunda onlar da çıktı.

Sadece ben kalmıştım.

30

WILLOW

İçgüdülerimle hareket ettim.

Bacaklarım vücuduma bağlı değilmiş gibi hissediyordum ve hançer artık avuçlarımda olmasa da, onu alevlerin içine yerleştiren kişi olarak gücünün yankısını içimde hissedebiliyordum. Yanımdaki postacı çantasına güvenle yerleştirdikten sonra yavaşça merdivenlerden yukarı çıktım.

Öğrenciler yanımdan geçip giderken yapmak zorunda kaldığım şeyin acısını hissetmek için kendime zaman verdim. O ofise adımımı attıktan sonra kendim için üzülemezdim. Bu defa hilekâr olan ben olacaktım.

Sadece, buraya gelirken en başından beri hedeflediğim şeyi yapacaktım.

Ya şeytanın karısı ya da dünyayı onun yozlaşmasından kurtarmak için kendini feda edecek kadın olacaktım.

Dokunduğu herkesin derisinin altına nasıl sızdığını, bizi kendimize nasıl düşman edebileceğini biliyordum.

Gray'in yalanlarına kanmanın ne kadar kolay olduğunu biliyordum, hem de yanlış olan her şeyin vücut bulmuş hali olduğunu bile bile...

Köşeyi dönüp kapımızın önünde durdum. Birkaç derin nefes alıp acımı ve korkumu bir kenara ittim. Benim asla sahip olmadığım merhamete sahip olmasını, hızlı ve kolay bir ölüm yaşamasını umuyordum. Baş iblisleri yaptığım şeyi öğrendiklerinde bana acı çektirecek ve Lucifer'ın gücünün geri kalanı da benimle birlikte bu dünyayı terk edecekti.

Yüzüme kararsız bir gülümseme yerleştirip kapıyı iterek açtım ve odaya girdim. Gray kanepeye uzanmış, kucağında tuttuğu bir kitabın sayfalarını çeviriyordu. Kendisi için yarattığı yeni yuvasında çok rahat ve gevşemiş görünüyordu.

Yaklaştığımı görünce gülümseyerek kitabından başını kaldırdı. Yüzümdeki ifadeyi gördü ve bunu, daha önceki itirafımla ilgili bir gariplik olarak yorumladı.

Tam olarak planladığım şeyi yapıyor, boğazımı tıkayan ve beni sessiz tutan duygularımı örtbas ediyordum. Babam acımasız olmamı, düşünmeden ve umursamadan öldürmemi, ustalıkla baştan çıkarmamı istemişti.

Yaklaşıp Gray'in hemen önünde durduğumda, içimde bu görevlerden geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Gray bacaklarını açıp kalçalarımı aralarına çekerken ben de çantamı kanepenin arkasına bıraktım. Bana dokunurken parmakları kemiklerime sürtündü, yüzüme bakarken başparmakları üzerimde daireler çiziyordu. "Garip hissetmene gerek yok, Küçük Cadı. Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez."

Başımı salladım. Haklıydı.

Ona olan aşkım *hiçbir şeyi* değiştirmiyordu.

Başparmaklarını gömleğimin altından geçirirken gülümsedim, çıplak tenime dokunduğunda keskin bir nefes aldı. "Güçle uğulduyorsun," derken öne doğru eğilip aldığım derin nefesi çekti. İçimde hapsolan gücün tamamen bana ait olmadığını fark edeceği anı bekleyerek sustum.

Bir adım geri çekilip, eğilerek yanağını avuçlarımın içine aldığımda hiçbir şey söylemedi. Yüzünü kendime doğru eğdim ve önümdeki meleğe baktım. Şu anda şeytandan çok Morningstar'a benziyordu. Yüzüme sanki tüm dünyası benmişim gibi bakıyordu. Ağzımı onunkine değdirdim ve dudaklarını nazikçe öptüm.

Veda öpücüğü.

Öpüşürken inledi, ellerimi omuzlarına koyup onu geriye doğru itmeme izin verdi. Kanepeye yaslandı, ben elbisemin eteklerini kaldırıp iç çamaşırımı yana doğru kaydırırken sırıtarak bana baktı. Yanına gelip kemerini çözüp fermuarını açtığımda tek kaşını kaldırdı.

"Açgözlü minik cadı," dedi. Bu sözlerdeki alay beni ürpertmişti. Beline sarılıp ağzımı daha kuvvetli bir şekilde onunkine yapıştırırken bunu düşünmeyi bıraktım. Aramıza uzanıp onu girişime yönlendirdim.

Kızıl cadıdan gelen ihtiyaç fırtınası, yapmam gereken şeyle ilgili stresimi azaltmıştı. Islak olmadığım için Gray artık çok büyük geliyordu. Kalçalarımı yuvarladığımda acı beni hareketsiz bıraktı ve ağzına doğru inlememe neden oldu. Sığ itişlerle yükselip alçalarak bedenimin kontrolü ele almasına izin verdim. Vücudum ne yapacağını biliyor, aletinin içimde kaymasına ve dudaklarının dudaklarıma değmesine karşılık veriyordu. Gray, kalçamı uzunluğundan aşağı indirirken inleyerek kendimi açmama izin verdi.

Başımı eğerek dilimi onunkine doladım. Bu, olmasını istediğimden çok daha nazikti. Seks yapmaktan çok sevişmek gibi hissettiriyordu. Gray kıçımı tuttu, her iki yanağını da avuçlayarak hızımı belirlememe izin verdi. Kendimi onun üzerinde kaldırıp indirirken beni destekledi. Öpücüğüm dikkatini dağıtırken yavaşça hareket ediyordu.

Yüzünü ellerimin arasına alarak, sahip olduğum her şeyi bana inanmasını sağlamak için harcadım. Tek bir an için bile olsa, sözlerimde ciddi olduğumu bilmesini istiyordum.

Bizi seçecek kadar bencil olamasam bile sevildiğini bilmesini istedim.

"Küçük Cadı," diye mırıldandı. En sonunda geri çekildiğimde gözleri kapalı kalmıştı. Bu lakap, onu öldürmek için kalbimin etrafına yerleştirmeye çalıştığım duvara çarptı. Derin sesinin mırıldanışını son kez duyacağımı fark ettiğimde ise o duvar çatladı.

Bu, bana son kez Küçük Cadı deyişiydi.

Gözlerini açtığında ona baktım, yüzünü serbest bıraktım ve ellerimi kanepenin arkasına yerleştirdim. Onu daha derinlere çekmek için vücudumu kaldırıp kalçalarımı daha ateşli bir şekilde döndürmeye başladım. Adımı söyleyerek inledi, aleti içimde yaklaşan orgazmının işaretiyle seğiriyordu.

Yavaşça hareket ettim, elimi çantanın içine sokup hançeri çıkardım. Eğilerek son bir öpücükle ağzına dokundum, dudaklarımızın birbirine nazikçe değmesi ona kendini çoktan bir hayaletmiş gibi hissettiriyordu.

Nihayet kendimi geri çektiğimde, gözlerimde yaşlar olduğunu biliyordum. Gözlerini açtı, yanağımı avucuna alıp endişeyle başını yana doğru eğdi. "Sorun ne, aşkım?"

Altdudağım titrerken pes ettim ve daha fazla dayanamayarak gözyaşlarıma boyun eğdim. Zorlukla aldığım nefesle, "Özür dilerim," diye soludum.

Bakışlarındaki şaşkınlık karşısında bastırmaya çalıştığım panikle mücadele ettim.

Ardından hançeri kalbine sapladım.

31

WILLOW

Ciğerlerinden ıslak, hırıltılı bir ses çıktı.

Kaburgalarına saplanan ve altındaki organa ulaşmak için doğru açıda duran hançere bakarken kaşları çatıldı. Tekrar bana baktı, gözlerindeki acıyı görünce ağzımdan boğuk bir hıçkırık kaçtı.

Bir kez daha, "Özür dilerim," derken hançeri kalbinin olabildiğince büyük bir kısmına saplayabilmek için çevirdim.

Hırıltıyla soludu, altımda öksürüğe benzer bir ses çıkardı. Hançeri çekip çıkardım, kanı yaradan olduğu gibi akarken kenara fırlattım. Kan kanepeye akarak bej kumaşı onun hayatıyla lekeledi.

"Neden?" diye sordu, sesi boğuk ve sertti. Kendimi ondan ayrılmaya, onu orada bırakmaya ikna edemedim.

Yalnız kalmasını istemiyordum.

Bu işin yürümesi için rol yapmıştım, o zaman sorusu neden bana kendimi daha kötü hissettiriyordu? Yanından ayrılmadan başımı sallayarak, "Nedenini biliyorsun," dedim.

Kanı akmaya devam ederken görüşü odaklanamaz hale geldi. Kendi kanıyla lekelenen elini yüzüme doğru kaldırdı. Yanağımı avuçladığında kanının ıslaklığı tenime bulaştı. "Seni seviyorum,"

dedi. Sesindeki çelik gibi kararlılık beni şaşkına çevirmişti. Ölüme yakın bir adamdan bekleyebileceğim hiçbir zayıflık yoktu, sadece sıcak kelimelerle sarılmış sert bir uyarı vardı.

Beni seviyordu ama bu, yaptığım şey yüzünden acı çekmeyeceğim anlamına gelmiyordu...

Bakışlarımı yarasına, gömleğindeki lekeye çevirdim ve kan akışının durduğunu fark ettim. Gözlerim tekrar onunkilere kaydı. Bakışlarındaki sakin öfke, dışa vurulan herhangi bir hiddetin olabileceğinden çok daha dehşet vericiydi.

Panik içinde elimi yarasına götürdüm, parmaklarımı gömleğindeki kesiğe batırdım. Hançerin yarası yoktu, sadece yaptığım şeyi örten taze bir deri tabakası vardı.

Kanepeyi boyayan kan birikintisi olmasaydı, her şeyi hayal ettiğimi düşünebilirdim.

Geri çekilirken irkildim, hareket ettiğimde benden kurtuldu. Ben geri geri giderken, o kanepede otururak sadece beni izledi. İntikamını almadan önce fazla uzaklaşamayacağımı bildiğim için koşmaya zahmet etmedim. Başka kimsenin onun öfkesinin hedefi olmasına izin veremezdim.

Gray kendini tekrar pantolonunun içine soktu ve hiçbir acı belirtisi göstermeden düzgünce ayağa kalktı. "Gray," dedikten sonra sustum. Söyleyebileceğim, yalvarabileceğim hiçbir şey yoktu.

Onu öldürmeye çalışmıştım.

Ve başarısız olmuştum.

Bana yavaşça yaklaşırken, "Sana o kadar kötü mü davrandım?" diye sordu. Jonathan tısladı ve beni kaderime terk ederek kanepenin altına çekildi.

"Öyle değil-"

"Ne öyle değil, Willow?" diye sordu, öfkesi nabız gibi atıyordu. "O halde beni neden öldürmeye çalıştın?"

"Beni kullandın!" diye çığlık attım. Geriye doğru irkildiğinde içim huzursuzlukla doldu. Bizi buraya getirmek için yaptıklarının yeterli olduğunu düşünmüştü ama bunu aşıp geride bırakabilecek durumda olduğumu sanmıyordum. "Ve ikimiz de bunu tekrar yapacağım biliyoruz."

"Haklısın." Başını salladı. "İstediğimi elde etmek için seni kullandım ve sonra bunu telafi etmek için elimden gelen *her şeyi* yapmaya çalıştım. Seni bir daha asla incitmezdim. *Bunu* asla yapmazdım. Bizi asla bir kenara atmazdım."

O yaklaşırken bir adım geri çekilerek bağırdım. "Hâlâ anlamıyor musun? Bu asla bizimle ilgili değildi!"

"Her zaman lanet bir kurbansın," diye terslediğinde sözleri içime daha çok battı. Ben kurban olmak, babamın alamadığı kemikleri alıp kendimi feda etmek için yetiştirilmiştim.

Bu amaç olmadan kim olduğumu bilmiyordum.

Gray bana doğru yavaş adımlarla yaklaşırken, "Senin için açıklayayım, Willow. Bu, *hep* bizimle ilgiliydi," diye hırladı. Yatak odasına girmekten başka çarem yoktu, o beni takip ederken odaya göz gezdiriyordum. Kapıyı kavradı ve arkasından çarparak kapanması için savurdu. Benden haber bekleyen arkadaşlarımı düşününce panikledim, okulun bu sesle nasıl yankılandığını duyuyorlar mı diye merak ettim. "Benden kurtulmak istedin çünkü beni *seçemeyecek* kadar zayıfsın."

"*Beni kıracaktın*!" Çığlık attım, boğazıma doğru tırmanan tiz sesim beni bile şok etti. Yatak odasınm ortasında donup kaldım, daha fazla geri çekilmeyi reddediyordum. Ona yeterince alan vermiş ve kendimi köşeye sıkıştırmıştım. Beni öldürebilirdi, canımı yakabilirdi ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Yaptıklarımdan sonra bunu hak etmiştim. Suçluluk duygum üzerime baskı yapıyordu ama kendimi bunu düşünmemeye zorladım. O daha kötüsünü yapmıştı.

Gray, "Seni aptal!" diye beni terslediğinde, ağzım şaşkınlıkla açık kaldı. "Ben seni bulmadan çok daha önce kırılmıştın."

Odanın diğer ucunda gözlerimi kırptım. İçimdeki her şey sessizliğe gömülmüştü. Öfkeyle dişlerimi sıkarak, "Yanılıyorsun," dedim. Ona zarar vermek, onu tekrar bıçaklamak istiyordum.

"Seni incittiğimde bir kalbim yoktu ve bu varoluşumun en sefil deneyimiydi. *Senin* bir kalbin var, Küçük Cadı ve birine değer verdiğini kabul etmektense sevdiğin adamı öldürmeyi tercih ediyorsun!" diye bağırdı, sesi giderek yükseliyordu.

"Siktir git," diye hırlayıp ona doğru yürüdüm. Gray'i geçmeye kararlı bir şekilde yatak odasının kapısına doğru ilerledim. "Hayatımda pek çok insana değer verdiğimi itiraf ediyorum. *Senin aksine*, onlar benim sevgimi hak ediyor."

"Bu yüzden mi onlarla arana mesafe koyuyorsun? Bu yüzden mi onlara değer verdiğini söylemek yerine *sevdiğini* bile söyleyemiyorsun?" diye sordu. Ses tonu, içimde bu duygunun olması gereken tüm küçük boşlukları dürttüğü için alaycıydı.

Önemsemiştim. Korumuştum.

Ancak sadece annemi ve Ash'i sevmiştim.

Ve şimdi ikisi de gitmişti.

Başımı salladım ve ona cevap vermeyerek tartışmayı sonlandırdım. İkimiz de haklı olduğunu bilirken söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu ama bunun artık önemi de yoktu. Aceleyle kapıya yöneldim.

Gray parmaklarını koluma dolayarak, "Daha konuşmayı bitirmedik!" diye bağırdı. Beni sıkıca kavrayıp yüzüme dik dik bakarken kendine doğru çekti.

Alaycı bir ifadeyle, "Hiç başlamadık ki," dedim. Kolumu, morartmakla serbest bırakmak arasında seçim yapmak zorunda kalana kadar çekiştirdi. Bir zamanlar canımı yakmamak için kolumu bırakabileceği yerde, şimdi daha sıkı tutuyordu.

"Beni sevdiğin gerçeği seni ürkütüyor. Her gününü seni tekrar incitecek bir şey yapacağım korkusuyla geçiriyorsun," dedi. Onu geriye doğru iterek kolumu zorla tutuşundan kurtardım. Dengesini sağlarken ondan uzaklaştım ve bir kez daha kapıya doğru hareket ettim.

Parmaklarımı kapı koluna dolayıp çekerek açtım. Gray'in avuç içi tahtaya çarparak kapıyı sertçe kapattığında onunla yüzleşmek için döndüm. Kaburgalarının arasında açtığım yarayı hedef alarak karnına yumruk attım. Homurdandı, parmaklarını boğazıma dolayarak sırtımı kapıya çarptı.

Beni oraya sabitlerken parmakları boğazımı uyardığını gösterecek kadar sıkıyordu. "Yeter, Willow."

"Yap şunu," diye hırıldadığımda kaşları çatıldı. "Öldür beni artık."

Boğazımı sıkan eli gevşedi, iç çekip öne doğru eğilirken beni sabit tuttu. Alnını alnıma yaslayarak bir an durakladı. Ağzını alnıma değdirdiğinde gerildim, beni serbest bırakıp kapıdan uzaklaştı.

Oturma odasına doğru ilerledi ve onu bıçaklamak için kullandığım hançeri eline aldığında, onu takip etmekten başka seçeneğim yoktu. Ona dokunduğu anda büyünün baskısını hissettim, benimle işini çoktan bitirmeye karar verdiğinden emindim. Hançeri elinde döndürürken, "Ölmemi bu kadar çok mu istiyorsun?" diye sordu.

Cevap veremedim. Yüzündeki hüznü izlerken kendimle yüzleştim. "Gray..."

"Bana cevap ver. Ölmemi mi istiyorsun? Gerçekten hayatına devam edip, beni bir daha görmemeyi tercih edecek kadar mı benden nefret ediyorsun?" diye sordu. Ellerimi umutsuzca yüzüme götürdüm, durduramadığım gözyaşlarımdan kurtulmaya çalışıyordum.

Gray bana doğru gelirken hançeri çevirip kemikten sapını elime bastırdı. Parmaklarım kabzanın etrafına dolandı ama ucunu doğrulttuğu yer onun göğsü değildi.

Benim göğsümdü.

"Bu hançer beni öldürmek için yapıldı, hiç kuşkun olmasın. Ancak benim zayıflığım bu hançer değil, Küçük Cadı," dedi ve hançeri kalbime dayayarak beni orada öylece bıraktı. "Sensin."

"Sen ne demek istiyorsun?" O aramıza mesafe koyarken burnumu çektim.

Daha fazla mesafe koymasını istiyordum fakat aynı zamanda bana sarılmasını da istiyordum. İlişkimizdeki çıkmaz buydu, birbiriyle yürümemesi gereken ama bir şekilde yürüyen iki insanın dengesiz ilişkisine sahiptik.

"Yaptığın hatanın *beni* bıçaklamak olduğunu söylüyorum. O hançer senin için yapıldı," dedi ve bakışlarımı hançerin bana değen ucuna indirmeye zorladı.

"Bu ne-"

"Seni geri getirdiğimde hayatlarımızı birbirine bağladım, Willow. Eğer ölürsen, ben de peşinden geleceğim," diye cevap verdi. O öylece beklerken kelimeler aramızda duruyordu. Seçim yapmamı bekliyordu. "Ve işte bu hançerle öleceksin."

Kurban olmak üzere yetiştirildiğim hayat ya da onun yanımda olduğu bir hayat.

"Seni buraya büyük olasılıkla öleceğini bilerek gönderdiler," dedi. İhtimallerin benim lehime olmadığını hepimizin bildiği düşünülürse, tartışacak enerjiyi bile kendimde bulamadım. Başarı ölüm demekti ve hiçbirinin Gray'in kendi hayatına kastettikten sonra, hayatımı bağışlayacak kadar beni önemsediğine inanmak için bir nedeni yoktu. "Sen lanet bir fedakârlıktan çok daha fazlasına değersin, Willow. Bunu anlayamıyorsan eğer, seni hayal kırıklığına uğratmış olurum."

Elimdeki bıçağı hareket ettirdim. Gray hançeri kendi kalbime saplayacağımı düşündüğünde bana doğru hareket edişini izledim. "Bunu yapmama izin verecek misin, seni de öldüreceğini bildiğin halde?" Vereceği cevaba bir sonraki nefesim kadar ihtiyacım varmış gibi sordum.

Kafamı toparlayamıyordum, buraya nasıl geldiğimizi anlayamıyordum. Bu bir uçurumdu ve ağzını açtığında, bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum.

Yüzündeki samimiyet, içimde geriye kalan her şeyi kırdı. Gözlerini benimkilerden ayıramadan, "Sen olmadan buradaki hiçbir şeyin değeri yok. Sen benim evimsin," dedi. Devam etmesini beklerken bakışlarımı ondan ayırmadım. "Onlar, dünyayı kurtarmak için seni seve seve feda ederler. Ancak ben etmezdim. Cehennemde yanımda olacağını bilseydim, burada tek bir nefes dahi almazdım."

Gözlerimi elimdeki hançere çevirip uzunca baktım. Kendim hakkında bildiğimi sandığım her şeyin, incinme ve terk edilme korkusunu gizlerken güçlü gibi davranan kadının sembolü gibiydi.

Onlar kendilerini kurtarmak için beni feda ederdi ama o etmezdi. Bana vereceğini düşündüğüm özgürlük ya da umduğum seçim bu olmayabilirdi. Fakat bu seçim bana aitti.

Özgürlüğe sahip olmak her şeyi o kadar netleştirdi ki şaşırdım.

Hançeri göğsümden çektim ve ellerimi yana indirip düşmesi için serbest bıraktım.

Bir an sonra Gray üzerimdeydi, bacaklarım çökerken beni kollarının arasına aldı. "Özür dilerim," diye fısıldadım ve beni kucaklamasına izin verdim. Kollarımı başının etrafına doladım, sıkıca sarılıp çılgınca ona yaklaşmaya çalıştım.

Beni yatak odasına taşıdı, nazikçe yatağa yatırdı ve elbisemi kalçalarımdan yukarı itti.

Ağırlığını benimkinin üzerine vererek içime girdi.

Evine döndü.

32

GRAY

Günün birinde Willow, kendisi için bir şey istemeye hakkı olduğunu kabul etmeyi öğrenecekti. Ara sıra kendi ihtiyaçlarını ön planda tutması onu bencil yapmayacaktı çünkü o *asla* benim gibi olmazdı. Kendini asla yaşadığı dünyanın ve meclisi için en iyi olanın önüne koymazdı.

İçine girdiğimde inledi, hissettikleri onu ikiye böldü. Willow daha önce kendisiyle hiç bu kadar çelişkiye düşmemişti. Özellikle de Charlotte'ın elimden almamış olmasını dilediğim tacizci, boktan babası tarafından tüm meydan okumaları ondan alınmışken.

Ona yavaş yavaş acı çektirmek için neredeyse her şeyimi verirdim. Onu diri diri toprağa gömerdim ve hayatı için savaşmaya ya da geceyi yalvararak geçirmeye zorlardım.

Düşüncelerimi bir kenara itip Willow'un yüzünden akan sessiz gözyaşlarına baktım. Sanki başladığı için artık duramıyordu, kendi yaptıklarından dolayı hissettiği dehşet onu darmadağın etmişti. Hollow's Grove'a gelen o güçlü cadıyı geri istiyordum. Hayatı boyunca uğradığı ihanetlerin karışımına benim manipülasyonlarım eklenmeden önceki haline dönmesini istiyordum.

Kanımın onu ileriye götürecek bir amaca, odaklanmasını sağlayacak bir şeye ihtiyacı vardı. Böylece tüm gününü başına gelecek olası kalp kırıklıklarını düşünerek geçirmeyecekti. Bununla sabah ilgilenecek, ona en çok ihtiyaç duyduğu şeyi verecektim.

O hançeri büyülemesine yardım eden kişileri bulup öldürdükten hemen sonra.

Şimdilik dikkatini dağıtmak için ağzımı onunkine yapıştırarak içinde hareket ettim. Kollarını ve bacaklarını etrafıma doladı, sanki tüm hayatı buna bağlıymış gibi bana tutundu.

Fakat öyle değildi, her zaman bildiği bir şeyin hatırlatılmasına ihtiyacı vardı.

Artık yalnız olmaması, bana ihtiyacı olduğu anlamına gelmiyordu. Benim ona olan ihtiyacım, onun bana duyduğundan çok daha fazlaydı. Ben onsuz bir yaşam düşüncesine katlanamazken, o beni ruhundan söküp atmaya hazırdı.

Bu düşünceyle yeniden öfkelendim, bacakları kasıldı ve beni tutmaya çalışırken boğazımdan bir hırıltı yükseldi. Kollarımın arasında yumuşak ve uysaldı. *İkimizin* de kim olduğunu ona hatırlatmak için yapacaklarımdan, neredeyse pişmanlık duymama neden oluyordu.

Benim olmasını istemiştim. Bana kapılarını açmasını, beni bekleyen kollarıyla karşılamasını istemiştim.

Yine de onu kızdırdığımda, kanımı akıtmaya fazlasıyla istekli olan küçük cadıyı *asla* kaybetmek istememiştim.

Bedenimle yatağın ucuna doğru hareket ederken, kollarını ve bacaklarını üzerimden iterek vücudundan kurtuldum. Willow bacaklarını kaldırırken gözleri büyüdü, dirseklerine yaslanarak sertleşmiş aletime dikkatle baktı. Onunla işim henüz bitmemişti ve kayıtsız yüz ifademe baktığı anda tehlikede olduğunu anlamış gibiydi.

Döndü, yatağın diğer ucuna doğru ilerledi ve üzerini örtmek için elbisesini aşağı itmeye çalıştı. Onunla işim bittiğinde,

zaferimin bir göstergesi olarak elbisesini taht odasında giymesini istemeyecek olsaydım, yırtıp vücudundan çıkarırdım.

Willow benim kanımla kaplıydı ve odadaki her erkeğin, onu tohumlarımla da doldurduğumu bilmesini sağlayacaktım.

Kalçalarından tutarak onu kendime doğru çektim. Dizleri çarşafın üzerinde kayıyor, sağlam bir şeye tutunmak için mücadele ederken tırnakları kumaşı kavrıyordu. Onu yatağın ucuna doğru getirip dizlerini açarak yataktan sarkıttım. Ayak parmakları yere zar zor değiyor, kendini desteklemek için zorlanıyordu. Beni içine almamak için kaslarını sıktı, bu çabayla kalçaları da gerildi.

Kıkırdayarak ağırlığımı üzerine verdim. Sikim kıçının ortasına yerleşti ve onu bileklerinden yakalamak için mücadele ederken sığ itişler yapmama izin verdi. Bileklerini arkasında bağlayıp sırtının alt kısmına sabitledim ve vücutlarımızın arasına hapsettim. "Gerçekten bu kadar kolay kurtulacağını mı sandın, Küçük Cadı? Hem de yaptığın şeyden sonra?" diye fısıldadım, titremesini izliyordum.

Omzunun üzerinden bana kaşlarını çatarak bakarken, yüzünde korku ve öfkenin o nefis karışımı vardı. Kollarını açmak istiyor, beni savuşturmaya çalışıyordu. Başka biri olsaydım, muhtemelen başarılı olurdu.

Küçük cadım kendi gücünün farkında bile değildi ve onu zapt etmek için çok az çaba sarf ediyordum.

Bileklerini yeniden konumlandırıp tek elimle sabitledim. Omuzlarının kollarıyla birlikte geriye doğru kıvrıldığı görüntüden hoşlanmıştım. Vücuduna verdiği kıvrımı görünce dilimi omurgası boyunca gezdirebilmeyi diledim.

Öyle de yaptım. Boştaki elimle saçlarını yolumdan çektim. Dilimin dokunuşuyla titredi, aldığı zevkle tüyleri diken diken oldu.

Sonunda boynuna ulaştığımda, hâlâ sivri dişlerim olsaydı onu ısıracağım yerdeki narin deriyle oynadım. Yine de baştan çıkmasına izin verdim, dişlerimi etine öyle sert batırdım ki haykırdı ve altımda çırpındı. Onda iz bırakmaya kararlıydım. Çırpınırken daha da sert ısırdım, boğazını morartırken onu hareketsiz tuttum.

Ağzımı orada tutarak, kızarmış etinin dilimdeki tadının keyfini çıkardım. Boştaki elimle, elbisesini sırtının ortasında toplanacak ve yolumdan çekilecek şekilde ittim. Sonra dokunuşumu uyluklarına kadar takip ederek biraz daha aşağıya geçtim. Isırığımın sertliğine rağmen ıslanmıştı. Willow'un vücudu, acıya yeni yeni farkına varmaya başladığı zevkle karşılık veriyordu. Dudaklarına doğru kaydığımda, Willow kalçalarını sabit tuttu ve iki parmağımı kolaylıkla içine aldı.

Dişlerim boğazındayken ve elleri arkasına kenetlenmişken, Willow içine soktuğum parmaklarla kendini becererek ona verdiğim her şeyi alıyordu. Parmaklarımı çekip yerine aletimi koydum ve içine girerken gülümsedim. Ben onu dizinin arkasından kavrarken haykırarak itişimi karşılamak için bana doğru eğildi. Dizlerinden birini yatağın en ucuna yerleştirmek için bacağını kaldırdım. Sonunda boğazını serbest bırakırken onu iyice açtım.

Boynu kızarmıştı, dişlerimin belirgin izi çoktan morarmaya başlamıştı. Bir avucumu kıçının yumuşak etine vurup aletimi içine sokarken sallanmasını izledim. Ağzından tek bir itiraz ya da tartışma kelimesi çıkmamıştı.

Kıçını sertçe tokatladığımda, "Daha sert," diye inledi. Ona arzuladığı şeyi vermem için kalçalarını hareket ettiriyordu.

"Ne kadar da uslu bir cadı," diye mırıldandım. Kıçı kırmızıya dönmüştü. El izim, etinin üzerinde mükemmel görünüyordu. "Seni cezalandırmamı istiyorsun, değil mi?"

İnledi, sesi doğrudan hayalarımda yankılandı.

Bu kadın benim için yaratılmıştı, lanet olası her bir parçası benim için yaratılmıştı.

"Gray," dedi. İsmim kulağıma hiçbir zaman, tutkunun sancıları içinde ondan geldiği kadar saygılı gelmemişti. Yakarışları babama dua eden ruhlardan çok daha güzel, benden merhamet dilenen mahkûmlarınkinden çok daha çarpıcıydı.

Beni bir tanrı yapmıştı ve bedeni de benim sunağım olmuştu.

Derinlere girerek, "Bana cevap ver," dedim. Sonunda durakladım, sikimin başını amının en derin yerlerinde hissetmesine izin verdim. Hafifçe geri çekildi, bakışları yumuşarken acının sızısı zevkine karıştı. Dişlerini altdudağına gömdü, arzusunun karanlık sınırını itiraf ederken gözleri utançla kapandı.

"Evet," derken sesi kesildi. Kalçalarımı geri çektim, sonunda gözlerini açtığında içinde yavaşça hareket ediyordum. Utanç duygusunu bir kenara iterken bakışlarında kararlılık vardı. Canlı, meydan okuyan bu kadın, benden ne isteyip ne istememesi gerektiğinin söylenmesini reddediyordu. Yatak odamızda ne yaptığımız bizim dışımızda kimseyi ilgilendirmezdi ama ona dokunduğum anda, mükemmel küçük seks oyuncağım haline geldiğini başka kimsenin bilmeyeceğinden emin olamazdı.

Bu bilgi sadece bana aitti ve onu bu şekilde düşünen herkesin beynini yakacaktım.

"Kelimeleri istiyorum, Küçük Cadı," derken bakışlarını kendi üzerimde tuttum. Eğer istemeseydi ya da arzularım itiraf edecek ve benden onları yerine getirmemi isteyecek kadar güçlü olmasaydı, harekete geçmezdim.

Willow da ben de aramızdaki geçmişi temizlemek için cezama ihtiyacı olduğunu biliyorduk. O da en az benim kadar bunu kendisi için istiyordu.

Sonunda, "Yaptığım şey için beni cezalandırmanı istiyorum," dedi ve bu sözler sikimin içinde seğirmesine sebep oldu. İnledim, hayalarımda oluşan ihtiyacı bastırdım.

Bu gece içine boşalacağım şey amı olmayacaktı.

"Yok olmasını sağla," diye yalvardı ve yatağın kenarına dayadığım bacağını indirmeme izin verdi. Bacağını yere doğru bıraktım ve uzanmak için zorlanırken gerilmesini izledim.

Elimi tekrar kıçına vurarak, "Sana hayır diyemem, aşkım. Bana bu kadar güzel yalvarırken olmaz," diye itiraf ettim. Vuruşumu karşılamak için kıçını kaldırırken inledi. Kıkırdadım ve komodinin çekmecesine uzandım. "Kıpırdamadan duracaksın yoksa seni bağlarım. Anlıyor musun?" Ona yapmayı planladığım şeyin dikkatli bir hassasiyet gerektirdiğini bilerek sordum.

Canının yanmasını istiyordum ama benden bunu bir daha istemeyecek kadar yanmasını da istemiyordum. Güvenini korumak denge işiydi, sınırlarını aşmadan ona yeteri kadarını veriyordum. Kabul ederek başıyla onayladı, şişe kapağının açıldığını duyunca aniden irkildi.

Omzunun üzerinden bakmak için başını çevirirken, "O ne?" diye sordu. Şişeyi göremeyeceği kadar alçakta tuttum ve ters çevirerek birkaç damlanın aletimin dibine damlamasına izin verdim. Vücuduna yaymak için sikimi kullandım ve gözleri büyüyüp ağzı açılırken amına girip çıktım.

İksir, Kızılların büyüsüyle oluşturulmuştu. Sadece onun için yarattığım bir güçlendiriciydi. Eninde sonunda bugünün geleceğini biliyordum; Willow'un her şeyini alma ve onu kendime ait kılma arzum görmezden gelemeyeceğim kadar güçlüydü. Bana bu parçasını vermekte tereddüt edeceğini biliyordum, bunu yapmaması aptallık olurdu.

Onu uzun, yavaş kaymalarla becerirken inledi, güzel yüzü zevkle buruştu. "Lütfen," diye yalvardı, neredeyse kıvranıyordu.

Beni bir kez kıçına aldığında, zavallı amının ihmal edilme şekliyle kıpırdamadan duramayacaktı.

İksir saatlerce sürecekti ve aletime susadığında onu Mahkeme odasına götürmek tek niyetimdi. İdeal bir dünyada, cezasının Meclis izlerken hiç kıpırdamadan üzerime oturması için onu zorlardım.

Bir an için kollarım serbest bıraktım ve hareketsiz durma emrime uyup uymadığını kontrol ettim. Biraz kıpırdandı, kendini yakaladı ve ne yaptığını anladığında hareketsiz kaldı. Güldüm, önümüzdeki birkaç dakikanın onun hiç hareket edemeyeceği kadar sıkı bir şekilde sarmaşıklara dolanmasıyla sona ereceğini biliyordum.

İksiri elime damlattım, şişeyi komodinin üstüne koymadan önce parmaklarıma odaklandım. Willow ile birleştiğimiz noktaya dokunduğumda tamamen ıslanmışlardı. Elimdeki tüm sıvıyı aletime sürtüyor ve onu doyumsuz hale getirecek büyüyü daha fazla yayıyordum.

İki parmağımı, aletimle birlikte içine itip onu tamamen doldurduğumda boşaldı. Kolları sırtından çözüldü, aşağı kayarak yatağı yumruklarıyla kavrayarak inledi. Çıkardığı uzun ve alçak ses doğrudan aletime gitti.

Sikeyim, çok dardı.

Parmaklarımı zıt bir ritimle iterek ve sürtünmenin her anının tadını çıkararak içine girdim. Willow çarşafı ısırdı, koyu renk kirpikleri titreşirken boğuk iniltisi beni karşıladı. O orgazmın sancıları içindeyken parmaklarımı içinden çektim ve yukarı kaydırıp kıçına dokundum.

Kıpırdamadan durdu, yatağı bırakıp kollarının üzerinde doğrulurken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yatağın ahşap iskeleti komutumla sarmaşıklara dönüştü, Willow'a ulaşmak için zemin ve yatak boyunca yayıldı.

Her bir ayak bileğinin etrafına bir sarmaşık sarıldı, Willow'u omuz genişliğinde ayırdı ve ıslak parmaklarımı deliğine bastırırken onu sabit tuttu. "Gray!" diye itiraz etti. Sarmaşıklar büyüyüp sırtını kapladığında sesi tizleşti, onu yatağa bağladılar ve kollarını çektiler. Willow yatağa düştü. Etrafını saran sarmaşıklar onu tam istediğim yerde tutacak bir ip görevi görüyordu.

Boştaki elimi omurgasından aşağıya doğru sürükleyerek, "İsteseydin bu bir ceza olmazdı, aşkım," dedim. Sarmaşıkları kavradım, dikenlerin verdiği acıyı görmezden geldim ve amını becerirken tutunmak için kullandım. Willow aletimin etrafında sıkışırken vücudu şişti. Korkusuna rağmen bana muhtaçtı.

Bedeni sadece benim için bu şekilde bağlanmış, mükemmel bir ziyafet gibiydi.

Kalçalarımı hareket ettirirken parmaklarımı kıçına daha sıkı bastırdım. Sığ darbelerle hareket ediyorlardı, iksirden gelen kayganlık vücudu tepki verdikçe yolu kolaylaştırıyordu. "Rahatla," diye mırıldandım. Sesimin yumuşaklığı onu buraya hapsetme şeklimle çelişiyordu.

Willow yine de karşılık verdi, yavaş bir nefes verirken gözlerini kapattı. Vücudu da onu izledi, kıçı gevşerken bir parmağımı yavaş yavaş içine sokmama izin verdi. Sıcak ve sıkıydı. Amında aletim ve kıçında parmağım varken beni bir mengene gibi kavrıyordu. Sabit itişlerle hareket ederken yavaşlayarak rahat bir tempoya geçtim.

Aletim ve parmağım uyum içinde hareket ediyor, biri onun zevk almasını sağlarken diğeri onu benim için açıyordu. Uzun ve alçak bir sesle inlerken ikinci parmağımı da ilkinin yanına yerleştirdim. "Bu hoşuna gitti, değil mi?" Willow yüzünü izlediğim yerden gözlerini bana dikince kısık sesle güldüm.

Kıçını becermek her ne kadar benimle ve istediğimi almakla ilgili olsa da bunu bir daha yapmama izin vermesi için ona göre

hareket etmeliydim. Hayatımı onun içinde geçirmeye niyetliydim, bu da onu istediğim yerde ve istediğim zaman becermek anlamına geliyordu.

O güzel kıçını bile.

Parmaklarımı birbirinden ayırdığımda gözlerini kırpıştırdı. Sözleri zehrini kaybetse bile, "Siktir git," diye hırladı.

Amının derinliklerine girdim, parmaklarımı kıçının içinde açarken oraya yerleştim ve onu elimden geldiğince genişlettim. Komodinin üzerindeki iksir şişesini alarak poposunun arasına biraz daha sürdüm ve üçüncü bir parmağımı da içine sokarak ona doğru bastırdım. "Üzerinde çalışıyorum, Küçük Cadı," dedim. Nefes alışverişine odaklanırken kıkırdadım.

Üçüncü parmak da içeri kaydı, kıçı ilk ikisinde olduğundan daha fazla direniyordu. Onları birbirinden ayırarak deliğini aletim için hazırladım. İlk seferinde içine sığmam yine de zor olacaktı ama Willow'un bunu kaldırabileceğinden hiç şüphem yoktu.

Ona verdiğim her şeyi alabilirdi.

Üçüncü parmağım olabildiğince derine kaydığında tekrar amının içinde hareket ettim. Aletime değen ıslaklığı edepsizceydi, amından gelen sesler odayı dolduruyordu. Öne doğru eğilerek ağzımı kürekkemiğindeki işaretime değdirdim. Temasla birlikte ürperdi, dişlerim tenini sıyırınca altımda kıpırdandı.

Parmaklarımı yavaşça serbest bıraktım, kendimi düzeltirken onu incitmemeye özen gösteriyordum. Aletimi içine almak için genişçe açılmış amma ve beni bekleyen kıçına bakarken, yüzyıllardır hissetmediğim ilk gerçek tatmin duygusuyla doldum.

Karımın vücudu hazır ve beni beklerken kimin cennete ihtiyacı vardı ki?

Elimi aramızda gezdirdim, amından çıkarken aletimi kökünden kavradım. Amı onu terk ettiğimde bana tutunmak için savaşarak daraldı. Sikimi delikleri arasındaki ince etin üzerinden kaydırıp kıçına kadar götürdüğümde ve daha fazla iksir damlattığımda, Willow duyduğu ihtiyaçla inledi.

Diğer elimi kalçalarının altına kaydırdıktan sonra parmaklarımı klitorisine değdirip küçük daireler çizdiğim sırada gerildi. "Derin bir nefes al," dedim kendimi eğip aletimin başını ona bastırırken sesim yatıştırıcıydı. Ben yavaş ve sabit bir baskı uygularken vücudu genişçe açılarak irkildi.

Havayı ciğerlerine çekti, acı onu zevkin ötesinde tüketmekle tehdit ediyordu. Parmaklarımı daha hızlı hareket ettirdim, onu tekrar orgazmın eşiğine getirdim ve sonra benim için boşalmadan hemen önce yavaşladım. Kendimi daha ileri iterek, "Aletimi kıçına aldığında boşalacaksın. Daha önce değil," dedim.

Willow nefes almayı bıraktı, havayı ciğerlerinde toplamaya odaklanırken soluğu kesildi. Derin bir iç çekti, vücudu nefes verirken beni içeri alacak kadar gevşedi. İçeri girdim, aletimin başı beni dışarıda tutmaya kararlı olan kas halkasının arasından fırladı. Willow'un ağzı sessiz bir 'o' ile açıldı ve boştaki elim kalçasının üzerinde rahatlatıcı daireler çizmek için hareket etti.

Önce ileri itip sonra geri çekilirken kıçı sikimi sıktığında inledim ve başının vücudunun cennetinden ayrılmasına asla izin vermedim. Her sığ itişi, kendime bir santim daha kazandırmak için kullandım.

Kıçına bir şaplak atarken, "Lanet olsun çok güzelsin," dedim. Aletime doğru titrediğini hissettim ve şok anını kullanarak kendimi son bir kez daha sertçe ileri ittim.

Hayalarım amına yaslanıp şişmiş etine çarptı ve ondan bir inleme çıkmasına sebep oldu. "Artık o küçük, daracık kıçını sikmeyi asla bırakmayacağım, aşkım," derken yavaşça geri çekildim. Hassas sikimin her santimini içinde sürüklerken ve öncekinden daha sert bir şekilde ileri doğru iterken vücudu gerildi. Yüzü acıyla parlarken ona baktım, parmaklarımı acıdan kurtulup zevke geri dönmesini izleyecek kadar etrafında dolaştırdım.

O bir enstrümandı, ben de orkestra şefiydim. Şarkımız acı ve coşkudan oluşuyordu ama yine de bize aitti.

Bizim için uygun olan hızı bulduğumuzda, kalçalarım kıçına çarpıyor ve parmaklarım klitorisiyle oynarken hayalarım amına vuruyordu. Willow duyduğu zevki inkâr etmeye çalışarak orgazmını savuşturdu.

Sikimi sıktığı sırada kısık sesle gülerek, "Kıçındaki sikime bayılıyorsun, seni ahlaksız lanet cadı," dedim. Gözlerini kırpıştırarak kapattı, ben derinlere daldıkça orgazmı onu ele geçiriyordu. Amına odaklandım, kendimi açarken ve üç parmağımı içine kaydırırken başparmağımla klitorisinin etrafında daire çizdim.

Ağzı bir çığlıkla açılırken kıçını aletimin etrafında bir mengene gibi sıktı. Kendi kurtuluşumu bulmak için onu kavrayarak hareket ettim. Sıcaklığım onun içine doldu, Willow yatağa yaslanıp gevşerken sıcaklığımın acısı içini yaktı.

Nefes alıp vermesi durdu, iksir tekrar etkisini göstermeden önce vücudu kısa bir süreliğine doydu.

Yavaşça kıçından çıktığımda irkildiğini fark ettim ve banyoya yöneldim. Kendimi temizledikten sonra bir bez alıp Willow için ıslattım. Ben ona doğru yürürken sarmaşıklar geri çekildi ve bedenini temizlemek için bezi kullandım. Sarmaşıklar olmasa bile, Willow asla kendi başına hareket edemezdi.

Onu kaldırıp ayakları yatağın kenarından sarkacak şekilde sırtüstü yatırırken sırıttım. Bacaklarım iki yana açıp ona ve amına yaptığım ıslak zalimliğe baktım. Öne doğru eğilerek dilimi amının içinde gezdirdim.

Hemen inledi, gözlerini açarak bacaklarının arasından bana baktı.

Kolunu kaldırırken sırıttı, elini saçlarıma gömdü ve beni istediği yere doğru eğdi.

İstediğini alma sırası Willow'daydı.

33

WILLOW

Mahkeme odasının kapısına yaklaşırken elimi salladım ve dişliler hemen dönerek içeri girmemi sağladı. İçerisi bomboştu, yuvarlak odaya en son ayak bastığımda meydana gelen katliamın tüm izleri silinmişti.

Gray'e döndüm ve kıyafetlerinin darmadağınık haline baktım. Gömleği onu bıçakladığım yerden yırtılmıştı, bıçağımın derisine batarken açtığı yara belirgindi. Gövdesi kanla kaplıydı. Pantolonuna dokunursam onun da kurumuş kanla kaplanmış olacağını biliyordum.

Giydiğim siyah elbise, onun kurumuş kanı yüzünden kaskatı kesilmişti. Vücudum hırpalanmış gibi hissediyordum, kalçalarımın arası beni becerdiği için ağrıyordu.

Onu hâlâ içimde hissedebiliyordum. Bu alışılmadık acı, iksirin neden olduğu ihtiyacı yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyordu.

Odanın ortasında dönerek, "Burada ne işimiz var?" diye sordum.

Gray'in gözleri karardı, sözlerimin satır aralarını okuyordu. Bize ait olan yatak odamızda, özellikle de duşta olmayı tercih ederdim.

Gray kolumdan tutarak beni kürsüdeki Üst Meclis tahtına doğru götürdü. Oraya oturttu ve sanki beni güçlü bir konumda görmekten gerçekten hoşlanıyormuş gibi yüzüme baktı. Babam ve Itan gibi, bir kadının kendilerine eşit olduğu düşüncesine katlanamayan erkeklerle tam bir tezat oluşturuyordu. "Meclisi çağıracaksın," dedi ve uzanıp yanağımı okşadı. Başparmağını, altdudağımın üzerinde gezdirip ucunu ağzımın içine soktu.

Boğazımdan yükselen hırıltı, sırıtarak başını yana eğmesine neden oldu. Onu ısırdığımda başparmağını geri çekerek "Yaramaz kız," dedi. Acıyı dindirmek için parmağını ağzına götürdü ve dikkatle bana baktı. Piç kurusu, benim için her saniyenin nasıl bir işkence olduğunu, Meclis ile şu anda yüzleşmenin korkunç bir fikir olduğunu çok iyi biliyordu.

Yerimde durmakta oldukça zorlanıyordum.

"Neden Cadılar Meclisi'ni çağırayım ki?" Gray bana doğru eğilirken sonunda sordum. Elimi tuttu ve avucumu dikenlere dayayabilmem için kolumu yönlendirdi. Sıkıca bastırınca, diken etimi kemiğime kadar kesti. Ayrılan dudaklarımızın arasından, acı dolu bir nefes sesi geldi.

Bunu diğer elimde de tekrarladı ve beni dikenlere sapladı. Kanım kemiklere ve güllere sızarak, beni güçle dolu tahtımda ortaladı. Susannah ve George, Cadılar Meclisi'ni çağırmamış, sadece Mahkeme üyelerine onlara katılmalarını emretmişti. Crystal Hollow'a geldiğimden beri bunu yaptıkları nadir durumlarda, insanları toplaması için bir haberci göndermişlerdi.

O zaman anlamamıştım. Ancak kanım sarmaşıklardan aşağı süzülüp yerdeki çizgilere karıştığında aniden durumu fark ettim.

Cadılar Meclisi'ni bu şekilde çağırma yetenekleri hiç olmamıştı çünkü hiçbir zaman bu tahta oturmak için yaratılmamışlardı.

Burası, Charlotte'ın hakkıydı.

Susannah ve George, sadece onun yokluğunda orayı işgal etmişlerdi ve dökülecek kanları bile yoktu.

Dikenler elimin diğer tarafına batarak kemiklerin arasından çıktı. Acıya rağmen dişlerimi sıktım ve kanımın odanın ortasındaki çemberin içine doğru ilerleyişini izledim. Her sandalye benim sağladığım kandan besleniyor, oda tüm halkımın büyüsüyle dolana kadar bir çağrı gönderiyordu.

Kendimi *halkımızın*, diye düzelttim. Cadılar da tıpkı iblisler ve Aracılar gibi, Gray'in eseriydi. Bencilce bir çıkar için yaptığı bir şeydi ama yine de yapmıştı.

"Meclis'i, suikast girişimlerinin başarısız olduğunu göstermek için çağırıyoruz," dedi Gray. Şaşkın bakışlarımı ona çevirdim. "İlk etapta bunu yapmaya teşebbüs bile etmediğini düşünürlerse, sana asla sadakat yemini etmezler."

"Yani çözümün beni başarısız göstermek olduğunu mu düşünüyorsun?" Öfkeyle nefes verdim. Eğer Üst Meclis olarak ilk görevimde başarısız olduysam, bu benim liderlik yeteneğim hakkında ne söylerdi?

"Başarısız olmadın. Beni hançerleme kısmı da dahil, senden isteneni tam olarak yerine getirdin. *Onların* planı başarısız oldu ve seni ölüme göndermenin bedelini ödeyecekler," diye açıkladı Gray ve yoldan çekildi. Cadılardan ilki çağrıma cevap verirken mahkeme odasının çarkları uzaktan hareket etti. Gray tahtımın yanında durmak için hareketlenip ukala bir sırıtışla kendini tahtın yan tarafına yasladı.

"Bana da aynı kaderi yaşatmadan, onları teşebbüs ettikleri şey için cezalandıramazsın," dedim. Ben acı çekmiyorken

onların acı çekmesi adil değildi, özellikle de darbeyi indiren ben olmuşken.

"Görürsün," diye hırladı Gray, sözlerindeki uyarı beni şok etmişti.

"Onlardan bazıları benim arkadaşım," diye itiraf ettim, açıklamama rağmen yine de onları cezalandırmasını bekliyordum. Gray'i yaptığı yanlışların çoğunun doğru yerden geldiğine inandığım için affedebilirdim. Yine de Della ve Nova'yı öldürürse, bizim için geri dönüş olmazdı.

Bir cadı girişte beklerken sinirli bir şekilde iç geçirerek, "Hangileri?" diye sordu. Onu tanımıyordum ve daha tanıdık yüzler gelene kadar mesafesini korudu.

"Della, Nova ve..." Bir sonraki ismin onu çileden çıkaracağını bildiğim için sözümü yarıda kestim. Iban'ın bana bir daha dokunmasına izin vermeyeceğimi açıkça belirtmiştim ve bunun yerine kocamı öldürmek için onunla birlikte plan yapmıştım. Onu artık Della ve Nova gibi bir arkadaş olarak görmüyordum ama rolü yüzünden ölmesini de istemiyordum.

Siktir.

Gray bana bakarak, "Söyle," dedi. Cevabı zaten biliyordu, söyleyeceğim ve beni duraksatacak tek ismin kim olduğunun farkındaydı.

Öfkemi bastırmaya çalışarak, "Iban," dedim. "Hançeri ve kitabı bulan kişi Iban'dı."

"Yani bunu yaparken öleceğini bilen kişi o muydu?" Ölümcül sözleri tuhaf bir şekilde sakindi. Onu merdivenlerden aşağı atmadan önce, Gray'e yaptığı uyarı aklıma geldiğinde içimi bir soğukluk kapladı.

Birisi beni Gray'in zayıflığı olarak kullanacaktı.

İtiraz edercesine başımı sallayarak, "Yapmazdı," dedim. "Eğer bilseydi, bana kendimi öldürmemi söylerdi, Gray. Bu hiç mantıklı değil."

"Şimdilik öyle olabilir ama parçaları bir araya getirmesini engelleyen hiçbir şey yok," diyerek odaya giren gruba doğru döndü. Konuşmamız, bizi duyabilecek kadar yaklaşan yeterince izleyici odayı yavaşça doldurduğunda sona erdi.

Girişten düzenli bir akış oldu, Meclis'in çoğu emrime itaat etmek için uyku kıyafetleriyle gelmişti. Della ve Nova odaya birlikte girdiler, bakışları taht tarafından dikenlere oturtulmuş ellerime takıldı.

Fırsattan yararlanarak onları kaldırdım ve dikenleri etimin içinde hareket ettirerek gözümü bile kırpmadan çektim. Acı, ıstırap vericiydi ama ayağa kalkarken yüzüme metanetli bir maske taktım. Odadaki tüm gözler ellerime çevrilmişti, altın ışık yaramın üzerinde parıldayıp onları iyileştirirken dikkatimi Gray'in durduğu yere çevirdim.

Tahtın yan tarafına yaslanmayı bıraktı, bana doğru yürüyerek yanımda durdu. Kan lekeli gömleğini görenlerin nefesini tutuşunu ve Iban'ın planından haberdar olanların bakışmalarını yakaladım.

Nefes aldığımı gördüklerinde şok oldular, tiksintiyle yutkundum.

Yine beni manipüle etmelerine izin vermiştim. Yaptıklarımı düzeltmenin benim sorumluluğum olduğu fikrine o kadar kapılmıştım ki, kendim için hareket etmeye başlayana ve başkalarının amaçlarını düşünmeyi bırakıp *doğru* olanı yapana kadar bir piyon olmaktan asla kurtulamamıştım.

Şu andan itibaren, kendim için doğru olanı yapacaktım.

Gray parmaklarıyla çenemi yakaladı ve yüzümü gözleriyle buluşacak şekilde çevirdi. Orada her ne gördüyse başını salladı,

onaylayan bir gülümseme dudaklarının kenarını yukarı doğru kıvırdı. Bu ifade neredeyse ciğerlerimdeki nefesi kesti; yatak odamızda bana yaptığı her şeyden çok daha samimiydi.

Onayım ve gururunu açıkça yüzünde taşıyor, yaptıklarım için beni affettiğine dair bakışmamızı izleyen hiç kimseye soru işareti bırakmıyordu.

Gray, toplanan Cadılar Meclisi'ne bakarak, "Sizin yönteminizi denedik," dedi. "Kendi başınıza denemekten korktuğunuz şeyi yapması için karımı gönderdiniz. Gördüğünüz gibi, hançeri bana saplayacak kadar vahşiydi." Bu sözleri söylerken kısık sesle güldü.

Onu *sadece* bıçaklamamıştım. Hançeri kalbine saplamış, asla iyileşmeyecek parçalara ayırmaya karar vermiştim.

O konuşmaya devam ederken, ellerimi ıslatan ve benimkiyle karışan kanının tenimde bıraktığı hisle, kısa süre önce yaşananları hatırladığımda yüzüm kızardı. Çocukken tek istediğim, anneminki gibi bahçelerle çevrili ve orman kenarında bir evde huzurlu bir yaşamdı.

Burası benim evim olabilirdi ama istediğim huzura kavuşmadan çok önce, bana karşı çıkanların kanına bulandığını göreceğimi biliyordum.

Mor cadı öne doğru bir adım atarken, "Yine de burada duruyorsun," dedi. Gözleri yıldızlar gibi parlıyordu, konuşacak kadar cesur olduğu için bakışlarında bir uyarı vardı. Sonuçlarının ne olacağını bilse de Gray'in hain olarak göreceği kişilerden biri olarak kendini tanımlıyordu. "Kız hayatta ve iyi durumda."

"Elbette öyle," dedi Gray. Sözleri sıkılmış dişlerinin arasından çıkmıştı. Devam ederken dudakları aralandı, bu ifadedeki acımasızlık mor cadının hafifçe geri çekilmesine neden oldu. "O benim karım. Sizin onu kendi aptallığınız uğruna feda

etmeye bu kadar istekli olmanız, benim de öyle olduğum anlamına gelmez."

"Neyi riske attığını biliyordu," dedi mor cadı. Gözlerini bana çevirirken çenesini kaldırdı. Benim konuşmamı, onu bekleyen kaderden kurtarmamı bekliyordu. Onun adına araya giremezdim. Beni bile isteye ölüme gönderecek birini korumak için, ne kadarını vermek istediğimi sorgulamaya başlamışken olmazdı.

Rolleri değişseydik, daha büyük bir iyilik için birinin ölmesine izin vermekte bu kadar acele etmezdim. İçimde böyle bir şey yoktu.

Biz aynı değildik.

Ellerimi önümde birleştirerek, "Evet biliyordum," diye kabul ettim. "Yine de bu, kendi ölümümün benden istenmesi gerektiği anlamına gelmiyordu."

Cadı alaycı bir şekilde gülerek grubun ortasında oyalanan Iban'a baktı. Iban ellerini ovuşturarak bir adım öne çıktı ve Gray'den gelen tek bir bakışla uygun bir mesafede durdu. Kahverengi gözleri kürsüde duran bana baktı, yüz ifadesi yalvarır gibiydi.

Ancak ilk kez ona baktığımda, arkamı kollayacağını düşündüğüm dostumu görmüyordum. Zayıflığımı ve etrafımdaki duvarları gören ve bu meclisin ihtiyacı olduğunu düşündüğü şeyi elde etmek için, bunları bana karşı kullanan birini görüyordum.

"Cadılar ve Aracılar arasında *yüzyıllardır* süren bir çatışma var," dedim. Sadece Iban'a değil, tüm Cadılar Meclisi'ne sesleniyordum. Sözümü kesmek ister gibi ağzını açtı fakat elimi kaldırarak onu susturdum. "Yaptıklarınız yetmedi mi?"

"Sen bizim yüzyıllardır süren çatışmalarımızdan ne anlarsın ki?" diye sordu yaşlı bir Beyaz cadı. "Beş dakikadır buradasın ve sadece bir Hasat'a katlandın. Tarihimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Başımı sallayarak, "Haklısın," diye itiraf ettim. "Ben burada büyümedim. Hayatımı sizin gibi nefretle iç içe geçirmedim. Ancak buraya gelip ne pahasına olursa olsun Aracıları yok etmek üzere yetiştirildim. Eğer ben barış için bunu bir kenara bırakmaya hazırsam, sen neden değilsin?"

"Çünkü bundan sorumlu olan piç kurusuyla yatmıyorum!" diye bağırdı ve salondan ona katıldıklarını gösteren mırıltılar geldi.

Kürsüden aşağıya doğru bir adım atarak, "O piç kurusu senin sahip olduğun büyüden de sorumlu," dedim. Ona yaklaşıp önünde durdum ve yüzüne doğru eğildim. "Belki de büyüsünü geri almasını tercih ediyorsundur."

Bunun üzerine yüzü kızardı. Tıpkı herhangi bir cadının büyüsü olmadığı düşüncesiyle karşılaştığında yapacağı gibi. Büyü bizim kim olduğumuz ve bir şekilde kendimizi tanımlamamızın tek yolu haline gelmişti.

Damarlarımızda büyüden daha fazlası vardı.

Gray, yanımda durarak Meclis ve isyanlarıyla etkileşime girmeme izin verdi. O anlarda, kenara çekilip kendi savaşımı vermeme müsaade ettiği için ona her zamankinden daha fazla minnettarlık duyuyordum. Eğer gerçekten Meclis'in yerini alacak olsaydım, Gray'in her fırsatta müdahale ettiğini gördüklerinde bana saygı duymayacaklardı.

Baş iblislerin odanın arka tarafına doğru ilerlediklerini, Gray'in kefaretini kendi başına ödemek zorunda kalacağı ana hazırlanmak için sessizce pusuya yattıklarını fark ettim. Tıpkı şimdi müdahale etmediği gibi, ben de geri adım atacak ve halkı için gerekeni yapmasına izin verecektim.

Bu, bir zamanlar benimle birlikte olan ve tıpkı bir kuzu gibi beni kurban edenleri cezalandırmak anlamına gelse bile.

Juliet kalabalığın arasından ilerleyerek, Della ile Nova'ya ulaştı ve her ikisini de sakince yakaladı. Bana dönüp baktıkları sırada onları odadan çıkardı ve ben de memnuniyetle iç geçirdim. En azından güvendelerdi. Gray'in ondan yeniden nefret etmemi istemediği için başlarına geleceklerden kurtulmuşlardı.

Mor Cadı, "Üst Meclis'in yerini doldurmayı hak etmiyorsun," dedi. Yüzündeki tiksinti dolu alaycı ifade, bir noktada görmekten nefret edeceğim bir şeydi.

Şimdi, ona attığım ters bakışlar beni daha da kararlı kılıyordu. Kemiklerinin her adımda yere nasıl vurduğunu düşünerek, "Üst Meclis zaten kemiklerden oluşuyordu, bu yüzden onları dolduramayacağımı hayal etmekte zorlanıyorum," dedim. Gray, kürsüde durduğu yerde aniden güldüğünde, gırtlağından çıkan ses ruhumu ısıttı. "Ama geride bıraktıkları miras, sevdiğimizi iddia ettiğimiz büyünün yok edilmesiyse, bu benim parçası olmak istediğim bir miras değil."

"Tatlım, bu Meclis yüzyıllardır geleneklere göre işliyor," dedi Iban. Gray, Iban'ın istenmeyen sevecenliği karşısında uyarırcasına hırıldayıp odaya göz gezdirdi.

"Öyle mi?" Kaşlarımı çattım. "Yüzyılların geleneği, Kaynak'tan aldıklarımızı geri vermek için kan büyüsü ve fedakârlık gerektiriyordu. Bu Meclis yıllar önce yolunu kaybetti ve ben de olması gerektiği gibi eski geleneklere döndüğünü göreceğim."

"Her şey iyi güzel ama onun yanında durursan seni onaylamalarını bekleyemezsin!" Iban bana bakarken sesini yükseltti. Şu anda, her zamankinden daha çok amcasına benziyordu. Yüz hatlarının öfkeyle çarpılması, onu zalim ve kindar gösteriyordu.

"Onların onayına ihtiyacım yok; ancak bunun zamanla olacağını umuyorum," dedim ve kürsüye doğru birkaç adım attım. Yerime oturup Iban'a bakarken tahtın üzerine geçtim.

"Neden öfkeni gerçekten neyin tetiklediğini tartışmıyoruz, Iban? Kıskançlık sana hiç yakışmıyor."

Dikkatler ona çevrilince dudaklarını sıkarak yan tarafına baktı. "İstediğin şeyi iddia edebilirsin ama Meclis'in iyiliği her şeyden önce gelmeli. Onunla ittifak kurmak iyi bir şey. Ancak Kaynak uğruna yapman gereken tek şeyi o asla yapamaz. Soyunun seninle birlikte sona ermesine müsaade edemezsin ve o sana asla çocuk veremez!"

Konu değişirken bende yarattığı rahatsızlık hissiyle aniden irkildim. Çaresizliği, onu elindeki tüm kozlara sarılmaya itmişti. Bir zamanlar bunu kısa bir süre düşünmüştüm. Fakat Meclis'ime karşı sorumluluğum ne olursa olsun, şu anda çocuk istemiyordum. O kadar uzun yaşayacağından bile emin olmayan bir kadın için, bu ertesi günün sorunuydu.

"Veremez miyim?" Gray sorusuyla içimin buz kesmesine sebep oldu. Ona bakmamak için kendimi zorladım, nefesime odaklandım ve yüzümü ifadesiz tuttum. Beni izleyenler evliliğimizde çatlaklar ararken, düşüncelerimin yüzüme yansımasına izin veremezdim.

Iban, "Aracılar çocuk sahibi olamaz," dedi fakat Gray'in kibirli yüzüne bakmak için döndüğümde, Iban'ın sesi tedirgindi.

Onun yüzü kızarırken kocam gülümsedi, durumun gerçekliği hiçbirimizin aklına gelmemişti. Lucifer Morningstar hakkında neredeyse *hiçbir şey* bilmiyorduk ve yanında getirdiği baş iblisler hakkındaysa, ondan da az şey biliyorduk. "Ah ama ikimiz de benim bir Aracı olmadığımı biliyoruz," dedi sakince.

Yüz ifademi kayıtsızlığa zorlarken bile donup kaldım. Kaç kez seks yaptığımızı düşünmemeye çalışarak yutkundum. Hamileliği önlemek için her ay tonik kullanıyordum ve kendimi bildim bileli korunuyordum.

Güvendeydim.

Ama kocamın bunu bilip bilmediğinden emin değildim. Bir erkeğin teklif etmediğim şeyi alması durumunda, hamileliği önlemek için attığım adımların farkında olup olmadığını bilmiyordum. Benim dünyam sert ve acımasızdı, Cadılar Meclisi'ne geldiğimde kendimi ne gibi durumların içinde bulabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Paranoyaklığım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Devoelardan biri soru sormak için öne çıkarak, "Çocuk bir cadı mı olur? Yoksa Nefilim* mi?" diye sordu. Sakindi, beyni elimizdeki seçenekler üzerinde çalışırken bilgileri topluyordu. "Nefilim bir çocuk, kurucu hanelerimizin mirasını devam ettiremez."

Gray adamın sakin ve soğukkanlı tavrına karşılık vererek, "Bundan emin olmanın bir yolu yok," diye cevap verdi. "Ama aynı zamanda, yeni cadılar yaratabilecek tek varlık da benim. Willow ve benim çocuklarımın bu rolü yerine getiremeyecek kadar güçlü oldukları ortaya çıkarsa, Yeşil ve Siyah'ın gücünü sadece kendi seçtiğim ölümlülere verebilirim."

İrkilerek soluğumu tuttum, isteyip istemediğimi bile bilmediğim çocukların potansiyeliyle ilgili pazarlık yapmaktan nefret ediyordum. Gray'in ne yaptığını bildiğine güvenerek sessiz kaldım. Onunla daha sonra, Meclis'in meraklı gözleri artık attığımız her adımı incelemediğinde tartışacaktım.

Devoe kaşlarını çatarak, "Peki böyle bir pazarlık karşılığında ne bekliyorsun?" diye sordu.

Gray, "Meclis, Willow'a boyun eğdiği gece söz verdiği gibi onu kucaklayacak. Ardından doğru zaman geldiğinde mührü kalıcı olarak açacak ve insanlarımızın topraklarımız arasında istedikleri gibi gidip gelmelerine izin verecek," dediğinde iç çekişimi zar zor durdurdum.

* Nefilimler, kötü meleklerle yeryüzündeki kadınların birlikteliğinden meydana gelen insanüstü soylara denir. Zorba ve acımasız olmalarıyla bilinirler.

Başka bir teşvik, konuşmadığımız başka bir amaç.

Devoe çenesini kaldırarak, "Bunu özel olarak tartışacağız," dedi.

Gray yanıma gelerek, "Başka türlüsünü beklemiyordum," dedi.

Elimi tuttu ve ağzına götürerek elimin arkasına yumuşak bir öpücük kondurdu. Bir an için acımı dindirdi ve eğer istersem özel olarak boğazını parçalayabilmem için bu gösterinin üstesinden gelmeme izin verdi.

Iban, dikkatimi tekrar ona vermem için beni zorlayarak, "Bunu kabullenemezsin," dedi. "Tanıdığım kız buna asla izin vermezdi-"

"Tanıdığını sandığın o kız aslında yoktu," diye cümlesini yarıda kestim. İnciteceğini bildiğim sözleri söylerken sesim yumuşaktı. Iban'ın ilişkimizi olduğundan daha fazla çarpıtması benim hatamdı. Gray'i kıskandırmak için onu kullanmış ve kalbimin bir başkasına ait olduğunu bildiğim halde beni öpmesine izin vermiştim. "Çünkü o senin zihninde yarattığın bir şeydi. Gerçek Willow, senin onayın için yaşamaz ya da senin onlar hakkında ne düşünebileceğine göre seçimler yapmaz. Bunu kabul et ya da etme," diye eklerken bacak bacak üstüne atıp tahtıma tamamen yerleştim. "Senin ve benim her iki şekilde de işimiz bitti."

Iban iç çekti, bana bakarken omuzları düştü. Eğer arkadaşlığımızın bir parçasını bile korumak istiyorsak, böyle halka açık bir ortamın detayları konuşmak için uygun bir yer olmadığını anlayıp çekip gitmesini umuyordum. Başını iki yana sallayarak, "Beni hayal kırıklığına uğrattın," dedi.

Küçük bir parçam, güçlü görünmem gereken yerde beni zayıf gösterebileceği için son sözü onun söylemesine izin vermedi. "O zaman bana 'hayal kırıklığı kraliçesi' de. Ben de bunu

sikimde olmayan şeyler listesine ekleyeyim," diye tersledim ve hemen ardından sert sözlerimden pişmanlık duydum. Iban'ın yaralanmış egosuyla ilgilenme dürtüsünden ziyade, sadece yatak odamıza dönmek ve duş almak istiyordum.

Gray bana doğru yaklaşarak, "Yeter. Suç ortaklarının adını söyle," dedi. Gözlerini benimkilere dikti. Bakışlarındaki emir, beni söylediklerim için pişman olduğumla ilgili düşüncelerimi bir kenara itmeye zorladı. Gray içimde bunun yükseldiğini görmüştü. Iban'a sertçe söylediğim sözleri geri almamı engelliyordu.

Meclis'in gözünde artık Iban'ın dengi değildim ve eğer bir dostluğumuz olacaksa, yeni sınırlarımıza saygı duymayı öğrenmesi gerekiyordu.

Gözlerim hepsinin üzerinde tek tek gezindiği halde, "İsimlerini bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Sorumlu olduğum o kadar çok insan vardı ki onları ölüme gönderirken isimlerini bile söyleyemiyordum.

Gray, dikkatini saldırının lideri olarak belirlediğim kişiye yönelttiğinde gözlerimi kapattım. "O halde sen olacaksın," derken başını salladı.

Beelzebub ve Leviathan harekete geçerek kalabalığı yardı ve Iban'ı kollarından tuttular. Onu ayağa kaldırdılar ve Gray onları takip ederken, Iban'ı mahkeme odasının kapısından dışarı taşıdılar. Gray son anda döndü, bakışları benimkiyle buluştu. Gözleriyle ona meydan okumamak için içimdeki her şeyi kullanmam gerekse bile itaat edeceğim bir emir verdi.

Eğer kendi türünden biri cadılara haksızlık ederse, aynı şekilde cezalandırılmasını talep edecektim.

"İhtiyacım olan cevapları alana kadar kimse buradan ayrılmayacak."

34

GRAY

Leviathan ve Beelzebub, Iban'ı yakındaki sınıflardan birine sürükleyip sıraların ortasına doğru yere bıraktılar. Iban tökezleyerek ayağa kalktı ve Beelzebub geçmeme izin vermek için kenara çekilirken bana ters ters baktı.

"İtiraf etmeliyim ki beklediğimden çok daha önce sana sırtını dönmesini sağladın," dedikten sonra birkaç adım atarak tam önünde durdum. "Geçen günkü ufak çaplı düşüşünden sağ kurtulduğuna neredeyse sevineceğim. Tek başına düşüp kendini yaktığını görmek buna değdi. Senden kurtulmak için yıllarca beklemek zorunda kalacağımı sanıyordum ama sen bunu oldukça kolaylaştırdın."

Bir adım daha attığımda rengi soldu. Ona zarar vermek için hareket etmemiş olmama rağmen kendini savunmak için ellerini havaya kaldırdı. "Bana zarar veremezsin. Bunun için seni affetmeyecek," dedi. Mantıklı beyni tek umuduna tutunmaya çalışıyordu.

Burnum rahatsızlıkla kırışırken, "Seni kimsenin göremeyeceği bir yere götürürken beni izledi," dedim. Kurumuş kan gömleğimin içine sızmış, cildimin yüzeyine rahatsız edici bir

şekilde yapışıyordu. Bu işi bir an önce bitirmek istiyordum, böylece Willow'u duşa sokup ihtiyaçlarını karşılayabilecek ve ihanetinin tüm belirtilerini bedenimden uzaklaştırabilecektim. "Sence, tam olarak ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Ölmemi izlemeye hazır değil." Willow eski dostuyla arasına mesafe koymuş ve onun, kendi çıkarları için çalıştığını kabul etmiş olsa bile ölmesini istemiyordu. Iban daha tanışmadığı bir kıza ilk andan itibaren ihanet ettiği, duygularını umursamadan onu bir anlaşmaya kilitlediği zamandan beri, aklında tek bir amaçla hareket etmişti.

Kendi çıkarını düşünmek.

Iban aldığı her nefeste bunu ona kanıtlamaya devam edecek ve Willow'u benim kollarımın daha da derinlerine itecekti. Willow gibi bir kadın, kendisinden beklenen yapma konusunda boğulduğu kadar, kontrolle ilgili olan bir evlilikte de boğulurdu.

Beklentilere meydan okuyan, önce bıçaklayıp sonra soru sorma eğilimini takdir eden ve kırılganlıklarını dikkatlice iğneli kelimelerle gizleyen bir adamla başarılı olmaya ihtiyacı vardı.

"Kim seni öldürmekle ilgili bir şey söyledi?" Başımı yana eğerek sordum. Iban'ın hayatına son vermek gibi bir niyetim yoktu, özellikle de hayatta kalması çok daha fazla acı verecekken. "O hançerin büyülenmesine yardım eden cadıların isimlerini istiyorum."

"Peki ya vermezsem?" Iban duruşunu biraz daha dikleştirdi.

Kahkaha attım, hızla göz kırptım ve odayı kaplayan yıldız ışığını kucakladım. Teninde toplanan ve parlayan ışıklar dışında, zifiri karanlığa gömüldük. Işıkların dokunduğu yerde onu yakan küçük ateş iğneleri vardı.

Çıplak kollarını silkeleyip çılgınca onları kaşımaya çalıştı ve elleri yanınca irkildi.

Leviathan masanın üzerindeki bir vazoyu devirirken sakince, "Yapacaksın," dedim. Tahtanın üzerine dökülen suyu bir top haline getirdim ve tek bir düşünceyle Iban'ın yüzüne tuttum. Su burnunu kaplayıp ağzını ele geçirirken rengi beyazladı.

Onu boğmama izin vermemek için nefesini tutmaya çalışırken göğsü hareket etmiyordu. Bakışlarını kendiminkilerde tuttum, sabırla benimle savaşamayacağını anlayacağı anı bekledim. Iban gibi adamlar kendi çıkarlarını düşünürdü; içgüdüsünü inkâr edemezdi.

Homurdandı, sesi suyun içinden kabarcıklar halinde geliyordu. En sonunda suyu içine çekip boğulduğunda, onu bıraktım ve geri kalan suyun ayaklarının dibinde bir birikinti oluşturmasına izin verdim. "Bana söyleyecek bir şeyin mi vardı?"

Ciğerlerine hava çekerken nefes nefese kaldı. "Della ve Nova'yı öldürecek misin? Çünkü Meclis'i sana karşı çıkan herkesten temizlemek istiyorsan, onları da cezalandırman gerekecek," dedi Iban ve kalan suyu tükürdü.

"Hayır çünkü senin aksine, o ikisinin sadece Willow'un istediğinin bu olduğunu düşündükleri için hareket ettiklerine inanıyorum. Eğer bu onun seçimiyse, Willow'un yanında durmaya isteklilerdi ve Meclis'i benimle birleştirmek için çalışırken de onun yanında duracaklardı. Diğerleri sadece benden kurtulmak istiyordu ve ikimiz de bunu çok iyi biliyoruz," derken onu boğazından yakaladım.

Suyla zarar verdiğim hassas tenini sıkarak son bir uyarıda bulundum. Bundan sonra onun parçalarını yakacak, bana istediğimi verene kadar bacaklarındaki derinin erimesini izleyecektim.

Bakışlarını indirdi, ilk ismi söylerken sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü.

Gerisi de kısa bir süre sonra geldi.

Bitirdiğinde, "Sana küçük bir sır vereceğim," dedim. Kelimeler aramızda bir fısıltı şeklinde çıkarken, "O hançeri kimlerin büyülediğini zaten biliyordum. İsimlerini bilmesem bile, büyülerini *hissedebiliyordum.*"

"O zaman neden?" diye sordu, homurdanması yenilgi ve kafa karışıklığından kaynaklanıyordu.

"Dağılmanı izlemek ve kendini biraz acıdan kurtarmak için onlardan vazgeçmeye istekli olduğunu bilmek istedim," deyip ayağa kalkarak kıyafetlerimi düzelttim. "Bu durumda bile, önce kendini düşündüğünü bilmeni istedim."

Iban'ı, Beelzebub ve Leviathan ile birlikte sınıfta bırakarak mahkeme odasına girdim. Toplanan cadıların yanından geçtim ve eğilerek Willow'u nazikçe öptüm. "Yatakta görüşürüz," dedikten sonra şaşkınlıkla kaşlarını kaldırışını izledim.

"Öylece çekip gitmemi bekleyemezsin," dedi. Bunu yapacağını bildiğim halde karşı çıkıyordu. Vahşetime tanık olamayacağı bir yerde, güvenle saklandığını görme isteğime saygı duymasını dilesem de neden buna şahit olması gerektiğini de anlıyordum.

Eylemleri, onların ölümüne katkıda bulunmuştu. En azından tanıklık edebilirdi.

"Tamam o zaman," dedim ve kalabalığa doğru döndüm. Satanus kapının girişinde durmuş, kaçmaya çalışabilecek herhangi birinin çıkışını engelliyordu. "Blair Beltran, Uriah Peabody, Kass Madlock ve Teagan Realta, çembere girin."

Dörtlü içeri girdi. Etraflarına bakınırken planlarındaki iki cadının eksik olduğunu ve aynı cezaya çarptırılmayacaklarını fark ettiler. Normal şartlar altında, Della ve Nova da onlarla aynı kaderi paylaşacaktı.

Realta cadısı bakışlarını Willow'a çevirdi. "Bir dakika bekle, seni küçük lanet-"

Elimi yumruk yapıp, kan bağları aracılığıyla içlerine aşıladığım gücü çektim. Büyü boğazlarından yukarı doğru tırmanırken göğüslerini tutarak soluk soluğa kaldılar. Realta cadısı kendi büyüsüyle boğuldu, nefret dolu sözleri boğazında düğümlenirken dizlerinin üzerine çöktü.

Realta cadılarından biri daha öne çıktı ve aile üyelerinin acısına müdahale etmek için harekete geçti. Willow bir elini kaldırıp tıpkı bir kasırga gibi dalgalanan hava patlamasıyla odayı kesti. Kadınla acı çeken Realta'nın arasına girerek, kozmik cadının aşamayacağı bir bariyer oluşturdu.

Karım ayağa kalktı, iç çekişiyle omuzları gevşedi ve araya girmek isteyen olan cadıya ters ters baktı. Diğer cadı rüzgâr duvarına çarptığında, yumrukları havanın gücüyle sıyrıldı. Willow yerini korurken kadın geri çekildi. Şimdi Meclis'i yöneten cadıya kocaman olmuş gözlerle bakıyordu.

Onun ölü çağırma ve toprak büyüsünü kullandığını görmüşlerdi ama bu, Willow'un bir önceki Meclis'e *ne kadar* benzediğini ilk kez ortaya koyduğu andı.

Taraf tutmuyordu, tüm hanelerin büyüsü damarlarında akıyordu. Onlara liderlik edebilecek mükemmel bir cadıydı. Adil olmayan bir şekilde davranmasına neden olacak hiçbir aile bağı yoktu.

Willow, "Lucifer'a haksızlık ettiler ve beni onu öldürmeye göndererek bana da aynısını yapmış oldular," derken sesi yüksek ve net çıkıyordu. Elimi geri çektim Willow'un ölmesini isteyen cadılardan büyülerini söküp aldım.

Her şeyden çok değer verdikleri şeyin, onun bir parçası haline gelmesi uygun görünüyordu.

Büyünün içime doğru kıvrılmasına, yüzyıllardır ayrı kaldığı yuvasına geri dönmesine izin vermek yerine, yerde sürünmelerini sağladım. Dört cadı da ağızları serbest kaldığında diz çöktü, öğürürken yere yığıldılar. Büyü sinsice kayıyor, kürsüye yaklaşırken karoların üzerinde hareket ederek bir sis oluşturan farklı renkler, birbirine karışıyordu.

Büyü, etrafında dönüp vücuduna dolanırken ve onu kucaklayıp sarmalarken Willow'un kaşları çatıldı.

Göğsünün ortasına dokunuyor, bir zamanlar büyüsünü ondan alacağıma inandırmak için oraya çizdiğim kesiğe baskı yapıyordu. Yara uzun zaman önce iyileşmiş olsa da Willow'un derisi ince çizgiden sıyrılarak, içinde tüm sihrinin bulunduğu altın renginde parıldayan bir ışığı ortaya çıkardı.

Sis yavaşça Willow'un içinde kayboldu. Uzun bir duman şeridi halinde, her şey gitmesini istediğim yere dönene kadar sırtını yay gibi gerdi.

Yuvama ve benim için önemli olan her şeyin yuvasına döndü.

Yarası iyileşirken Willow'un gözleri ışıkla parladı. Ben ona sırıtırken gözleri benimkilere takıldı. Kararımı sorgulaması için ona zaman tanımadım, döndüm ve gece renginde bir hava kütlesiyle ileri fırladım. Çemberin ortasından geçerek, diz çökmüş ve cezalarının verildiğini düşünen büyüsü kalmamış dört cadının kafalarını kestim.

Başları yere yuvarlanıp vücutları yana doğru çökerken, Willow'un bile nefesi kesildi. İzleyicilerden oluşan kalabalıkta birinin kederle çığlık atması, Willow'un dişlerini sıkmasına neden oldu.

Burun delikleri kızgınlıkla alevlense de hemen toparlandı ve Meclis ile konuşmaya başladı. Her iyi liderin, isyan zamanlarında yapacağı gibi barışı koruyordu.

"Adalet yerini buldu. Eğer herhangi bir Aracı ya da İblis, cadılara böyle bir yanlış yaparsa kendi intikamımızı almamıza izin vermekte de aynı derecede hızlı davranacağını umuyorum," diye haykırdı. Adalet için meydan okuması mükemmel bir izleyici kitlesiyle vuku buluyordu.

Bana sadık olanlara mesajını iletti ve kendisine ait olduğunu düşündüğü şeylere dokunurlarsa onlar için geleceğini duyurdu.

Sırıttım.

İşte en sevdiğim cadı kızım karşımdaydı.

"Aksini düşünemem, Üst Meclis," dedim ve karşımdaki Willow'dan başka biri olsaydı, alaycı bir şekilde yapacağım eğilme selamını verdim.

Konu o olduğunda, eğer benden bunu isterse hayatımın tamamını dizlerimin üzerinde geçirirdim.

35

WILLOW

Yatağın ayak ucuna doğru ilerledim. Jonathan ayaklarımın etrafında dönüyordu. Bana miyavlayıp sürekli yoluma çıktıkça yılgınlıkla inledim. Yüzüstü düşmemek için sürekli tüm dengemi korumam gerekiyordu.

Ayağım ona çarptı ama kedi hiçbir kızgınlık belirtisi göstermedi.

Normalde bana hoşnutsuzluğunu göstermek için yaptığı gibi tıslamadı.

Kaşlarımı çatarak bir süre kara kediye baktıktan sonra eğilip boynunu kaşıdım. Elim onun içinden geçerek diğer tarafa doğru ilerlerken, tüm bedenim gerildi.

Bir erkek sesi, "Etkilendim," dediğinde beni hızla ayağa kalkmaya ve dönüp ona bakmaya zorladı. Kapının girişinde bekliyordu, sadece bedeni bile oturma odasına ve arkasındaki ofise açılan alanı doldurmaya yetiyordu.

Eğer vücudu yeterli olmasaydı, arkasından uzanan beyaz, tüylü kanatları bunu yapabilirdi.

Yüzünün Gray'inkine bu kadar benziyor olması, karnıma bir yumruk gibi inerek canımı acıttı. Hoş görünümlüydü, saçları düzenli bir şekilde kesilmişti ve yüz hatları kibardı. Dudakları,

Gray'in beni kandırırken takındığı alaycı tavırlardan daha sahte gelen bir gülümsemeye dönüşmüştü.

Kim olduğunu anladığımda yutkunarak ona doğru ilerledim. "Michael," derken sesim hissettiğim kadar endişeli çıkmıştı.

"Willow Hecate." Kasıtlı olarak evlendikten sonra aldığım soyadını görmezden gelmişti.

Çenemi kaldırarak, "Willow Morningstar," diye imalı bir şekilde düzelttim. Bana doğru bir adım atarken kısık sesle güldü.

Hiçbir varlığın bana dokunamayacağı rüyalar âleminde olduğum halde, rahat edemeyeceğim kadar yakınıma gelene dek hareket etti. Ne tür bir büyüye sahip olduğunu ya da büyüsünün ikiz kardeşininkine benzeyip benzemediğini bilmiyordum. Özellikle de Gray'in bir keresinde beni rüyamda işaretlemeyi başardığını göz önüne alırsak.

"Tanrı'nın gözünde öyle değilsin," derken dudakları daha da gerildi. Dişleri; bembeyaz, düzgün, gösterişsiz ve donuktu. Yine de ondaki bir şey, Gray'den bile daha acımasız olup olmadığını, dürüstlüğünün kullanılacak bir silah olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Omuz silkip bahçelere bakmak için pencereye doğru ilerledim. Karanlıktı, genellikle tepedeki fenerlerde parıldayan yıldız ışıklarının parlaklığı yoktu. "Tanrınızın benim hakkımda ne düşündüğüne hiçbir zaman fazla önem vermedim," diyerek ona doğru döndüm.

Gözleri, Gray'in Aracı bedeninin sahip olduğu şok edici mavinin aynısıydı. Bir zamanlar, o bakışları altın rengiyle değiştirdiğinde ve onun ne olduğunun farkına vardığımda özleyeceğimi düşünmüştüm. Fakat Michael'a bakarken onun soluk bir taklitten başka bir şey olmadığını fark etmekten kendimi alamadım.

Michael, "Senin gibi birinin umursamasını beklemezdim. İkimiz de öldüğünde nereye gideceğini çok iyi biliyoruz, Cadı," dedi.

Bu Gray'in bana gösterdiği şefkatin aksine çok daha kötü niyetli bir şeydi.

"Kardeşinin karısıyla böyle mi konuşuyorsun?" Ona sırıttım ve Gray'in açıkça benimsediği tavrı bizzat yönlendirerek sordum. Michael sanki o güzel beyaz ayakkabılarını kirletmeye değmezmişim gibi bana sadece burun kıvırarak baktı.

Zihnimde yarattığı yatak odası illüzyonunda bana daha çok yaklaşırken, "Sen benim hiçbir şeyim değilsin," diye hırladı.

"O zaman neden sadede gelip bana ne sikim istediğini söylemiyorsun? Böylece ben de uyumaya devam edebilirim." Hırlamasına kendi hırlamamla karşılık verdim.

Michael yüzünü buruşturdu. "Sen, tıpkı onun olacağını söylediği gibiymişsin." Bu sözleri gülümsememe neden oldu.

"Şöhretimin benden önce gelmesine sevindim," dedikten sonra ona devam etmesini söylemek için el hareketi yaptım.

Michael, "Cehennemin kapılarını tekrar açma yeteneğine sahipsin," dedi. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kaşlarımı kaldırdım. "Bunu yapmanı, tüm türünü ve Lucifer'ın ailesini, ait oldukları yere geri getirmeni istiyor."

"Benim türüm burada doğdu." Kollarımı kavuşturup avuçlarımı yumruk yaptım. "Burası sadece bizim."

"Sizler asla var olmaması gereken iğrenç yaratıklarsınız. Ruhlarınızı şeytana sattınız ve onu seçen herkesin ait olduğu yere gitmelisiniz." Michael daha heybetli dururken konuştu. Sanki bedeni beni korkutacakmış gibi kanatlarını belirgin hale getirdi.

"Bundan benim çıkarım ne olacak?" Onu incelerken başımı yana eğdim.

"O, lanetlilerle uğraşmaz." Sesinin sakin öfkesinde bir uyarı vardı.

Bir adım daha yaklaştım, mavi kravatını tuttum ve kirpiklerimin arasından alaycı bir şekilde ona bakarken düzelttim. "Peki

ya bir kâfir olmak istemiyorsam? O zaman beni cennete kabul eder mi?"

Geri çekilirken yüzünde, dokunuşumun tehdidinden duyduğu tiksinti vardı. Rüya halindeyken bile katı, dokunulabilir ve somuttu.

Teoride öldürülebilirdi.

"Elbette kabul etmez. Kaynak'ı kullanman ruhunu lekeliyor," dedi ve o anda sözlerini çok net anladım.

"Ben, Kaynak'ı kullanmıyorum. Ben onun bir parçasıyım ve Baba'n buna katlanamıyor, değil mi?" Kahkahalarım odayı doldururken sordum. "Yapabileceğim herhangi bir iyi eylemin, asla önemli olmayacağını mı söylemek istiyorsun? Benim için ilahi bir kucaklama yok mu?"

Çenesini kaldırdı, beni izlerken öfkesi açıkça görülüyordu. "Olduğun şeyi değiştiremezsin."

Sırıttım. "Teşekkür ederim, Michael," dedim ve baş meleğe sırtımı dönüp komodinimin üzerinde duran gülün yapraklarıyla oynamaya başladım. Onlara dokunamıyordum, parmaklarım içinden süzülüyordu ama yine de amacına hizmet ediyor ve kendimi güçlü hissetmemi sağlıyordu.

"Ne için?" diye sorduğunda, o aldatıcı yakışıklı yüzü şaşkınlıkla kırıştı.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak, "Bundan sonra ne sikim istersem onu yapabilmem adına bana gereken bahaneyi verdiğin için," dedim. Yaşamın büyüsü, aslında olanın minik bir fısıltısı gibi tenimden akıyordu. "Babana siktir git dediğimi söyle, ayakçı çocuk."

Avuçlarımı göğsüne dayadım, gözleri kocaman açılırken katı vücuduna dokundum. Onu geri ittim ve açık yatak odası kapısına doğru zorladım. Baş melek tökezleyerek karanlığa geri döndü ve göründüğü kadar hızlı bir şekilde gözden kayboldu.

Döndüm...

Yatakta doğrulup yanıma baktım. Gray'in, sanki kardeşinin varlığını hissetmiş gibi yanımda endişeyle uyuduğunu gördüm. Uzanıp rüyamda dokunduğum çiçek yapraklarını okşadım. Temasımla birlikte küle dönüştüler ve onlardan aldığım hayat soldu.

Yatağa geri kıvrılırken sabah güllerin yerine yenilerini koymaya söz verdim.

İçimde onlara ihtiyacım olacağına dair bir his vardı.

36

WILLOW

Gray ertesi sabah odaya girdiğinde, beni irkilmeme neden olarak uyandırdı. Düşük belli gri bir eşofman altı giymişti. Elinde tertemiz oyulmuş ve kesinlikle okulun yemekhanesinden gelmemiş süslü bir ahşap tepsi vardı.

Yatağa iyice yerleşip örtüyü düzelttim ve bizim için tabaklara koyduğu çeşit çeşit meyveye ve hamur işine baktım.

Öne doğru eğilerek dudaklarını alnıma hafifçe dokundurdu. "Günaydın, aşkım." Dokunuşu öyle tatlıydı ki, o anın büyüsünü bozmaktan nefret ettim ve bana kahvaltı getirmesi inceliğiyle sessizliğe gömüldüm.

"Bunu yapmak zorunda değildin," deyip bir bardak suya uzandım. Birkaç yudum alarak sıcaklayan boğazımı serinletmesine izin verdim. Gray'in bu versiyonuyla, alıştığım karakterinin çok dışında olan nazik hareketleriyle ne yapacağımı bilemiyordum.

"Yapmak istedim," dedi ve bir çileğe uzandı. Meyveyi ısırdı, gözlerim ağzının dolgun kabuğun etrafındaki hareketini takip etti. Çok masum olması gereken bir şeye verdiğim tepkiden utanıyordum ancak hormonlarımdan daha önemli olan bir konu vardı.

"Seni yemek yerken gördüğümü hiç sanmıyorum." Bu gözlemim gülmesine sebep oldu.

Çileğini bitirip sapını tepsiye bırakırken, "İhtiyacım yok ama bu yiyemeyeceğim anlamına da gelmiyor" dedi. "Özellikle olgun meyvelerden hoşlanırım."

Gözlerimi devirdim. "İğrençleşme." Ardından bir parça ananasa uzandım.

Onu ağzıma attım, yavaşça çiğnerken konuyu nasıl açacağımı düşünmek için zaman kazandım. Genelde söylediklerimin Gray'i kızdırması ya da kavgaya yol açması umurumda olmazdı. Fakat gerçek bir ilişki kurmaya çalıştığımız bu yeni temel, beni tedirgin ediyordu.

Normal çiftler kavga etmek *istemezdi.*

Gray ve ben, hiç huzura kavuşabilecek miydik?

Lokmamı çiğnememi izlerken kaşlarını kaldırarak, "Söyle artık, Küçük Cadı," dedi. Yüzüm kızardı, içimi görebiliyor olmasına sinirlendim. Aklımda bir şey olduğunu her zaman bilirdi ve keşke ben de onu aynı böyle okuyabilseydim.

Yutkundum. "Neden çocuk sahibi olmakla ilgili bir şey söylemedin?"

Yatağa oturup iyice yerleşirken kollarından birine yaslandı. Duruşunda, bir gece önceki konuşmasından sonra bunun geleceğini bildiğini gösteren bir rahatlık vardı. "Tonik aldığını biliyorum," diyerek beni şaşırttı. Ayın ilk günü sabah rutinimin bir parçası olduğu için onun önünde almamıştım. "O zamanlar, bu konuda bir konuşma yapmamız gerekiyor gibi görünmüyordu. İlişkimiz bu kadar karmaşıkken olmazdı."

Duraksadım, geçmişimizin onu sorgulamam gerektiği anlamına gelmesinden nefret ediyordum. Gerçeği bilmem gerekiyordu. Özellikle de onun neler yapabileceğini bildiğim için.

"Yani güvende olduğumuzu düşünerek, toniğimi almayı bırakacağım umuduyla bunu benden saklamadın mı?"

Gray başını sallayarak kısık sesle güldü. Beklediğim gibi alaycı bir kahkaha değildi, aksine tenimi ısıtan türdendi. "Hayır, Willow. Hamile kalmanı istediğimde, niyetimin tamamen farkında olmanı sağlayacağım." Çileklerden birini aldı ama kendi ağzına götürmek yerine benimkine yönlendirdi. Ucu dudaklarıma değdiğinde ben de bir ısırık alabilmek için dudaklarımı yavaşça araladım. Gray'in sarhoş edici bakışları üzerimdeyken, ensemdeki yanmaya engel olamıyordum.

Çiğnedim ve bakışlarımı gözlerinden ayırmadan yutkundum. "Hamile kalmamı *istediğinde*? Peki ya *benim* ne istediğim?" Cevabı benim için çok önemli olmasına rağmen kayıtsız davranmaya çalıştım. Hayatımı, Meclis'in beni bir damızlıktan ve mirası devam ettirecek bir soydan başka bir şey olarak görmeyeceğini bilerek geçirmiştim. Önceki gece söyledikleri, benden bunu isteyen birinden kaçıp başka biriyle ateşe atladığım korkusunu içime salmıştı.

Ellerimi ellerinin arasına alarak, "Bana güven," dedi. Eğildiğinde bakışlarında parlayan samimiyet beni şok ederek susturdu. Söylemek üzere olduğum her şey, yüzündeki o kasvetli ifade karşısında kaybolup gitti. "Çocuklar bir hediyedir ve eğer istemiyorsan, seni asla onlara sahip olmaya zorlamam. Herkes ebeveyn olmaya uygun değildir ve iyi bir anne olma becerisinin büyük bir kısmı, anne olmayı *arzulamaktan* gelir."

Beni her şeyden çok isteyen kendi annemi düşününce, boğazım akmayan gözyaşlarımla yandı. Ona çektirdiğim zorluklara ve onu kullanılacak bir araçtan başka bir şey olarak görmeyen adama rağmen beni sevmişti. Gerçekten sevmişti.

"Onları hiç istememeye karar versem bile mi?" Bu olasılığın yüzünde yarattığı acıyı fark ederek sordum. Doğruluğundan

emin olduğum bir şey varsa, o da Lucifer Morningstar'ın kendi ailesine sahip olmayı her şeyden çok arzuladığıydı.

Gerçek ailesi onu terk etmiş, yeni bir aile kurmaya zorlamıştı. Onu terk etmeyecek, sırf yaptığı bir şeye katılmadıkları için çekip gitmeyecek bir aile istiyordu.

Koşulsuz sevgiye ve bir çocuğun o masum sevgisine hasretti.

"O zaman bile," dedi kendini toparlarken beni şaşırtmıştı. "Sen yanımda olduğun sürece, gerekirse bu kararla baş edebilirim."

Gülümsedim, yüz ifadem her zamankinden daha yumuşaktı ve öne doğru eğilip onu nazikçe öptüm. "Bence bu, büyük olasılıkla verebileceğin en mükemmel cevaptı."

Ağzıma doğru sırıttı ve öpücüğüme nazikçe karşılık verdi. "Ciddiydim."

Geri çekilip, her kelimede ne kadar samimi olduğumu görmesini sağladım. "Ciddi olduğunu biliyorum. Cevabını mükemmel yapan da buydu."

37

WILLOW

Gray ve ben güne hazırlandıktan sonra işlere koyulduk. O, şimdilik ayrılmamakta ısrar ettiği sınıfına gitti ve ben de kendimi dışarıdaki bahçelere giderken buldum.

O sabahki konuşmamızın ışığında, topraktan yararlanarak iyileşmeye ihtiyacım vardı.

Annemi ve ailemin bana verdiği mutluluğu hatırlamaya ihtiyacım vardı.

Çocuk sahibi olma ihtimalini daha önce hiç düşünmemiştim ama bunu kendim için hiç istemeyecek miydim? İdeal dünyamda, baş iblisler ve Meclis arasındaki anlaşmazlığı bir şekilde yatıştırmanın bir yolunu bulduğumuzda, Ash'i Crystal Hollow'a getirmenin yer almadığını söylesem yalan olurdu.

Önceki Üst Meclis'in engellemeye çalıştığı şeyi çoktan gerçekleştirmişken, Seçim artık onun için gerekli olmayacaktı.

Çiçekler, ben aralarında dolaşırken etrafımı sardı ve bir adakta bulunmam umuduyla bana doğru süzüldüler. Bir kolumu uzattım, gövdelerinin ön koluma dolanmasına ve kanımı çekene kadar sıkmasına izin verdim. Sadece biraz aldıktan sonra geri çekildiler ve bahçe yataklarına geri döndüler. Kolumun

etrafındaki yaralar narin bir ip gibiydi, derim gözlerimin önünde parıldıyor ve iyileşiyordu. Bahçelerin ihtiyaç duyduklarını almalarındaki tanıdık histe güven verici bir şey vardı. Bana tüm değişikliklere rağmen bir şeyin doğru olduğunu hatırlatıyordu. Burası ait olduğum yerdi.

Parmak ucumu bir çiçeğin yaprakları üzerinde gezdirdim ve dokusunun içime işlemesine izin verdim. Geldiğimden beri bahçeler canlanmıştı, hiç gitmemesi gereken bir şey geri dönmüştü. Aklıma Michael geldi ve Gray'e kardeşinin rüyama girmesinden bahsetmediğim için gelen suçluluk duygusuna engel olamadım. Cennet'te bana yer olmadığını, Kaynak'ı bozduğum için ruhumun doğduğum andan itibaren Şeytan'a satıldığını söylemişti.

Öte yandan Kaynak'ı bozmuşum gibi hissetmiyordum. Bu harika bir uyum, her zaman bir arada olması gereken bir bütünün iki yarısı gibi hissettiriyordu.

Bana böyle düşündüren şey Gray değil, bana ait olan Yeryüzü ve sadece bir düşünceyle uzanıp dokunabildiğim Kaynak'tı.

Bahçede bana doğru süzülen su taneleriyle serin esintiyi hissederek gülümsedim. İlerideki kayalıklar sisle kaplıydı, aşağıdaki kristal koyların ışık kırılmaları gözden uzaktı. Bu kayalıkların ötesinde, artık büyük ölçüde boş olan mezarlık uzanıyordu; içinde sadece tabutlarından artık çıkarılmış olan Yeşil cadılar gömülüydü.

İstemeyerek oraya doğru yöneldim, ayaklarım beni mirasımın diğer yarısına doğru götürüyordu. Yeşillerin nabız gibi atan büyüsünün oradaki toprağa yayıldığını hissettim. Mezarlarının üzerindeki alana, kır çiçekleri ve büyümesi durmayan taze, yeşil çimenler yığılmıştı.

Benden önce gelenlerin büyüsü nihayet ait olduğu yere geri dönmüştü ve ben de saygımı sunmak için mezarlığın kenarına gelmiştim. Bir gün annemin bedenini buraya getirmenin

bir yolunu bulacaktım, böylece o da yuvasının bir parçası olabilecekti.

Şimdilik sadece oturmayı seçerek ellerimi çimlerin arasına daldırdım. Ölümün ve yaşamın büyüsü buradaki toprakta titreşiyor, tenime dokunuyordu. Vücuduma yayılan, boğazıma takılan ve beni esir alan büyü karşısında rahat bir nefes aldım.

Fakat ölü çağırma büyüsüne ilk dokunduğumda hissettiğim korkunun aksine, artık korkmuyordum. Benim bir parçam haline gelmişti ve bilmem gereken diğer tüm büyülere katılmıştı.

Böylece içine çekildim, bu büyüyü toprağın derinliklerine doğru yaydım. Derinlere gömülü doğal kaynaklara dokunarak vücudumdaki soğuk akıntıyı hissettim. Gökyüzündeki güneş beni bu soğuğa rağmen ısıttı, büyümün kozmik tarafı yukarı ve dışarı uzanırken en parlak yıldız gün ışığında bile parlıyordu. Kayalıkların kenarındaki kristaller sert ve boyun eğmez bir his veriyor, görüşümü bir renk prizmasına dönüştürüyordu. Gün ışığında büyük ölçüde sönmüş olan meşalelerdeki alevlerin zayıf, yanan közleri, bir şömine sıcaklığı gibi bana doğru titriyordu.

Kızılların büyüsüne ulaşmak daha karmaşıktı, alışık olduğum büyüm bedenimin dışından geliyordu. Kızılların büyüsü, etraflarındakilerin bedenlerinden olduğu kadar içlerinden de geliyordu. Gray'i her düşündüğümde hissettiğim o özlem dolu yere, elleri vücudumdayken bana verdiği hisse daldım.

Arzu canlandığı anda kesik bir nefes çektim. Kaynak'ın tüm parçalarına aynı anda dokunarak, yaratılışın büyüsünü tattım. Mevsimlerin geçişi gibi boğazımdan aşağı aktı, zamanın başlangıcından beri orada olan bir düzendi.

Gözlerim kapandı, nefes alışım yavaşladı. Ta ki hayatta olup olmadığımdan ya da Kaynak'la bir bütün haline mi geldiğimden emin olamayana kadar. O benim bir parçamdı, bedenimde dolaşıyor ve her zerreme dokunuyordu. Gray gibi olmanın,

yüzyıllardır bu duyguyla yaşamış ve hâlâ tüm bunlardan uzakta kapana kısılmış olmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordum.

Bir dalın kırılmasıyla gözlerimi açtım, çatlağı *benim* kemiklerimden biriymiş gibi *hissettim*.

Lanetliler ormandan çıktılar ve beni yavaşça ayağa kalkmaya zorladılar. Işığa doğru adım attıklarında düşündüğümden daha kalabalık olduklarını fark ettim. Figürleri hatırladığım kadar korkunçtu. İki kıllı ama insan bacağı üzerinde yürüyen kurtların yavaş ve doğal olmayan hareketleri, ruhumun derinliklerine işliyordu.

Onları kurtarabilirdim. Jonathan'a yaptığım gibi onları geri getirebilirdim ama bunun işe yaraması için ellerimi üzerlerine koymam gerektiğini içten içe biliyordum.

On bir kişilerdi ve hepsiyle aynı anda savaşmam mümkün değildi.

Onlar hareket ederken etrafıma bakınıp mezarlığa nasıl konumlandıklarını gözlemledim. Bana fazla yaklaşmadılar, birkaç adım ötede duran biri dışında çoğu mesafesini koruyordu.

Ayaklarımı omuz genişliğinde açarak duruşumu değiştirdim. Kaynak'ın büyüsü damarlarımda akıyordu. Beni zayıflatmak ve yok etmek için tasarlanmış kafeslerde, hayatım için savaşarak çok uzun yıllar geçirmiştim.

En yakınımdaki Lanetli orada durmuş, başını sessizce öne eğmişti. Bu hareket belirgin bir şekilde itaatkârdı ve ileriye doğru birkaç adım atarken onu inceledim.

Lanetlinin önceki kaçma girişimimde bana gösterdiği acımasız gaddarlık, ben buradakine dokunacak kadar yaklaştığımda diğerlerinin de aynı şeyi yapıp boyun eğmeleriyle devam etti. Yoğun bakışlarıyla karşılaşınca yutkundum. Bana dokunmak için hiçbir şekilde kıpırdamadı, tamamen hareketsiz kaldı

ve onu serbest bırakmamı *isteyip istemediğini* merak ettim. Jonathan için yaptığım şeyi bir şekilde biliyorlarsa...

Titreyen elimi uzatıp yüzünün yan tarafına dokundum. Kürkü avucumun altında sert, pürüzlü ve kalındı.

Jonathan'ı kurtarmak için kullandığım kara büyüyü çağırmaya çalıştığımda, gözleri kapandı.

Cevap farklıydı, daha güçlüydü ve kendine ait bir aklı vardı. Tüm büyünün kaynağı içimde yükseldi, sunulan fedakârlığı talep ederken yaşayan, nefes alan bir büyüye dolandı. Lanetli varlığın gözleri büyüdüğünde, elimi hızla geri çekip kendimi uzaklaştırmaya çalıştım. Diğerleri de aynı anda bu hareketi taklit etti, sanki onlar da çağırdığım şeyin çekimini hissetmiş gibi yüzlerinde panik vardı.

Önümdeki Lanetli beni bileğimden kavradı ve elimi çekemeyeceğim şekilde sabit tuttu. "Dur," diye fısıldadım ama o sanki ne olacağını anlamış gibi başını salladı.

Ama ben anlamamıştım.

Lanetli'nin bacakları bir ağacın köklerine dolandı ve acı içinde inlerken kökler onu yere sabitledi. Yine de beni bırakmamıştı. Gövdesinden fırlayan dallar kanını ve etini yeşilliklerin üzerine sıçratırken bile bırakmadı. Sonunda beni bıraktığında, bedeninden fırlayan dallarda yapraklar yeşerdi ve beni tökezleterek kıçımın üstüne düşmeme neden oldu.

Vücudu tamamen gözden kaybolduğunda daire şeklindeki bir çit tarafından yutuldu. Büyü bir sonraki Lanetli'ye doğru ilerledi, ta ki hepsini teker teker yutana kadar. Bedenlerinden kurtulduğumda, önümde beliren labirent fazlasıyla tanıdıktı.

Labirenti oluşturan sütunların tepesinde asılı duran Lanetlilerin, her birinin başını gördüğümde yüzümü buruşturarak etrafta dolaştım. Gözleri boş bakıyordu ve görmüyorlardı. Hayatlarını, sunduklarıyla birlikte yeniden yükselen Kaynak'a

adamışlardı. Labirentin çevresini dolaşmak için acele ettim. Üç açıklık, üç yol vardı; kuşbakışı bakabilseydim hepsinin merkeze çıkacağını biliyordum.

Biliyordum; çünkü Gray'i benim olarak işaretlediğimde, göğsüne damgaladığım sembolün aynısıydı.

Karşımda beliren girişin önünde tökezleyerek durdum ve dokunduğum Lanetli'nin kurt görünümlü ölü yüzüne baktım.

Korkumu, Kaynak'ın bana söylemeye çalıştığı şeyin dehşetini yuttum.

Ve labirente adım attım.

38

GRAY

Masamın etrafından dolanırken duraksadım ve pencereden dışarıdaki bahçeye baktım. Willow bahçede görünmüyor olsa da büyüsünü çağırabileceği ve kendini bir kez daha toprağa bağlayabileceği bir yer bulduğunu biliyordum.

Küçük Cadım sarsılabilirdi, eğilebilirdi ama asla kırılmazdı.

Gülümsedim, göğsümden bir kahkaha yükseldi. Öğrencilerim odaya girmeye başladığında, Leviathan bana doğru adım attı. "Kurnaz küçük lanet cadı," dedim ve başımı sallayarak ona doğru döndüm.

Leviathan, "Karın bu defa ne yaptı?" diye sordu, kendisi de benim gibi eğleniyordu.

"Kaynak'a dokundu," dedim. Willow'un kullanmasının bir yansıması olarak kendi tenimdeki büyüyü hissediyordum. Geçmişte Willow, Kaynak'ı çağırmak için damarlarındaki büyüyü kullanmıştı. Fakat bu defa?

Bu sefer, ellerini bileklerine kadar Kaynak'a daldırmış, onu kendine çekmiş ve içinde kaymasına izin vermişti.

"Nasıl olabilir?" Leviathan dönüp pencereden dışarı baktı. Gözleri Willow'u aradı, büyüye bu kadar derinlemesine dokunuyorsa ya açıklıkta ya da bahçelerde olacağını biliyordu.

Bilinmeyene doğru ilerlerken kendini en rahat hissettiği yerler buralardı.

Başımı sevgiyle sallayarak gülümsedim. Toplanan öğrencileri izlerken, "Görünüşe bakılırsa Kaynak bile karıma hayır diyemiyor," dedim. Bugün beklediğimden daha az öğrenci vardı, bazı Cadılar Meclisi üyeleri artık çocuklarının şeytanla birlikte derse katılmasını istemediklerine karar vermişlerdi.

Öğrenciler, Hollow's Grove'dan mezun olana kadar Cadılar Meclisi'nin tam üyesi olamayacak olsalar da bu onların ayrıcalığıydı. Bir yılını bile tamamlamamış bir cadı tarafından yönetildikleri düşünüldüğünde, bu ifadedeki ironiyi ve ikiyüzlülüğü fark ettim.

Bir yanım, Willow mezun olana kadar o tahtta oturabilecek birinin olmasını, ona diğerleri gibi okula devam etme fırsatı vermeyi diliyordu. Kendime daha sonra konuşacağımızı, eğer isterse eğitimine devam etmesi için bir yol bulabileceğimizi söyleyeceğimi hatırlattım.

Diğer yanım ise onun önünde diz çöküp korku saltanatını teşvik etmekten başka bir şey istemiyordu.

Leviathan, "O bir tehdit," dedi. Ancak sesi çok şefkatli bir ağabeyi andıran, sessiz bir azarlamadan ibaretti. Willow'a bakışında bana yönelik bir tehdit yoktu. Sadece burada bulunmasını mümkün kılan kadına duyduğu hayranlık vardı.

Keşke Beelzebub da ona karşı bu kadar dostça davranabilseydi. Onu öldüren iblis, kur yapmak istediği cadı karımın arkadaşı olsa bile, varlığından hâlâ rahatsızlık duyuyordu.

Zavallı Margot.

Cadının hiç şansı yoktu.

"Onu durdurman gerekiyor mu?" Leviathan kaşlarını kaldırdı. Kaynakla oynamanın riskleri vardı, gerçi bu normalde biri *zorla* içeri girmeye çalıştığında olurdu. Willow'un bir

uzantısı olarak tenimi kaplayan büyü kötü niyetli değildi. Tanıdık bir kucaklamanın sıcaklığıydı.

Onu tanımış ve kendisine katılmaya davet etmişti.

"Hayır," dedim. Bir parça tebeşir alıp kara tahtaya notlar yazmaya başlarken başımı salladım. "Bırak oyalansın. Çok uzağa gittiğinde, Kaynak ona söyleyecektir."

39

WILLOW

Çitlerin bana dokunmak için uzanmasını görmezden gelerek labirentin içinde dolaştım. Kan aramıyorlardı. Lanetliler bu ihtiyaçlarını gidermişti. Sadece çıplak tenime dokunmak için uzanıyorlar, yaprakları ve çiçekleriyle bana sürtünüyorlardı.

Tüm yeryüzü canlıydı fakat bu farklıydı.

Sanki sır saklıyor gibilerdi.

Patika boyunca ilerledim, yeşilliklerin arasından geçerken yolu takip ettim. Ayaklarımın altındaki toprak hiç olmadığı kadar gaip ve yabancı geliyordu. Hayatım boyunca bildiğim toprak gibi değildi, sanki bu labirent âlemler arasında var olmuş gibiydi.

Tamamen kendine ait bir yerdi.

Bir kez daha köşeyi döndüm, bir yanım bir şeylerin üzerime atlamasını bekliyordu. Bunun yerine beni karşılayan şey, patikada uçuşan kelebeklerin parıldayan kanatlarıydı. Bir tanesi elimin üzerine kondu, parlak mavi kanatları o kadar çok kristale benziyordu ki yoluma devam etmeden önce bir an ona baktım. Buranın büyüsü havayı kaplamış, içine daldıktan sonra okyanusun derinliklerindeymişim gibi beni sarmıştı.

Hepsini ciğerlerimde hissettim. Midemde ve zihnimde hissettim.

O bendim, ben de oydum. Ve ortadaki çembere doğru yürürken nereye gittiğimi anladım.

Kaynak'ın kalbine.

40

WILLOW

Çemberin ortasında bekleyen üç Lanetli heykeline yaklaştım ve tek elimi, bana en yakın olanın üzerine koydum. Oluşturdukları halkayı işaret ediyordu, üç yolun her birine bakarken onu nöbetçi gibi koruyorlardı. Biri solumda uzanıyordu, o yoldaki çitler daha eskiydi. Bunlar ölümün dikenli, sarmal dallarıydı. Sanki içeri girenleri kesecekmiş gibi yola doğru uzanıyorlardı; geçmişten kalma kutsal emanetlerdi.

Sağ tarafımdaki labirent baharın ışıltısıyla büyüyordu. Patika çiçeklerle doluydu ve çitler ışıl ışıldı. Yeşil yeni tomurcuklanmıştı, oysa benim büyüm olgun bir bitkinin yeşiliydi.

Ortadaki heykel kaidesine odaklandığımda, bana bakan üçlü tanrıça sembolüne karşı kaşlarım çatıldı. Ortadaki dolunay, dışarıya bakan iki hilalle çevriliydi ve kemerler henüz gitmediğim iki yola doğru hafifçe kıvrılıyordu.

Sol tarafımdaki hareket beni sersemletti. Üçlü tanrıçadan ve ne olduğunu anlayamadığım şeyden uzaklaşıp dikenlerin arasından ilerleyen figürle yüzleşmek için döndüm. Patika yoldan görünüyordu, kollarını örten ve yere düşen siyah elbisesi, bana yaklaşırken çimlerin üzerine sürtünüyordu.

Tam olarak hatırladığım gibiydi. Yüzü şimdi bile benimkine o kadar benziyordu ki ona, ölümlerin en gerçeği bahşedilmişti.

"Charlotte," derken sesim fısıltıyla çıkmıştı. Onu gördüğüme bu kadar sevinmemin aptalca olduğunu anlamama rağmen gözlerim yaşardı. En çok ihtiyacım olduğunda elimi tutmuş olmasına rağmen, yaşlı Hecate cadısıyla sadece bir kez karşılaşmıştım.

Hüzünle gülümseyip aramızdaki mesafeyi kapatarak hilallerden birinin yanında durdu. "Willow." Sesi yumuşaktı, küçük bir kızken geceleri kâbus görüp yatağına girdiğimde, annemin sesini hatırladığım kadar sevecendi. Charlotte üçlü tanrıçanın üzerinden uzanarak yanaklarımı nazikçe avuçlarının arasına aldı. "Sana her zaman yanında olacağımı söylemiştim."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Buraya nasıl geldim?" Labirentin etrafına baktım.

Gülümsemesi genişledi. "Zeki kız, yoksa nerede olduğunu çoktan buldun mu?"

Başımı sallayarak, "Hissedebiliyorum," diye itiraf ettim ve ellerimi kaldırdım. Bana Gray'in gözlerini, bir yarayı iyileştirdiğimde içimde parıldayan altın büyüyü hatırlatıyorlardı. Ancak bu yerde tenim büyüyle parlıyor gibiydi.

Charlotte, işaretparmağıyla kendisine en yakın hilalin şeklini çizerek, "Kendini Kaynak'a teslim ettiğin için buradasın," dedi. "Tıpkı benim, seninkini kurtarmak için hayatımı verdiğim zaman yaptığım gibi."

Labirentin girişine dönüp bakarak, "Ama ben ölmedim," dedim. İçeri girdiğimde hayattaydım ve yaşadığımız onca şeyden sonra, Gray'i bilmeden terk etmiş olabileceğim düşüncesi...

Bu, onun da ölmüş olduğu anlamına geliyordu.

Elimi avuçlarının içine aldı."Hayır, ölmedin Willow. Hayattaki amacım pazarlığımı yapmak, Lucifer'ın talep ettiği bedeli tamamlamaktı. Lucifer o mührü açtığın anda, amacının

sona erdiğine inanıyordu. Ta ki o rüyada seni elinde tutmak istediğine karar verene kadar."

Parmaklarımı üçlü tanrıçanın ortasındaki aya değdirdi ve ona dokunduğumda bir güç kıvılcımı çaktı. "Ama yaşaman gerektiğini biliyordum. Bu yüzden, Lucifer'a her zaman yanında olacağıma dair söz verdirdim. Böylece sonunda seni korumak için orada olabilecektim."

Elimi üçlü tanrıçadan geri çekerken, "Anlamıyorum," dedim.

Charlotte, "Lucifer da en az senin ve benim kadar Kaynak'ın bir parçası. Tıpkı babası ve kardeşleri gibi. Uzun zaman önce Tanrı, güvenini ve yaşamı yaratma gücünü kazanmak için kendisini Kaynak'a sundu. Ancak o zamandan beri, kendi tapınma hırsıyla bu yaratımlara sırtını döndü. Kaynak'tan saptı ve herhangi bir mücadeleyi imkânsız kılacak kadar gücü yanına aldı. Nüfuzunu, insanların eski yöntemlere ve geleneklere sırt çevirmesi için kullandı. Kaynak, onu terk eden her insan ve onu ihmal eden her cadı ile zayıfladı. Senin görevin, bu gücü geri vermek ki Tanrı'nın ordusuyla savaşacak kadar güçlü olalım," dediğinde sesi giderek uzaklaşıyordu. Diğer hilalin beklediği boş yere baktı, tomurcuklanan yaşam orada duruyordu.

Başımı sallayarak, "Melekler," dedim. Michael ile ilgili anılarım çok canlıydı. Cadıların mahkûm edilmesi gerektiği iddiası gerçekten inandığı bir şeydi.

Charlotte başını salladı. "Onlar Tanrı'nın çaldığı gücü içlerinde taşıyorlar. Biz ise doğrudan ondan gelen kaynağın gücünü taşıyoruz. Onlarla aynı değiliz ve Cennet Bahçesi'nde bize yasaklanmış olana dokunduğumuz için şeytanlaştırılmayacağız," deyip elbisesinin cebinden bir elma çıkardı. Elmayı bana doğru fırlattı ve üçlü tanrıçadan uzaklaşırken iki elimle yakalamamı istedi.

Elimdeki kırmızı elmaya baktım; yasaklanmış günah, parmaklarımın arasında büyüyle titreşiyordu.

"Babası Kaynak'a sırtını dönmüşken Lucifer nasıl oldu da Kaynak'a doğrudan erişebildi?" Dikkatimi ona verdim.

Charlotte, üçlü tanrıçaya bakarak, "İnsanları nasıl *kullanacağını* bilen tek kişi şeytan değil, tatlı Willow," dedi. "Kader her şeyi değiştirecek üç kadından bahseder. Yeni düzeni getirecek olan üç kadından."

Yeni bir anlayışla üçlü tanrıça sembolüne bakarak nefes verdim.

Bakire.

Anne.

Kocakarı.

Ben tanıdık mor gözlerine bakarken, "Lucifer'ın bu dünyada seninle birlikte yürümesini sağlayan pazarlığın yapılmasında, üzerime düşeni görevi gerçekleştirdim. Ama denge korunmalı," dedi. Bakışları nazikti.

"Aşağıda ne olursa yukarıya, yukarıda ne olursa aşağıya yansır." Sesim kulağa mesafeli geliyordu. Kulaklarım çınladı, kafamın içinde uyarı çanları çalmaya başladı.

"Şeytan artık Cehennem'de değil ve bu da birinin Tanrı'yı Cennet'ten *çıkarma* zamanının geldiği anlamına geliyor," dedi. Yüzündeki acımasızlık, Michael bana yaptığım hiçbir şeyin affedilmeye değmeyeceğini söylediğinde hissettiğim nefrete çok benziyordu.

Sadece sahip olmaya hakkım olmadığını düşündüğü güce dokunmaya cüret ettiğim için mahkûm edilecektim.

Yutkundum, cevabı duymak istediğimden emin değildim. "Ben mi?" diye sordum ve Charlotte'ın yumuşak gülümsemesinin, saf bir memnuniyet sırıtışına dönüşmesini izledim.

"Hayır, Willow," dedi ve aramızdaki mesafeyi aşmak için bana doğru uzandı. Açık avucumu karnıma dayadı, parmakları anlamlı bir şekilde elimin etrafında kıvrıldı. "*Kızın.*"

41

WILLOW

Başımı iki yana sallayarak kendimi dokunuşundan kurtardım. Dudaklarım düz bir çizgi haline gelirken, "Hamile değilim," dedim. Bir gün bunu isteyebileceğime çoktan karar vermişken, tüm seçim hakkımın elimden alınmış olabileceği düşüncesi... imkânsız görünüyordu. Gelecekle yüzleşmek, onunla şimdi yüzleşmek anlamına gelmiyordu.

"Hayır, değilsin," dedi ve ciğerlerim rahatlamayla doldu.

Hazır değildim.

Daha önce hangi kararı vermiş olursam olayım, bu uyarıyı aldıktan sonra hazır olacağımdan emin değildim.

Charlotte, "Bakire *gelecek*," derken sesi anlayışla doluydu. "Bir gün çocuk isteyebileceğine zaten karar vermiştin. Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Bu sözler, düşüncelerimde zaten var olan şeylerle tam bir uyum içerisinde söylenmişti.

Her zaman benimle, hatta bazen kafamın içindeymiş gibi görünüyordu.

"O biliyor mu?" diye sordum. Çocuklarla ilgili konuşmamızdan sonra tüm bunların bu kadar çabuk gerçekleştiği düşüncesi, bana pek doğru gelmemişti. Ancak Kaynak bedenimi

sardı, ben Bakire'nin bahar gibi yoluna bakarken dokunuşu belirgin bir şekilde yatıştırıcıydı.

Kızımın, bir gün kendini ve bedenini Kaynak'a teslim ettiğinde yürüyeceği yol.

Charlotte elimi avuçlarının içine alarak, "Hayır. Lucifer bile Kaynak'ın ondan isteyeceği bedeli bilmiyor," dedi.

"Bedel mi?" Şaşkınlığım kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Charlotte beni üçlü tanrıçadan uzaklaştırırken labirent etrafımızda titriyordu. Yoluma tekrar baktığında endişesi açıkça görülüyordu. Kaynak'ın sıcak, yatıştırıcı dokunuşu, yerini daha karanlık bir şeye bıraktı ve tenim bir korkuyla diken diken oldu.

"Kızınız bir gün savaşa liderlik edecek. Dünyayı her zaman olması gerektiği gibi düzeltmemizi sağlayan silah o olacak," dedi ve beni yoluma doğru itti.

"Anne olmaya hazır değilim." Kendi yoluna doğru ilerlerken onu izliyordum. Gözleri sanki bunu biliyormuş gibi bana baktı.

Charlotte, "Biliyorum. Kaynak yüzyıllardır bekliyor. Gerekirse bin yıl daha bekler," dedi ve kendi yolunun ağzına doğru adım attı. "Tüm varoluştan daha eski bir şey için zamanın hiçbir anlamı yoktur." Gözden kaybolurken veda etmedi, sadece kendine ait olan yolu seçti.

Duvarlar yanımda titrerken ben de kendi yolumda hızla ilerledim. Sanki Kaynak'ın kendisi saldırı altındaydı, sanki biri duvarlara vuruyor ve içeri girmek istiyordu. Duvarın titremesine neyin sebep olabileceğini düşünmek için durmak istemedim.

Nasıl bir misilleme inşa ediliyorsa, ondan önce dışarı çıkmaya kararlı bir şekilde koşarken ciğerlerim kabardı. Ayaklarım bedenimi olabildiğince hızlı taşıyarak köşeyi dönüp beni çağıran girişe ulaştı. Dışarıdaki alan bulanıktı ama yine de oraya doğru koştum.

Etrafıma çöken labirentten dışarı sıçradım. Sanki hiç bulamayacakmışım gibi yere doğru inerken beni havaya savurdu.

Kollarım çırpındı, düşüşümün rüzgârı saçlarımı arkamda dalgalandırdı.

Düşüyordum. Düşüyordum.

Kendi bedenime inip labirent ortaya çıkmadan önce yaptığım gibi oturdum. Labirentin oluştuğu mezarlığa baktım. Lanetlilerin yarattığı sütunlar yoktu, çitlerin üzerinde duran kesik başlar yoktu. Önümdeki toprak dümdüz ve boştu, çimen ve kır çiçeklerinin karışımı, geçmiş nesil Bray ve Madizzaların mezarlarını kaplıyordu.

Sanki labirent sadece benim kafamın içinde var olmuş gibiydi.

Ellerimi yerden çektim, kendimi kaptırdığım büyünün kesilmesiyle geri çekildim. Şok içinde avuçlarıma bakarken başımın yan tarafına doğru darbe indiren dalı hiç görmedim.

Acıyı hissettim, şakağım çarpmanın etkisiyle acıyla patladı. Ben yana kayarken sopa ikiye bölündü, sorumlu kişiyle yüzleşmek için döndüğümde kendimi ayaklarımın üzerinde durmaya zorladım. Önümde duran cadı gençti, mirasçılar sınıfımın bir üyesiydi.

Her biri, kendi dallarını toplamış olan altı kişilik bir grup onun arkasında duruyordu. Kendime geldiğimde bedenim hırpalanmış gibiydi, kollarım ilk başta hissetmediğim çürükler ve çiziklerle kaplıydı.

Ben Kaynak'ı hayal ederken ne kadar süre orada durup beni dövmüşlerdi?

Gerçek sandığım imgelemde, saldırı altında olan Kaynak değildi.

Bendim.

Olabildiğince dik durup onlara küçümseyerek baktım. Bedenim yana doğru sallanıyor, düşecekmişim gibi hissediyordum. Kaynak beni tutmak için uzandı, imgelem dalgalanırken ağırlığımı destekleyen nazik bir beşik gibiydi.

İlk cadı kırık dalını yere atarken yutkundu ve ben de dikkatimi diğerlerine çevirdim.

Gözlerimi kırpıştırıp büyümle çağrıyı gönderdim. Kaynak, o dallara dokunana dek böcekler gibi sürünerek yerde sıçradı. Onları düğümler halinde bükerek sahiplerine döndüler ve kalplerine doğru sapladılar.

Cadılardan biri ciyaklayarak elindekini düşürdü, diğerleri de bana bakarak onu takip etti.

Erkek cadı başını iki yana sallayarak, "Pekâlâ," dedi. Kristal cadıların beyaz cübbesini giymişti, kasları cübbeden taşıyordu ve taş gibi sertti. "O halde büyü yok."

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için koşarak ileri atıldı. Vücudum, kas hafızası ve adrenalinin bir araya geldiği o yere girerek saldırısından kaçmak için yana doğru hareket etti. Dirseğimi omurgasına çarparak onu yere düşürdükten sonra dönüp bir sonraki cadıyı boğazından yakaladım.

Dizlerinin üzerine çöküp nefes almak için çırpınmaya başlamadan önce elleri tutuştu, tırnakları derimin yüzeyini çizdi.

Emin adımlarla ilerleyerek yanından geçtim. Damarlarımdaki büyü bedenimi besliyor, yaralarıma rağmen kendimi yenilmez hissetmemi sağlıyordu. Babamın beni koyduğu kafeslerde dövüştüğüm onca yıl boyunca, hiç böyle bir öfke hissetmemiştim.

Yumruğumu bir sonraki cadının dalağına indirdim, acı içinde büküldüğünde dizimi burnuna geçirdim.

Ben yüzlerini hafızama kazırken diğer ikisi okula kaçmak için döndü. Bu sefer cezalarını Gray vermeyecekti.

Ben verecektim.

"Ne kadar acınası," diye mırıldandım. Ayağa kalkan ilk erkek cadıyla yüzleşmek için geri döndüm. Henüz saldırmamış olan diğer cadıyla bakışarak bekliyorlardı. "İmgelem gören bir kadına şiddet, öyle mi?" Ses tonumdaki tiksinti belirgindi, onlar ve bana saldırma cüretleriyle ilgili ne düşündüğüm konusunda şüphe bırakmıyordu.

Onları gafil avlayıp iri olana doğru koştum. Kaçmak için dönerken elini uzattı ve bana sırtını döndü. Kolumu belinin etrafına dolayıp kavradıktan sonra ağırlığımı kaydırmak için vücudunu kullandım. Bacaklarımı boynuna sardığımda tökezledi, onu sıkıca kavradım ve dengesini bozmak için ağırlığımı diğer tarafına verdim. Başını sıkıca dizlerimin arasında tutup, bacaklarımı onu öne doğru çekmek ve ters çevirmek için kullanarak sırtını altımdaki yere çarptım.

Ayağa fırlayıp, sanki bir tehdit değilmiş gibi iki elini havaya kaldıran diğer erkek cadıya doğru ilerlerken inledi. Sanki bir kadının savunmasız anını görmemiş, bunu ona karşı kullanmaya karar vermemiş gibi...

Zorbalığa hiç tahammülüm yoktu.

Önümde yere savurduğum, dağılmış cadıların üzerinden geçerek ilerledim. Parmak uçlarımın hemen üstünde var olan büyüyü çağırarak altımızdaki toprağın içindeki ölülere seslendim.

Yer sarsıldı. Toprak, bana ellerini sürmeye cüret eden cadılar üstünde sürünmeye çalışırken yarıldı. Madizza ve Bray cadılarının kemikli elleri topraktan göründü, sürünerek çıkıp kemiklerini dikleştirerek ayakta durdular.

Okula geri dönerken ve ölüler bana haksızlık edenlerin üzerine indiğinde tek kelime etmedim. Onları parçalara ayırmalarını da kesinlikle izlemedim.

Sesler yeterince ayrıntılıydı.

42

WILLOW

Mahkeme odası beni bekliyor, kürsünün üstündeki taht bana sesleniyordu. Meclis'i çağıracaktım, kaçanların çağrıya direnemeyeceklerini biliyordum. Crystal Hollow'da kalırlarsa, gelip suçlarının hesabını vermek zorunda kalacaklardı.

Bana hesap vermek zorunda olacaklardı.

Ortadaki çembere doğru ağır adımlarla yürüdüm, hissettiğim sinir beni ilerlemeye zorluyordu. Meclis içinde bölünmeye sebep olan saçmalıklardan bıkmıştım. Charlotte'ın bana söylediği doğruysa, bir araya gelmenin bir yolunu bulmamız gerekiyordu. Hepimiz aynı planın parçasıydık, aynı büyünün iki tarafıydık. Fakat eğer, birbirimizi karanlıkta öldürecek kadar çelişirsek bunu yapamazdık.

Karşı karşıya olmamız gerektiği düşüncesi tamamen boşunaydı. Charlotte tüm bunları harekete geçirip dünyayı ikiye bölecek bir savaş açmakla hata yapmış olabilirdi. Bunu sadece zaman gösterecekti. Ancak geriye dönemez ve atılan ilk adımları değiştiremezdik. Yapabileceğimiz tek şey, bunu kabul etmek ve devam etmekti.

Neredeyse tahtıma ulaşmıştım. Dövüşün adrenalini sistemimden atılırken vücudum acıyla zonklamaya başladı. Her yerim ağrıyor, başım hem öfke hem de baş dönmesiyle savaşıyordu.

Michael, Üst Meclis'in kendim için talep etmekle ilgilenmediğim özel odalarından dışarı çıktı. Neredeyse her şeyi mahveden babasını hatırlatması, benim özel alanımda olmasına katlanamayacağım kadar fazlaydı.

Önümdeki baş meleğe bakarken olduğum yerde durdum. Bir an için, başka bir hayal görüp görmediğimi ve acının rüya gibi bir duruma neden olup olmadığını merak ettim.

Hayır.

Bu bir rüya değildi.

Bana doğru hareket etmedi ama bir baş melekle tek başıma savaşacak kadar güçlü olduğumu düşünecek kadar da aptal değildim. Michael, Gray'in ikiziydi; ilahi ateşle yaratılan eşdeğeriydi.

"Merhaba, Willow," dedi. Sesindeki pürüzsüz aksan belirgindi. Yüzünün Gray'inkine bu kadar benzemesinden nefret ediyordum. Beni hiçbir şeyin incitmesine izin vermeyen adama bu kadar benzeyebilmesinden tiksiniyordum ama ondaki bir şey yine de çok *yanlıştı.*

Mahkeme odasının kapısına doğru döndüm. Kafamın içinde çanlar çalıyor, *bunun* bir halüsinasyon olmadığı gerçeği üzerime çöküyordu. Gray'e, ikizinin rüyalarıma yaptığı ziyaretten bahsetmeliydim ama o sabah yaptığımız konuşmanın ışığında kelimeleri bulamamıştım.

Aramızda yeterince sorun vardı, buna bir yenisini eklemek istememiştim.

Dönerken bir erkeğin göğsüne çarptım, tanıdık eller beni belimden yakalayarak olduğum yere sabitledi.

Iban arkamda duruyordu, bedenimi sabit tutarken yüzü kasvetliydi. Dengemi kurmaya çalışırken ellerim omuzlarına indi, parmakları gömleğimin kumaşını tutuyordu.

O yüzüme bakarken, karnımda beyaz bir acı patladı ve beni içten içe yaktı. Gözlerindeki özrün hiçbir anlamı yoktu; çünkü bir adım geri atıp karnımdan çıkan tanıdık beyaz kemik sapa baktım.

Gray'in saklamak için kasasına kilitlediği hançerin, Iban'da olduğunu anlayamamanın şaşkınlığıyla sarsıldım. Arkamdaki baş melek sanki dönüp duran düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi kıkırdadı ve *bunu,* Michael'ın rüyamı ziyaret ettiği gece yaptığını fark ettim.

Gözlerim geriye doğru kayarken zayıf ellerim hançere uzandı. Kaynak'ın büyüsü beni ikiye böldü, büyümün daha fazlasını hançere çekti ve beni bomboş bıraktı. Yana doğru tökezledim, parmaklarım kabzanın etrafına dolanırken Iban ellerimi ellerinin arasına aldı ve beni Michael'a doğru çevirdi. Ayakta duracak gücü zor bulurken kollarıyla beni sıkıştırarak esir aldı.

Kendimi tamamen çaresiz bir insan gibi hissediyordum ve o hançer bedenimde saplı kaldığı sürece, bir daha asla düzeleme-yeceğimi biliyordum.

Iban, "Özür dilerim," diye mırıldandı. Bu sözler bana, Gray'e aynısını yaptığımda ona söylediğim şeyi acı bir şekilde hatırlatmıştı. Bunu planlamak için bir şekilde Michael ile birlikte çalışmıştı.

Niyetinin her zaman bu olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Bıçağı büyülemek için bana ihtiyacı vardı. Dünyayı Lucifer'dan kurtardığımı düşünerek bunu yapmam için beni manipüle etmişti.

Başarısız olacağımı biliyordu. Üstelik bunu, beni öldürmek için kullanacağını da biliyordu.

"Bunu nasıl yapabildin?" Ruhumu saran zayıflıktan kurtulmak adına başımı iki yana sallayarak mırıldandım. "Kendi türüne ihanet ediyorsun ve onun sana verebileceği *hiçbir şey* yok." Bunu en az Michael kadar ben de biliyordum. Aynısını yapmam için bana verdiği o acınası fırsat sayesinde.

Olduğum şey yüzünden, kurtuluşum mümkün değildi.

Iban, "Bir aile için büyümden vazgeçtim. Senin yaptığın gibi Kaynak'ı asla bozmadım. Affedilebilirim," diye açıkladı. Beni çemberin ortasındaki mühre doğru yönlendirirken ayaklarımı sürükledi.

"Seni sikik aptal." Dişlerimi sıkarak aynanın cam bölmesine doğru düştüm. Cehenneme açılan kapı taşla doldurulmuş, bildiğim manzarayı kapatmıştı. Iban düşmeme izin verdi, bedenim cam ve taşın tuhaf karışımına yerleşti.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüğüm yerde sırtıma doğru uzanarak bedenimi kendininkiyle kapladı. Yüzümü buruşturdum, bu haldeyken bile dokunuşundan iğreniyordum.

Eli bıçağın kabzasına dolandı, karnımın içinde döndürdü, böylece aynanın yüzeyine yeni dökülen bir kan damladı.

Bir adak.

Beni camdan kaldırdığında ve taş eriyip cehennem çukuruna üstten bakmamı sağladığında, ona karşı mücadele ederek geri çekildim.

Ellerimi tek eliyle kavradı, zayıflamış bedenimle mücadele etti. Hayatım ve büyüm, o hançerin içinde kaybolurken ne savaşabiliyor ne de başka bir şey yapabiliyordum.

Iban, ellerimi aynanın kenarına doğru yönlendirdi ve onları yüzümün yan tarafına sabitledi. Büyü hemen üzerime yapışıp benden vermem gerekenden daha fazlasını aldı. İrkilerek geri çekildim ve bağlantıyı koparmaya çalıştım.

Mühür bana sıkıca tutundu, cam parçalanırken beni daha derine çekti. Ve Cehennem'in kapısı, bir kez daha açıldı.

43

GRAY

On Dakika Öncesi

Dersin ortasında geldiğimiz sırada masamdan kitabımı aldım.

"Yüz doksan üçüncü sayfayı açın," dedikten sonra sayfayı bulmak için kitabı karıştırdım.

Cadılar Meclisi'ni yaratan pazarlığın tarihini çoktan geçmiştik ama ben bunu, farklı bir açıdan tartışmak istiyordum. Beelzebub ve Leviathan, sınıfın arka tarafında bekliyordu, varlıkları gereksizdi. Beelzebub, Margot'nun yanında olamadığı zamanlarda hep benim yanımdaydı.

Sanki piç kurusu artık yalnız kalmayı beceremiyordu.

Ders kitabını masaya bırakarak, "Bu dersin başında Charlotte ile yaptığım pazarlığı tartıştık," dedim. "Fakat bunu hiç benim bakış açımdan tartışmamıştık. Artık gerçek ortaya çıktığına göre, bugün biraz zaman ayırıp sorularınızı yanıtlayabiliriz diye düşünüyorum."

Leviathan odanın arka tarafında kaşlarını kaldırdı, her zamanki meraklı yüzü cüssesinin büyüklüğüne ve onunla birlikte gelen korkutuculuğa uymuyordu.

Öğrencilerden biri, "Neden bu dersi veriyorsun ki? Yapacak daha iyi işlerin yok mu? Cadı yemek falan?" diye sordu, konuşurken yüzü korkudan kızarmıştı.

"Öncelikle, beslenme düzenimin parçası olan sadece bir cadı var," diye karşılık verip diğer öğrencilerden bazılarının şaşkın kahkahalar atmasına sebep oldum. "İkincisi, en büyük başarılarımızın bizden sonra gelen neslin girişimleriyle geleceğine inanıyorum. Dünya için yapabileceğimiz en iyi şey, çocuklarımıza gelişme şansı vermektir. Bilgi güçtür ve değişen çevrenizde hepinize verebileceğim en iyi armağan budur," dedim ve konuşan çocuğu şaşırtarak susturdum.

Yüzündeki korku yavaşça kayboldu, bakışları karnıma kaydı. Kör edici bir acı beni takip ederek masamın kenarına yığılmama neden oldu.

Bir elimle karnıma dokunurken aşağıya baktım. Parlak, yapışkan kan her yeri kaplamıştı; hiçbir açıklama getiremediğim bağırsaklarımdaki bir yaradan sızıyordu.

Beelzebub ve Leviathan ayağa kalktı, yüzlerindeki şaşkın ifadeyle karnıma bakıyorlardı. Bakışlarına karşılık verdim ve hemen kapıya doğru yöneldim.

"Willow." Sesim panikle doluydu. Onun beni etkileyecek kadar ağır yaralanmış olması, ikimizin de iyileşemiyor olması...

Leviathan'a, "Diğerlerini getir," dedim ve devasa baş iblisin sınıftan dışarı fırlayışını izledim.

Willow'un acısını takip ederek, beni merdivenlerden aşağı indirmesine izin verdim. Basamaklarda tökezledim, aramızdaki bağ onu hayatta tutmak için büyümden çekiyordu. Kaynak içimden geçerek karımın ölmesini engellemek adına beni bir kanal olarak kullanıyordu. Bense büyümü kendim için hiçbir şekilde tutamıyordum.

Willow hepsini tüketiyordu.

Beelzebub ve ben, zil çalıp öğrenciler koridora yığıldığında bile hızla hareket ettik. Kanlar içinde Willow'a doğru ilerlerken öğrencileri kenara ittim. Midemdeki ağrı, Willow'un çektiği acının bir yankısı olarak iç organlarımı yırtarcasına bükülürken parmaklıklara tutunarak inledim.

Bunu sadece bir silah yapabilirdi. Sadece bir hançer onu bu şekilde incitebilirdi.

Beni öldürmemiş olabilirdi ama ona ulaşmaya çalışırken Willow'un hayatı parmaklarımın arasından kayıp gitti. Kaynak onu ancak bu kadar uzun süre ayakta tutabilirdi. Tek tesellim, peşinden gidip Cehennem'de onunla birlikte olacağım düşüncesiydi.

Fakat o, çok sevdiği dünyadan ayrıldıktan sonra asla eskisi gibi olamayacaktı.

Beelzebub, "Gray, o çoktan ölmüş olabilir," dedi. Pantolonumdan yere damlayan taze kan damlalarına bakarken sesi gerilmişti.

Hırıldayarak bu korkunç düşünceyi bir kenara ittim. "O zaman ben de ölmüş olurdum," dedim ve o anda tutunabildiğim tek mantıkla bu düşünceyi bertaraf ettim. "Hayata tutunmaya çalışıyor."

"Nerede?" Beelzebub onu hissedebildiğimi biliyordu. Bana sanki zayıfmışım, ona zamanında ulaşmasına engel oluyormuşum gibi bakıyordu.

Bundan nefret ettim. Yüzyıllardır ilk kez savunmasız kalmaktan nefret ediyordum.

Ve bu, ilk defa çok önemliydi.

Willow'a giden ipi takip ederek, "Mahkeme odası," dedim. Acısı çok keskine benziyor, Hollow's Grove'un karanlık koridorlarına yayılıyordu. "Git!" diyerek onu terslediğimde

kanatlarını açtı. Karıma benden daha hızlı ulaşmak için uçarak merdiven boşluğuna daldı.

Kanatlarımdan bana kalan tek şey, sadece sırtımdaki işe yaramaz yaralardı. Önceden sahip olduğum güç olmadan, ona Beelzebub kadar çabuk ulaşamazdım.

Sadece ona zamanında ulaşmasını umdum.

44

WILLOW

Cehennem çukuruna baktım. İblisler topluca merdivenlere yöneldi ama bize asla ulaşamayacaklarını biliyordum. Michael, Üst Meclis'in özel odasına girdi ve yanında Margot ile birlikte çıktı. Ağzı kapatılmıştı, elleri önünde bağlıydı ve yüzünden sessiz gözyaşları akıyordu.

Güçsüzlüğümle savaşarak Iban'a karşı direndim. Beni sabit tuttu, gücü benimkinden daha fazlaydı. Çocukluğumdan beri hiç bu kadar zayıf olmamıştım ve bedenim tamamen onun inisiyatifine kalmıştı. Michael, "İyi bir kız olacaksın ve benim için olduğun yerde kalacaksın, Willow. Aksi halde ister inan ister inanma, onun boğazını keser ve sana ölümünü izletirim," dedi.

Çukura bakarken neredeyse camın üzerine yığılacaktım. Aklıma kendimi içeri bırakma düşüncesi geldi, eğer gidersem kimsenin kapıyı açmak için beni kullanamayacağını biliyordum.

Bunu yaparsam, Gray beni kendi elleriyle öldürürdü.

Margot başını iki yana yana salladı, burun delikleri öfkeyle yanıyordu. Onun gücü benimkini daha da tutuşturdu, aramızda sessizce anlaştık. Savaşacaktık.

Ölebilirdik.

Ama asla vazgeçmeyecektik.

Michael'ın bilmediği bir şey biliyordum. Benden kurtulmak için neden böylesine can attığını biliyordum. Kaybedecek zamanı yoktu çünkü bir gün kızım doğacaktı.

Bir gün, kızım hepsini öldürecekti.

Iban'a karşı savaşmayı bıraktım ve tutuşunu gevşetmesine izin verdim. O dokunuşun içine gömüldüm, sahip olduğum azıcık gücü topladım ve ona karşı kullanmaya hazırlandım. Kaynak parmak uçlarımda duruyordu ama hazır olana kadar ona dokunmaya cesaret edemezdim. Hançer benden her şeyimi almış gibi hissettirirken olmazdı.

Kaynak tek başına beni hayatta tutarken olmazdı.

Michael, "Şu an nefes almıyor olmalıydı," dedi ve ben gözlerimin kaymasına izin verirken Iban'ı uyardı. Gözlerimin kapanmasına, güçsüzlüğümü görmesine izin verdim.

Iban elini saçlarımın üzerinde gezdirdi, onları geriye doğru tararken beni hafifçe çevirip yüzüme baktı. "Tatlım." Sesindeki yalan, neredeyse o anda kendimi kaybedip saldırmama neden oluyordu. Michael ile savaşacak kadar güçlü değildim. Ayrıca Gray'in bana ulaşmasını beklemem gerekiyordu. Onu hissedemiyordum, acı bedenimin dışındaki her şeyi susturuyordu. Sadece benim için geleceğini biliyordum. "Tövbe etmek için geç değil."

"Buna inanıyorsan düşündüğümden daha da aptalsın," derken cümlem kesildi.

Mahkeme kapıları patlayarak açıldı ve havada bir erkek bedeni uçtu. Beelzebub odaya indi, bana bakarken ileriye doğru bir adım attı. Bakışları tehdidi değerlendirmek için çoğunlukla boş alanı tararken durakladı.

Margot'yu gördüğü an anladım. Olduğu yerde kaskatı kesilmiş, ona olan hisleri ile Gray'e olan sadakati arasında sıkışıp kaldığı için vücudu hareketsiz kalmıştı.

Çenesini sıktığında ona gülümsedim ve sadece anladığımı belirtmek için başımı salladım. Margot'ya doğru gitti. Michael onu yana fırlattığında yüzümü buruşturdum. Mühre doğru yuvarlandı ve o sırada kendini durduramadı.

"Margot!" Onu durdurmak için ellerimi mühürden ayırmaya çalışarak çığlık attım.

"O senin arkadaşın!" Ona yardım etmek için hiçbir hamle yapmayan Iban'a bağırdım. Kız mührün üzerine yuvarlanırken beni sabit tuttu, son anda genişçe açtığı bacaklarıyla kendini durdurmaya çalışıyordu. Uzun bacakları tutunmasını sağlayan tek şeydi ama onlar bile yerdeki kanımın kayganlığıyla kaymaya başlamıştı.

Kapalı ağzıyla homurdandı, sesindeki panik kalbimi durdurdu.

"Margot!" Tekrar çığlık attım, bacaklarının iki büklüm olmasını ve kapının kenarından kayışını izledim.

Ben avazım çıktığı kadar bağırırken o mührün içine düştü ve ulaşamayacağım bir yere yuvarlandı. Beelzebub, Michael ile olan kavgasını bırakıp ben sessizce ona yalvarırken bakışlarımla buluşmak için döndü. Michael'ı iterek mührün üzerine atladı ve delikten kayarak kanatlarını sıkıca kapatıp arkadaşımın peşinden gitti.

Panik içinde ona doğru hızla ilerleyişini, Margot yere çakılmadan önce onu yakalamaya çalışmasını izledim. Kanatları son anda açıldı ve aşağıdaki kızıl toprağa çarpmadan sadece birkaç saniye önce onu sıkı bir şekilde tuttu. Yere düşmeden hemen önce vücudunu bükerek düşüşün ağırlığını üstlendi ve

Margot'yu kanatlarıyla sardı. Beelzebub onu gözlerden saklamasına rağmen, şiddetli bir şekilde toprağa çakılan da o olmuştu.

Bekledim, ikisi de hareket etmiyordu. Michael bana doğru bir adım attığında tüm dikkatimi ona yönelttim. Yüzü öfkeyle doluydu, ellerini havaya kaldırarak bir girdap yarattı. Fırtına mahkeme odasını yırtarak yaramdan sızan kanı, zemine ve kürsüdeki tahtın üzerine topladı. Üst Meclis çağrısının içime yayıldığını; Cadılar Meclis'ni, Michael'ın onları Cehennem'e göndereceği mahkeme odasına çağırdığını hissettim.

"Iban, hâlâ bunu durdurabilirsin. Margot'yu kurtarabiliriz. Aileni kurtarabiliriz," diye yalvardım. Aşağıya bakıp Beelzebub ve Margot'dan herhangi bir yaşam belirtisi bekledim. Merdivenlerden yukarı tırmanıp dışarı çıkmak için toplanan iblis kalabalığı tarafından yutulmuşlardı.

Mahkeme kapısı tekrar açıldı ve odaya girerken kimi göreceğimi tüm kalbimle hissettim. Üstünde hâlâ takım elbisesi vardı, bana ulaşmak için hiç vakit kaybetmemişti. Iban'ı üzerime eğilmiş, beni yerde ve hançer hâlâ karnıma saplanmış şekilde bulduğunda yüzünde katıksız bir öfke vardı. O öfke dalgalar halinde etrafa yayılıyordu.

Siyah bir kürk yumağı bacaklarının arasından fırlayarak yanından geçti. Jonathan havada sıçrayarak bana doğru koştu. Sıçramanın ortasında yer değiştirdi, siyah kürkü uzadıkça vücudu da büyüyordu. Pürüzsüz, açık tenli bacakları uzadıkça ortaya çıkıyordu. Burnu dışarı doğru kıvrıldı, dişleri uzayarak ağzından sarkan sivri dişlere dönüştü. Dört ayak üzerine düşerken başını salladı. İki ayağının üzerinde durmak için kendini düzeltirken pençeleri kocaman oldu ve bir kez daha Lanetli formunu aldı.

Dikkatimi Margot'ya vererek, "Lütfen," diye yalvardım. Kaynak'ın hemen ötesinde gizlenen acı ve ölüme yenik

düşmeden ya da karşı koymadan önce, oradan çıkmaları için daha ne kadar zaman kazandırabileceğimi bilmiyordum.

Jonathan, "Yüce Eş," derken sesi beni ürkütmüştü. İnsan halinden daha derindi, bir hırıltı gibi hissettiriyordu ve büyüleyiciydi.

Ağlamaklı bakışlarımı ona doğru çevirerek, "Kurtar onu. Margot'yu kurtar, lütfen," diye yalvardım. Gray buradayken, birlikte mührü kapatabileceğimize inanmak zorundaydım.

Ancak Beelzebub onu oradan çıkarana dek bunu yapamazdım.

Jonathan kurt formundaki başını salladı ve giderken selam vererek eğildi. Ondan ayrılmak bir parçamı kaybetmek gibi hissettiriyordu ama Margot'yu da çürümeye terk edemezdim. "Nasıl isterseniz, Yüce Eş."

Jonathan, bir insanı öldürebilecek olan düşüşe aldırmadan çukura atladı. Dizlerini bükerek yere indi ve darbeyi azaltmak için ağırlığını öne verdi. Aşağıda dört ayak üzerinde koşmak için vücudunu kıvırırken, Beelzebub'ın hâlâ Margot'nun bedenini kanatlarıyla örttüğü yere gitmek için savaşmasını izledim. İkisi de hareketsiz ve sessizdi.

Gray, bakışlarımı aşağıdaki manzaradan ayırmaya zorlayarak, "Michael," dedi. Kehribar rengi gözleri şaşkınlıkla ikizine döndü, parçalar yerine otururken yüz ifadesi acıyla titreşiyordu. Düşüşünden bu yana, kardeşini muhtemelen yüzyıllardır görmediğini fark ettim. Bir kavuşma olabilecek şey korkunç bir hal almıştı. "Ne yapıyorsun?"

Michael, pişmanlık olabileceğini düşündüğüm bir şekilde çenesini sıktı, "Seni Cehennem'e sürgün etti. Geri dönmelisin" Aralarında her ne olduysa, Tanrı onlara her ne aşıladıysa, bir zamanlar aile olmuşlardı.

Sahip olunan en yakın bağ...

Bu, Michael'ın Gray'e yaklaşmasını ve kocam şaşkınlık içinde ona bakarken ellerini omuzlarına dolamasını engellemedi. Gray'i eğerek yerdeki deliğe doğru fırlattı. Gray şaşkınlığım üzerinden atmaya çalışırken dirseğini Michael'ın karnına sapladı ve kafasının arkasını yüzüne geçirdi.

Michael, "Şeytan cehenneme aittir!" diye bağırdı. Yumruğunu Gray'in yüzüne doğru indirirken acıyla homurdanıyordu. Satanus ve Asmodeus, yardım etmek için odaya daldıklarında birbirleriyle boğuşuyorlardı.

Aşağıdan gelen bir hareket dikkatimi kavgadan uzaklaştırdı. Beelzebub'ın büyük, derimsi kanatlarını açtığını görmek umudumu yeşertti. Margot'nun yanına oturdu, ağzını açıp ellerini çözerken onu kucağına çekti.

Margot yaşıyordu.

Yüzüne dokunup öyle tatlı bir şekilde avuçlarının içine aldı ki bu devasa iblise karşı duyduğum hoşnutsuzluğu yeniden gözden geçirmem gerekip gerekmediğini merak ettim. Margot kollarını çılgınca onun boynuna doladı, Beelzebub yukarı baktı ve kollarında onunla birlikte ayağa kalktı. Jonathan onların yanında dövüşüyor, yaklaşan her şeyi ısırıyor ve sertçe vuruyordu. İblisler acımasızdı, ona haddini bildirmeye çalışıyorlardı.

Michael'ın odaya gönderdiği hava patlaması az kalsın beni de çukura yuvarlayacaktı. Sadece büyüme yapışan mührün bağlantısı beni sabit tutuyordu. Iban bana yapıştı ve karnımdaki hançeri vücudumdan biraz daha dışarı çıkacak şekilde kaydırdı.

"Özgür olabilirsin!" Michael bağırdı ve ben de onun Gray ile olan dövüşünü izlemek için döndüm.

Satanus ve Asmodeus, yarattığı fırtınaya yakalanmışlardı, rüzgârla oluşturduğu kasırganın içinden şimşekler çakıyordu. Kasırga onları yerde sürüklüyordu, elleri pençeleşiyor, onları mühre daha da yaklaştırırken tutunmaya çalışıyorlardı.

Gray savaştı, her ikisinin de yaralanmasına ve bedenlerinden kanlar akmasına sebep olacak darbelerle kardeşine vurdu. Büyüsüne hiç uzanmadı ve Kaynak'a dokunmadı.

Vücudum güçle dolarken onu benim için sakladığını fark ettim.

Saklıyordu çünkü özüm mührü açık tutmak için üzerine damlarken, beni hayatta tutan tek şeydi oydu.

Michael tekrar bağırarak Gray'i kollarının arasında döndürdü. "Onu geri gönder! Özgür olabilirsin, Cadı!" Kolunu kocamın boğazının ön tarafına doladı ve onu yavaşça mühre doğru götürdü.

Gray'in kehribar rengi gözleriyle karşılaştım. Onu cehennemde bekleyen şeylerden çok, yüzüstü bırakabilme ihtimalimden korkuyordu. Satanus ve Asmodeus'u Cehennem'e geri çeken kasırga yüzünden zar zor duyulabilen sözlerimi söylerken bakışlarına karşılık verdim. Beelzebub'ı ve Margot'yu kenara çekilmeye zorlayarak delikte kayboldular.

Asla zamanında yetişemeyeceklerdi.

Yine de bakışlarımı Gray'e çevirdim. "Zaten özgürüm," derken ses tonum kararlıydı. Michael'dan çok kocamla konuşuyordum. Eğer böyle bitecekse ve eğer böyle öleceksem, bunu bilmesini istiyordum.

Hiçbirinden pişman değildim.

Bana seçim yapmanın ne demek olduğunu göstermişti.

Ve ben de onu seçmiştim.

Gray, Michael'ın tutuşuna yenilenmiş bir enerjiyle karşı koydu. Kardeşini yere fırlatırken başını geriye doğru salladı. Gray bana bağırırken Michael hızla ayağa kalktı, gözleri kelimelere dökemediği her şeyi söylüyordu. "Willow, şimdi!"

Başımın arkasıyla Iban'ın burnuna vurdum ve kuvvetli darbenin etkisiyle burnunun çatladığını hissettim. Elleri kırık

burnunu kavramak için havaya kalkarak derimi kemiklerimden ayıran acı dolu bir çığlıkla kendimi büyüden koparırken, beni serbest bıraktı. Mahvolmuş avucumu, içime gömülü kemik hançerin kabzasına sararak sıkıca kavradım ve çekip çıkardım.

Dizlerimin üzerinde dönerken kanım daha şiddetli aktı ve hançeri tutan kolumu tek bir düz hareketle savurdum.

Hançer Iban'ı boğazından yakaladı, kanının ince bir çizgiyle serbest kaldığını görmek çok kısa sürmüştü. Bakışları gömleğine akan kırmızı damlaya dönmeden önce, bana bakarak kan kustu.

Başımıza gelenlerden duyduğum üzüntüyü içime gömdüm ve elimdeki hançerle beceriksizce ayağa kalktım. Kaynak'ın gücü içimde kayarak ait olduğu yere geri döndü. Gray'i tekrar hissettiğimde her şey belirginleşti. Kaynak beni beslemeyi bıraktıkça erişiminin güçlendiğini hissettim.

Gray, Michael'ın göğsüne yeni bir gri büyü patlamasıyla tekme attı ve sendelemesine sebep olarak geri gönderdi. Iban'ın bedenini önüne doğru ittim ve onu, kendi kanının içinden geçirirken Michael'ın tökezleyip geriye düşmesini izledim. Benim büyüm olmadan kapanmaya çalışan mührü açık tutmak için kollarını uzatıp kenarlarından kavradı.

Mühür kapanırken gücümün çekildiğini hissettim, ruhumdan yaşam talep ediyordu.

Bedelini karşılayamazsam, her şey boşa gidecekti.

Iban'ı yakaladım ve Gray kardeşinin eline basarken onu Michael'ın bedeninin üzerine ittim. Michael mührü tutmayı bıraktı, Iban çukura düşerken vücudu mührün kenarına doğru sarktı. İçinden geçtiği anda vücudu bir kan ve et yığınına dönüştü; kurban alınmıştı.

Çukurun üzerini kaplayan camlar Michael'ın parmaklarını keserek vücudundan ayırırken, mühür hâlâ aşağıda mahsur kalmış olan arkadaşım ve Jonathan'ın üzerine kapandı. Bir iblis

saldırdı ve ben olanları izlerken Jonathan'ın göğsüne üç kesik izi bırakarak darbesini indirdi. Tanıdığım kedi formuna büründü ve Beelzebub'ın iblisleri titreten bir öfkeyle kükrediği yere ve Margot'ya doğru koşmaya başladı.

Dizlerimin üzerinde cama doğru çöktüm, korku dolu bakışları bana dikilirken aşağıdaki Margot'ya baktım. Jonathan'ı göğsünde tutuyordu. Menekşe rengi bakışları benimkilerle buluşurken kedim kanlar içindeydi ama yaşıyordu.

Camın üzeri taşla kaplandı.

İkisi de gitmişti.

45

WILLOW

Taşı kazmak için çaresizce tırmaladım. Tırnaklarım yüzeyi çiziyor, kenara doğru ilerleyip ellerimi mühre geçirmek isterken aralarından kan sızıyordu.

"Yapma!" Gray bana doğru atılarak bağırdı. Kollarını belime dolayarak tutuşundan kurtulmak için çırpınırken beni mührün üzerinden çekti. İyileşmemiş yaramdan sızan kan, yan tarafımdan aşağıya doğru akıyordu.

Gray beni mahkeme odasının zemininde yüzüstü çevirirken sabit tuttu. "Bırak beni!" Kollarının arasında çırpınarak çığlık attım. Şu anda bile, bedenim o kadar yorgun hissediyordu ki içimdeki her şey tükenmişti. Beni ayakta tutan şey sadece adrenalindi, Kaynak gitmeme izin vermeyi reddediyordu.

"Ölürsen onun işine yaramazsın!" diye bağırarak beni sırtüstü çevirdi. Bileğini ağzına götürdü, kendini ısırdı ve sivri olmayan, tıpkı bir insanınkine benzeyen dişleriyle derisini yırttı. Parçalanıp açılan etinden yüzüme kan damlarken geri çekildim.

Kolunu ağzıma bastırdı. Dişlerime öyle sert bir şekilde çarptı ki dudaklarımın onun gücü altında morardığını hissettim. Başımı iki yana sallayarak ısırdığı kolundaki kanı reddettim.

Yine de dudaklarımı aralamaya zorlayarak ağzımın içine bastırdı. Kanı dişlerimin arasındaki boşluklardan kayarak dilime değdi. Tadı her zamanki gibi enfesti, dilimin üzerinde patlıyor ve saf, katıksız büyü gibi hissettiriyordu. Artık içinden akan şeyin kaynaktan geldiğini, yaşam ve ölümle ilgili her şeyin tadı olduğunu biliyordum.

Kolunu kavradım, kan boğazımdan aşağı akarken onu daha da yakınıma çektim. Duramıyordum, beni gençleştiren sihrin büyüsüne kapılmıştım, tüketene kadar ondan içeceğimi biliyordum.

Gray başka biriyle konuşurken seslerin belli belirsiz farkındaydım, diğer adamın sesinin derin tonu tanıdıktı. İçerken bakmaya zahmet edemedim. Hançerin verdiği hasar nihayet iyileşirken yan tarafıma bir sıcaklık yayıldı.

Kemik hançeri hâlâ ellerimde sıkıca tutuyordum.

Gray, sonunda yanağımı tutarak, "Küçük Cadı," dedi. Bileğini ağzımdan çekmeye çalıştı ama ben sıkıca tuttum ve reddederken dişlerimi derisine geçirdim.

Gray kısık sesle gülerken başka bir erkek geldi. Ellerimi kavrayıp kolundan uzaklaştırdı. Gray kolunu kurtardı, kıçının üzerine düşmesini izlerken ciğerlerim parçalandı. Kolunu tutuyordu, yarası olması gerekenden daha yavaş iyileşiyordu.

Leviathan oturmama yardım etti, nazik ve kardeşçe bir dokunuşla sırtımı yerden kaldırdı.

Gözlerim hemen mührü aradı. Della ve Nova'ya, Iban'ın öldüğünü ve Margot'ya ne olduğunu söylemek zorunda kalacağımı fark ettiğimde, boğazıma doğru bir hıçkırık yükseldi.

Lanet olsun.

Gray'in yüzü görüş alanımı doldururken, "Bana bak," dedi. Benimle mührün arasına girerek yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Beelzebub ona bir şey olmasına *asla* izin vermeyecek. Anlıyor musun?"

Başımı salladım, tüm gücümle bu düşünceye tutunmaya çalıştım. Beelzebub'ı, ona güvenip güvenemeyeceğimi ya da bir müttefik mi, yoksa bir düşman mı olacağım bilecek kadar iyi tanımıyordum. Ama bildiğim tek şey, Margot'ya bakışının şimdilik yeterli olması gerektiğiydi.

Gray alnını benimkine yaslayarak, "Sen benim için neysen, Margot da onun için o, aşkım," dedi. "Fırsatını bulduğumuzda, onları geri alacağız."

Başımı öne doğru eğdim. "Almak zorundayız. Burada olmanın bedelini ödeme zamanımız geldiğinde, onlara ihtiyacımız olacak." Charlotte bedelinin ne olacağını bilmediğini söylemişti ve Gray'in beni inceleme şekline bakılırsa, Charlotte'a inanıyordum.

Gray, "Sen neyden bahsediyorsun?" diyerek sordu.

"Bakire. Anne. Kocakarı," dedim ve Gray'in yüzünün solmasını izledim. Leviathan ile bakıştılar, gözleri nihayet bana döndüğünde kocaman açılmıştı. "Seni buraya getirerek dengeyi bozduk ve bunu düzeltecek kişi kızımız olacak."

"Charlotte kocakarıydı," dedi Leviathan, Gray bana bakarken o da anlamaya başlamıştı.

Kocam, "Ve sen de annesin," dedi. Eli karnımdaki yaraya dokunmak için indi.

"Henüz değil ama olacağım," diye itiraf ettim.

Gray başını iki yana salladı, kabul etmiyordu. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Eğer istemiyorsan çocuk sahibi olmayacağız. Bu kadar basit." Ayağa kalkıp beni kollarının arasına aldı. Beni yerden kaldırıp Meclis içeri girerken mahkeme odasının kapısına doğru ilerledi.

Leviathan, bize bir el hareketiyle cadılarla şimdilik kendisinin ilgileneceğini işaret etti.

"Ama denge," diye itiraz ettim.

"Sikmişim dengeyi. Seni istemediğin bir şeye zorlamasına izin vermeden önce, dünyanın küle dönüşünü izlemeyi tercih ederim," dedi. Gray'in vücut dili içime işledi, ruhumun kırılmış parçalarını yatıştırdı. Bu gece, kaybettiğim arkadaşlarım için yas tutacaktım.

Yarın ise devam etmenin bir yolunu bulacaktım.

46

GRAY

Willow'u banyoya götürdüm ve kıyafetlerini çıkardım. Ben onunla ilgilenirken hiç kıpırdamadı, sanki sorulanının cevabını bulabilecekmiş gibi duvara bakıyordu. Leviathan'a, mahkeme odasına akın eden meclis üyeleriyle nasıl başa çıkacağına dair talimatlar verirken ağlamayı çoktan bırakmıştı. Huzur içinde dinlenebilmesi için onu odamıza götürmüştüm. Gözlerinin kenarında yaşlar toplanmıştı ama gömleğini ortadan yırtıp çıkarırken gözyaşlarının düşmesine asla izin vermedi.

Parmaklarım göbek deliğinin hemen üzerindeki pembe, iyileşen deriye doğru gitti. Yaraya dokunduğumda titreyerek ürkmesini izledim. Gözleri çılgına döndü, bedeni fiziksel olarak geri çekilirken trans halinden çıktı.

Şoktaydı. Vücudu, zihnini yaşadıklarından korumaya çalışıyordu. Ellerimi önünde kaldırarak, "Benim, Küçük Cadı," dedim. Gözlerinin benimkilerle buluşmasını, bakışları beni tanıyarak parıldarken hafifçe başını sallamasını bekledim.

Ben hızla pantolonunu çıkarıp bacaklarından aşağı indirirken, "Benim hatam," diye mırıldandı. Normalde sunduğu rahatlatıcı sıcaklığa kıyasla, teni buz gibiydi; dokunulamayacak kadar soğuktu. "O hançeri büyülememiş olsaydım..."

"Sakın yapma," diye karşı çıktım, ses tonumdaki şiddetten ürküp geri çekilmesinden nefret ediyordum. "Biri sana her kazık attığında bütün sorumluluğu yüklenmek zorunda değilsin. Bazen insanlar sadece boktan şeyler yaparlar. Iban seni ve tanıdığı herkesi kurban etmeye çalıştı. Bu *onun* hatası."

Willow başıyla onayladıktan sonra ben girmesini işaret edince duşa geçti. Açık kapıdan, duş başlığının altında durup suyun yüzüne akmasına izin vermesini izledim. Gözleri kapalıydı, ciğerleri suyun ani sıcaklığıyla inip kalkıyordu. Döndü, duş başlığının saçlarını durulamasına izin vermek için başım geriye doğru eğdi. Gözlerindeki damlaları silmeden önce bile vücudu kaygan ve ıslaktı.

Duraklayarak aniden bana baktı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi acı verecek derecede yumuşaktı. "Yanıma gelmiyor musun?"

Bekledim, durumunu düşündüm ve seçeneklerimi tarttım. Ona karşı dürüst olabilir, ihtiyaçlarımı söyleyebilir ve ona seçim yaptırabilirdim. Veya sadece huzur içinde yas tutmasına izin verebilirdim. Onu düşünerek, "Yapamam," dedim.

Kanla lekelenmiş giysilerime bakarak, "Ama her yerin kan içinde," dedi.

"Senin işin bittiğinde duş alacağım."

"Gray," diyerek itiraz etti, kaşları çatılmıştı. Altdudağı bir anlık kırılganlıkla titredi, kollarını kendine doladı.

İleriye doğru yürüdüm fakat duş kapısının hemen dışında durdum. "Neredeyse seni kaybediyordum," dedim. İtirafım en derinlerimden geliyordu. Willow, o hançeri karnından çıkarmayı başardığında ölüme ne kadar yakın olduğunu itiraf etmek istememiştim. Ancak diğer tarafın onu çağırdığını hissetmiştim.

Gölgede bekleyen Azrail'i görmüştüm.

"Kaybetmedin," dedi sesindeki yumuşaklık kalbimden vurdu. Neredeyse ölüyordu ve hâlâ bunun *beni* nasıl etkilediği konusunda endişeleniyordu.

"Ama neredeyse kaybediyordum ve eğer oraya seninle gelirsem, tek yapmak istediğim şey seni kollarımda hissetmek olacak. Hâlâ burada olduğunu kendime hatırlatmak için. Çünkü eğer olmasaydın..." Sözlerimi yarıda kestim. Onu Cehennem'e kadar takip edeceğimi bilsem bile, Willow oradayken artık sevdiğim kadın olmayacağını biliyordum.

Öldükten sonra asla eskisi gibi olamayacaktı. Cehennemdeki ilk gününü yaşarken asla eskisi gibi hissetmeyecekti.

Yine de bunu ona söyleyemezdim çünkü bu, Margot'nun şu anda yaşadığı her şeyi ona itiraf etmekten başka bir işe yaramazdı.

Willow, "Bana hâlâ hayatta olduğumu hatırlatmanı istemediğimi nereden çıkardın?" diye sordu, kelimelerin yumuşaklığı bakışlarındaki ateşle çelişiyordu.

Başımı inkâr edercesine sallayarak, "Yas tutuyorsun," dedim. Ondan faydalanamazdım.

Bu şekilde olmazdı.

Gözlerinde biriken yaşlar sonunda düştü ve yüzü buruştu. Bu bana, onu kollarımın arasma alarak duşa doğru ilerlemekten başka bir seçenek bırakmadı. Willow kollarını boynuma doladığında, su giysilerimi ıslatarak tenime yapıştırdı. Beni kendine çekerek ağzımı ağzıyla kapattı.

Bu nazik bir talepti; dokunma ihtiyacı, parmaklarının ensemdeki çılgınca kavrayışından kendini belli ediyordu.

Gömleğimi çıkarıp arkamdaki banyo zeminine fırlattım. Çıkan ses dudaklarımı karımdan ayırmama neden olmadı. Kemerimi çözüp pantolonumu kalçalarımdan aşağı indirirken aramızdaki bağı koparmayı reddetti.

Ondan sadece baldırlarımdaki ıslak kumaşı sıyıracak kadar ayrıldım ve iç çamaşırımı duşun köşesine doğru fırlattım.

Kalçalarını kavradığımda, Willow bir bacağını benimle aynı hizada olması için kaldırdı. Bu tutuşu onu kollarıma almak ve karşı köşeye götürmek için kullandım. Tek ayağını tıraş için kullanılan çıkıntıya dayadı ve bir elini bedenlerimiz arasında gezdirirken bana destek oldu.

Aletimi girişine doğru yönlendirirken herhangi bir alıştırma ya da ön sevişme yapmadık. Elini aramızdan çekerek aletimi içine itmeme yardımcı oldu. Alm benimkine yaslandı, onu kendime doğru çekerken nefes alışverişi düzensizleşti.

Willow sanki hayatı buna bağlıymış, sanki varlığının benim gerçek olduğumu hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi bana sarıldı.

Nefesi benimkine karışırken bu solukların her birinin, tek tek kıymetini bileceğimi hissediyordum. Kalbi göğsüme çarpıyor, nabzı benimkiyle uyum içinde atıyordu. O kalbin her atışını içimde hissettim, kaderin çekimiyle Kaynak'ın derinliklerine vurdum.

Willow, "Seni seviyorum," diye mırıldandı. Sözcükleri şefkatle dudaklarıma doğru dökülmüştü. Ben içine girerken dudaklarımı öptü, vücudu neredeyse kaybetmek üzere olduğum kadınla sevişmem için bana kendini açtı.

"Küçük Cadı," diye inledim. Kızılların büyüsü tenimi kaplamıştı. Willow yüzümü ellerinin arasma aldı, bana bakarken gözleri Kaynak'ın gücüyle parlıyordu.

"Seni seçiyorum, her gün," dedi. Bu sözler, duymak istediğim her şeyden çok daha rahatlatıcıydı.

Huzur bulmak için ihtiyacım olan tek şeydi.

Ağzını kendiminkiyle yuttum, onu uzun ve daha derin öpmek için başımı eğdim. Yavaş, durgun vuruşlarla içinde hareket ettim. Willow'u doruğa taşıdım ve sonunda birlikte o noktaya ulaştığımızda, ikimizin de neye ihtiyacı olduğunu ona hatırlattım.

Buradaydık. Birlikteydik.

Yuvamızda dönmüştük.

47

WILLOW

Yavaşça uyandım, öğleye doğru güneş ışığı pencerelerden içeri süzülürken rüyalarımın sönük izi üzerime yapışmıştı. Bedenimi oturmaya zorladığımda, Gray'i yatak odasında bir sandalyede otururken buldum. Kendimi çok yorgun hissediyordum. Ben hareket ederken gözleri dikkatle beni izliyor, büyümün tükenmesinin neden olabileceği, yorgunluktan kaynaklanan her bir ağrıyı gözlemliyordu.

Hançer benden çok şey almıştı ve hemen ardından mühür de geriye kalanları tüketmişti. Yine de Kaynak'ın içimde hareket ettiğini, kaybettiklerimi yenilemeye çalıştığını hissediyordum.

Gray elindeki kitabı kenara bırakıp yavaşça ayağa kalktı. Göğsü çıplaktı, üzerinde sadece kalçalarına inen bir eşofman altı vardı. Şifoniyere doğru ilerledi, içinde meyve ve taze sebzeler olan tepsiyi aldı ve yatağın üzerinde önüme koydu.

Bakışlarım, onu benim olarak işaretlediğimde göğsüne damgaladığım labirente kaydı ve bir an için onu gerçekten işaretleyip işaretlemediğimi merak ettim. Labirent, kaynağın fiziksel versiyonuydu. Kan bağım nedeniyle içimden akan gücün bir sembolüydü.

Charlotte'ın başlattığı şey, kızımla sona erecekti. Kendimi 'kızımızla' diye düşünmeye zorladım.

O da en az benim kadar bu kaderin bir parçasıydı.

Gray yatağın kenarına oturdu ve aramızdaki mesafeyi aşarak yanağımı şefkatle avuçlarının arasına aldı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sorduğunda, düşüncelerimi bir kenara itip bedenime odaklanmak için kendimi zorladım.

Yorgunluk ve tanımsız ağrılar dışında fiziksel olarak beni endişelendiren bir şey yoktu. "İyi olacağım." Asıl soruyu geçiştirmiştim.

İçimdeki o çukur, tüm kayıplarımın toplandığı yer, başka bir ruha sahipti. Geri almaya kararlı olduğum bir ruh.

"Kastettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun," dedi. Sözlerinin sertliğine rağmen yüzü yumuşaktı.

"Mührü tekrar ne zaman açabilirim?" Bir dilim salatalık almak için ileri uzandım. Hızla çiğneyerek bir ısırık daha aldım. Topraktan gelen yiyecekleri ne kadar çok yiyebilirsem, büyümün o kısmı en azından daha çabuk canlanırdı.

Gray, "Willow..." dedi ve umursadığım bir cevap vermeyeceğini biliyordum. Eğer izin verirsem bunun aramızı açacağını, beni zarar görmekten koruma arzusunun beni ondan uzaklaştıracağını biliyordum.

Birbirimizi yok etme potansiyeline sahip olduğumuzu, külden başka bir şey kalmayana kadar yanacağımızı biliyordum.

Eğer birbirimize öncelik vermeyi seçmezsek...

"Ne zaman?" Salatalığı yuttum.

Gray sanki anlamamışım gibi riskleri sıralayarak, "Kaynak'ı bu kapasitede nasıl yönlendireceğini öğrenmen zaman alacak. Bunu yapmak için yaşam gücünü kullanmadan içinden akmasına nasıl izin vereceğini anlaman gerek. Bunu yapana dek onu açma riskini göze alamayız," dedi.

Ödemem gereken bedel için başkalarını kurban etmeye devam edemezdik. Ölümden kıl payı kurtulduğum her seferinde dengeyi bu denli kızdırırken olmazdı.

"Ne kadar sürecek?" Sözlerinin doğruluğunu kabul ediyordum. Eninde sonunda, ölüm parmaklarının arasından kayıp gittiğimi hissetmekten yorulacak ve ebedi pençesini üzerimden çekecekti.

Sonunda, beni sonsuza dek ele geçirmek için gelecekti.

Gray gözleri uzaklara dalarken, "En iyi ihtimalle aylar," diye itiraf etti. "Kendimi Kaynak'a ilk sunduğumda, büyü için bir kanal olarak nasıl hareket edeceğimi anlamanın yıllarımı aldığını hatırlıyorum. Sen benden daha isteklisin ve daha çabuk öğrenebilecek biri varsa o da sensin."

"Aylar," derken sesim kısıktı. Bunu kabul etmek Margot'yu *aylarca* orada Cehennem'de bırakmak anlamına geliyordu. "Beelzebub'ın onu koruyacağına dair bana söz ver."

Gray, "Söz veriyorum koruyacak, Küçük Cadı. Aralarında ne olduğunu bildiğimi iddia edemem ama onun senin için ne anlama geldiğinin farkında. Jonathan gibi, o da bana olan sadakatinden dolayı onu koruyacaktır. Margot'nun güvende olduğundan emin olacaklar," dedi. Başparmağını dudağımda gezdirirken uzanıp bir salatalık daha aldı. İkimizin de bana yardımcı olacağını bildiğimiz bu yiyeceği yemem için beni cesaretlendirerek, çatalı havaya kaldırdı.

Sadece Kaynak'tan gelen bana yardımcı olabilirdi. Sihrimin tüm gücünü ne kadar çabuk geri kazanırsam, Gray bana kendimi sunmadan mührü nasıl yönlendireceğimi o kadar çabuk öğretebilirdi. Annemin bana öğrettiği gelenekleri asla terk etmeyecek, mümkün olduğunca aldığım kadarını verecektim.

Yine de adaklarımı ne zaman ve nasıl yapacağımı bilmem gerekiyordu. Bunların bedelini, hayatlarımızla ödememeye ihtiyacım vardı.

Önceki gece söylediğim sözlerin arkasında durarak, "Tamam," dedim. Margot'dan *asla* vazgeçmeyecek ve onu mümkün olan en kısa sürede geri getirmek için elimden geleni yapacaktım.

Yine de Gray yerine onu da seçemezdim.

"Tamam," dedi, Gray. Dolaba gidip bir elbise çıkarırken sözlerimi yineledi ve uyanmamı beklerken oturduğu sandalyeye bıraktı.

Resmi bir elbiseydi, kumaşı tamamen renksizdi. Siyahın en saf haliydi, yıldızsız bir gecedeki gökyüzü gibiydi. Kalbe benzeyen bir yakası, destek için omuzları saran iki ince askısı vardı. Kumaş kolların üzerinden sarkıyor, etek hafif katmanlar halinde kabarmadan önce bedenin kıvrımlarını vurgulamak için narin ve kadınsı bir çizgi oluşturuyordu. Siyah kumaş gece göğü gibi parlıyordu.

"Bu ne için?" diye sordum şüpheyle. Gray, bana son kez bir elbise giydirdiğinde, Üst Meclis'in yerine geçtiğimi duyurmuştuk. Bu bir felakete ve her nefes alışımda pişmanlık duyduğum bir katliama yol açmıştı.

O gece öldürülenler, güç ve Aracılardan kurtulmak için kendi ailelerini feda etmeye hazır olsalar bile, ben hâlâ o ölümlerin kara lekesini ruhumda taşıyorum.

Gray tekrar otururken, "Halkımızı birleştirme zamanı geldi," dedi. Ellerimi avuçlarının içine aldı, başparmağı, parmağıma taktığı alyansın üzerinde gezindi. Buna karşı şiddetle mücadele edeli çok uzun zaman olmuş gibi geliyordu. Fakat şimdi, onun dokunuşunu hissetmeden tek bir gün bile geçirmeyi hayal edemiyordum.

"Çoktan yaptığımızı sanıyordum," derken garip bir kahkaha attım. Gray istediğim her şeydi ama onu severken, olduğu gibi görmekten hiç vazgeçmemiştim.

Onu sevmek, mükemmel olduğunu düşündüğüm anlamına gelmiyordu. Sadece her haliyle sevdiğim anlamına geliyordu.

"Yaptık mı?" Kendilerini kurtarmak için hepimizi cehenneme gönderme planında Iban'a yardım edenleri kastettiğini biliyordum.

O altın gözlere bakarak, "Ne yapmamızı isterdin?" diye sordum. Onlar yüzünden hissettiklerimi aklımdan asla silemeyecektim ve nefes aldığım sürece onları rüyalarımda görecektim.

Lucifer'ı sevmek, imkânsızı sevmek demekti.

"Bir keresinde seninle *tüm* geleneklerde evleneceğime dair yemin etmiştim ama bu sözümü tutamadım," dedi. Sözleri yumuşak olsa da kararlıydı. "Bu yüzden, bugün Tanrıça bizi Meclis'in gözünde bir bütün olarak birleştirecek."

Reddedilme olarak algıladığı şey karşısında yüzünün sertleşmesini izlemeden önce, "Hayır," dedim. "Daha yeni büyük bir kayıp yaşadık. Meclisin yas tutmak için zamana ihtiyacı var."

Gray, "Meclis, içlerinden bazılarının onları cehenneme atmaya gönüllü olduğunu bilerek acı çekiyor. Iban'ı durduran tek şeyin *sen* olduğunu biliyorlar. Sen hepsini korudun ve bunu görmemeleri aptallık olurdu. Bu yüzden, bana olan bağlılığını açıkça belirtecek ve cadılar arasında yüzyıllardır yapıldığı gibi türlerimizi evlilik yoluyla birleştireceksin," dedi. Çenemi sıktığımda gözleri öfkeyle yanıyor, bu konuda ona karşı gelmem için beni körüklüyordu.

"Peki, ya *hayır* dersem?" Cevabı bilmek istiyordum.

Burun delikleri öfkeyle kabardı, isyanımı olduğu gibi sezdi. Kim olduğumun ve her zaman kim olacağımın hatırlatıcısıydı; itaatkâr gelini değil, yanında hükmeden karısı, kraliçesiydim.

"Beni seçtiğini söylemiştin," dediğinde sesi alçalmıştı. Uzandı ve avucunu boğazımın ön tarafına bastırdı. Sıkmadı, sadece dokunuşunun sahiplenici bir iddiayla orada durmasına izin verdi. "Öyleyse beni *seç*. Yuvamızı bir araya getirerek buranın geleceği için en iyisini yapacağım konusunda bana güven."

İç çekip bakışlarımı pencereden dışarı çevirdim. Gray yanımda oturmuş, ben dışarıdaki bahçelere bakarken sabırsızlıkla bekliyordu. Orman uzakta duruyor, Lanetlilerin ve kurban edilmelerinin anısı beynimi meşgul ediyordu. Zihnimde hâlâ labirentin şeklini, kızım için öngörülen yolu görebiliyordum.

Henüz onun için hazır değildim ve yapılması gereken işler vardı.

Ancak içine gireceği dünyanın, görev yerine sevgiyi özgürce seçebileceği bir dünya olmasını istiyordum.

Bakışlarımı tekrar kocama çevirerek, "Tamam, Gray," dedim. "Tanrıça'nın önünde seninle evleneceğim." Ellerimi sıkıca kavradı, bu dokunuştaki hassasiyet zaten bildiğim şeyi doğruluyordu.

Buna ihtiyacı olan sadece Cadılar Meclisi değildi.

Aynı zamanda Şeytan'ın kendisiydi.

Daha önce kimse onu seçmemişti. Daha önce hiç kimse, yargılayan gözlerin önünde durup herkesin görebileceği şekilde aşkını ilan etmemişti.

Bana kadar.

48

WILLOW

Kendimi kaybetme korkusuyla, mühre bakmayı reddederek mahkeme odasına girdim. Her şeyin üzerinden sadece bir gün geçmişti ve Margot'nun kaybı, Meclis'in onu kaybettiğim odada toplandığı zamankinden daha hissedilir olmamıştı.

Ben kürsüye doğru ilerlerken, yeni seçilen Mahkeme üyeleri kendi tahtlarında bekliyorlardı. Aileleri de yanlarındaydı ve odaya dağılmışlardı.

Della ve Nova, hanelerini temsil eden güzel elbiseler giymiş, sağımdaki kürsüde duruyorlardı. Kasvetli yüzleri benimkini yansıtıyordu. Kayıp cadının yokluğu, çabucak gelen gün ışığında daha fazla hissediliyordu.

Gray ortada duruyordu, tamamen siyah giyinmişti. Benim için orman yeşili bir kravat takmıştı ve Leviathan, Mammon ile birlikte onun yanında duruyordu. İkimiz de biliyorduk ki Beelzebub, Margot ile birlikte kaybolmasaydı onlarla birlikte duracaktı.

İkisini de geri getirecektik. Onları geri almak zorundaydık.

Ama önce güçlenmem gerekiyordu. Hayatımı riske atmadan, mührü kaçabilecekleri kadar uzun süre açık tutabilmeliydim.

Yoksa kendi yerime kimi kurban edebilirdim?

Belki de bana meydan okumaya cüret eden bir sonraki cadı çok daha fazla işe yarayabilirdi.

Kürsüye çıktım ve elimi Gray'in avucunun içine koydum. Gözleri bana odaklandığında sıcacıktı. Siyah elbisem yumuşak dantel çizgilerinden aşağıya doğru akıyordu. Yere uzanan kuyruğu ikimizin de geldiğini göremediği o günde, anneme bir selam niteliğindeydi. Işıltılı bir zümrüt pırıltısına dönüşüyordu.

Gray, dikkatini mahkeme odasının kapısına vererek, "Tekrar benim olmadan önce sana son bir sürprizim var," dedi. Juliet odaya girerken ben de dönüp ona baktım. Yanındaki çocuk destek bulmak için ona sarılmıştı, kahverengi gözleri Meclis'in üzerinde geziniyordu.

Elbisemi yukarı kaldırıp nasıl göründüğünü umursamadan kürsüden aşağıya doğru koştum. Ash'in önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Bir elimle başını tutup sarıldığımda, gözleri kocaman olmuştu. Onu kendime çektim, mutluluk gözyaşları elbisemin kumaşı emdi.

Geri çekilerek yüzüne dokunup onu daha dikkatli inceledim.

Sadece birkaç hafta içinde bile büyümüştü.

Juliet ona takım elbise giydirmişti ve ben ona dikkatle bakarken, hıçkırıklarla dolu bir kahkaha boğazımı tırmaladı. Ash, "Low," dedi. O küçük ses beni kalbimin derinliklerinden vurdu.

Gözyaşlarımın arasından gülümseyerek, "Selam, Böcek," dedim. Ayağa kalktım, elini elimin içine aldım ve dönüp Gray'in kehribar gözlerini bana bakarken bulduğumda, kendimi hemen yuvamda hissettim.

Gülümsedi ve Ash bir adım atıp Gray'in yanına sokulduğunda beni şok etti. Sessiz sorumu yanıtladı. "Bugün sen hazırlanırken biraz vakit geçirdik."

Bakışlarımı Ash'e doğru kaydırdım, tüm bu değişiklikleri nasıl karşılayacağını merak ediyordum. "Sen-" Cevabı hayır olursa bununla başa çıkamayacağımı fark ettiğimde, sırıtarak sözümü kestim. Birbirlerine tahammül edemezlerse işlevimi yerine getiremezdim. "Bu senin için sorun olur mu?" Şu anda kendimi, Gray'in kapımı çalıp beni istemediğim bir davete çağırdığı günden daha gergin hissederek sordum.

Ash, uzun zamandır evrenimin merkezi olan o nazik kahverengi gözleriyle bana bakarak, "Sadece mutlu olmanı istiyorum, Low," dedi.

Artık iki çift göz vardı.

Başımı sallayarak gözyaşlarımı ona tekrar gülümseyecek kadar geri ittim. Leviathan yanıma geldi, Ash'in elini tuttu ve Gray'in sağdıçları arasında onunla birlikte durması için Ash'e rehberlik etti. Bunun anlamı benim için çok büyük olsa bile boğazım tıkanarak konuştum. "Lütfen onu tekrar gönderme."

Gray ellerimi ellerinin arasına alarak, "O ait olduğu yerde, Küçük Cadı," dedi.

Başımı salladım, yüzümü pencerelere doğru dönerken ellerini sıktım. Altın rengi ışık içeri doğru süzülüyordu, o kadar parlak bir şekilde ışıldıyordu ki gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Tanrıça camdan içeri girdi ve göz kamaştırıcı bir görüntüyle önümüzde belirdi. Gray'e gülümsedi ve uzanıp yanağını şefkatle avuçlarının arasına aldı. Mahkeme liderleri teker teker kürsünün ucuna çıktılar, adak olarak ayaklarımızın dibine büyülerinin sembollerini bıraktılar.

Petra ve Beltran her renkten kristaller getirdiler, canlı yeşiller kalbimi ısıttı.

Realta ve Amar, yıldız ışığıyla dolu kavanozlar getirdiler.

Bray, tek bir dal getirdi.

Aurai ve Devoe, yere birer rüzgâr çanı koydular. Cam parçaları birbirlerine çarparak hayat buldular.

Tethys ve Hawthorne, bir kavanoz su ve bir deniz kabuğu getirdi.

Erotes ve Peabody, iksirlerle birlikte aşk özü getirdiler.

Collins ve Madlock, fenerler bıraktılar.

Ellerimi Gray'in ellerinden ayırdım ve gözlerimi kapatırken adakları bir daire şeklinde döndürdüm. Avuçlarımdan tek bir gül çıktı, o gün adak için Loralai'ın mezarından aldığım kemiğin yanına bıraktım.

Tanrıça, kardeşine bakarken gözleri muziplikle doluydu. "Sevgilinin meclisi, onun adına çok güzel adaklarda bulundu, Lucifer Morningstar," dedi.

Gray vereceği cevabı düşündüğü sırada gözlerini benden hiç ayırmadan gülümsedi. Bana bir adım daha yaklaşarak, "İstediğin her şeye sahip olabilirsin, Tanrıça," dedi. Ona baktım, yüzü benimkine çok yakındı. "Ben ona sahip olduğum sürece."

Eliyle yanağımı kavradı, dokunuşunun sıcaklığı etrafımı sardı.

Tanrıça her iki omzuma birer elini koyarak, "O halde senden tek istediğim mutlu olman, sevgili kardeşim," dedi.

Gray son pazarlığımızı bir öpücükle mühürlerken, ışığı içime işledi ve beni sıcaklıkla doldurdu.

Sonsuza dek onun yanında olmam için yapılan pazarlık...

Aşk için yapılan bir pazarlık...

SONSÖZ

MARGOT

Cam, aradaki sınırı doldururken Willow'un gözleri büyümüştü ve panik içindeydi. Elleri sanki kırıp geçebilecekmiş gibi çılgınca yüzeye vuruyordu. Tırnaklarının camı tırmalayışını, kanının cama bulaşmasını izledim.

Kanlı lekelerin altındaki bej rengi taş, mührü kaplamak için yavaşça yayıldı. Gözlerimi mühürden ayıramıyordum, etrafımdaki savaşa odaklanamıyordum. Beelzebub inledi, kanadı bana doğru sarsılırken haykırdı.

"Kızı buradan çıkarın!" Asmodeus bağırdı, elini savurup ona karşı savaşan iblislerden birini kesti.

Beelzebub'ın elleri yanaklarımı kavradı ve etrafımızdaki iblislerin şiddetiyle çelişen bir nezaketle yüzümü tuttu. "Kendine gelmene ihtiyacım var, *Songbird*," dedi. Bu takma isim beni kalbimden vurdu. Kanatları beni kendine doğru çektiğinde, yüzümü buruşturarak travmayı üzerimden atmaya zorladı.

Satanus, Michael ile boğuşuyordu. Baş melek parmakları olmadan mücadele ediyordu. Ona büyüsünü veren Tanrı'dan

* Ötücü kuş, şarkıcı kuş anlamlarına sahiptir.

çok uzakta olan bu yerde, büyüsünün onu iyileştirmesi zaman alacaktı. Yine de kanatlarını çırpıp Satanus'a çarptı.

Beelzebub'a başımı salladığımda, bir şey kanadını sıyırıp derimsi dokuyu yırttı. Ürperdiğini hissettim.

O da başını sallayıp ellerini belime koydu. İçgüdüsel olarak dokunuştan ürktüm. Devam etmesi için onu cesaretlendirmek amacıyla başımı salladım.

Beni sıkıca kavrayarak devasa gövdesinin içine çekti. Göğsüne kazınmış altın sembollerden ısı yayılıyor, ellerim gömleğinin yakasından dışarı fırlayan sembollerin üzerinde gezindikçe içlerindeki ışık daha da parlıyordu.

Kollarımı boynuna dolayarak, Jonathan'ı aramıza sıkıştırmak için kendimi zorladım. Kedinin kanı yavaşça kollarıma sızdı, görebildiğim kadarıyla yaraları derin değildi, iyi olacaktı.

Tabii eğer hayatta kalmayı başarabilirsek...

Beelzebub beni göğsüne bastırdı, ben ona sarılırken dizlerini büktü. Havaya sıçradı ve yarasaya benzeyen devasa kanatları genişçe açıldı. İblisler bize -bana- doğru uzanırken boş ellerle rüzgârı yakaladılar. Beelzebub ile ilgilenmiyorlardı, sadece bana ulaşmak için onu geçmeye çalışıyorlardı.

Kanatlarını çırparak yere doğru bir hava patlaması gönderdi. Biz havalanırken bulunduğumuz yere en yakın iblisler aşağıya düştü. Beelzebub kanadından kan damlarken bile uçtu, üzerindeki yırtık bizi eğri büğrü bir yolda uçmaya zorluyordu. Acıdan yüzünü buruştursa da hiç durmadı. Yol bizi koyu kırmızı topraktan oluşan sonsuz tepelerin yanından geçirdi.

İlerledikçe iblisler aşağıda nadiren görülüyordu. Kırmızı toprağı kaplayan cesetler biz mühürle aramıza mesafe koydukça değişiyordu. Parçalanmış kırmızı etleri, altımdaki toprakta amaçsızca dolaşan kayıp ruhlardan çok daha az göze çarpıyordu.

"İlk Çember," dedi Beelzebub, sesi etrafımızda süzülen havanın sesini bastıracak kadar yüksekti. Kanatlarını çırpmayı bıraktı, uçuşun sessizliği ve huzuru onu ele geçirirken yumuşak bir süzülüşe geçti.

Yüz hatlarındaki gerginliğin bir kısmı gitmişti, sinirli bir adama göre daha önce hiç görmediğim bir sakinliğe sahipti. Bu onu daha az sert gösteriyordu. Sanki sürekli dişlerini gıcırdatarak yaşıyormuş gibi görünen kare çenesi yumuşamıştı, koyu renk gözleri aşağıdaki zeminde geziniyordu.

Başımı sallayıp anladığımı belirterek, "Araf," dedim. Mührün, Cehennem'in hangi kısmına açıldığını bilmiyordum ama en dış sınır olması mantıklı geliyordu. Tanrı'ya yemin etmemiş ama bunun dışında erdemli bir yaşam sürmüş olanların girdiği çember olan Araf, Dokuz Çember'in en az şiddetli olanıydı.

Öldüğümde içinde kalmama izin verilmeyecek bir çemberdi. Çünkü büyümün günahı, beni başka bir yere mahkûm edecekti.

Altımızdaki toprak daha engebeli bir hal aldı, toprağın gelgitleri ve akışı, mührün altındaki kırmızı toprağın düz ovalarından daha doğal hissettiriyordu. Uzakta bir bina duruyordu, oniks taşı yamaçtan çıkıntı yapıyordu. Sarayın tepesi kule gibi sivriydi ve bana Notre Dame gibi kiliselerin gotik mimarisini hatırlatıyordu.

Ön taraftaki pencereler vitrayların ışığıyla parıldıyor, yerdeki kırmızı topraktan yansıyordu. Beelzebub keskin bir dönüşle sola saptı ve saraya doğru süzüldü. Yavaş yavaş alçaldık ve binanın önündeki kapının üzerinden geçtik. Beelzebub beni kaydırdı ve bir elini hızla dizlerimin arkasına geçirip bedenimi kollarının arasına alırken irkildim.

Hiç duraksamadan yere inerken düzgün bir yürüyüşe geçip sarayın kapılarına doğru ilerledi. Erkek bir iblis kapıları iterek açtı, teni Beelzebub'ınkiyle aynı açık kahverengiydi.

"Beelzebub," dedi iblis. Baş iblis beni içeri taşırken kapıyı tutmak için kenara çekildi. Jonathan eşiği geçer geçmez elimden atladı ve uçuşumuz sırasında üzerine çöken tozu silkeledi. Hemen vücudunu büktü ve göğsündeki üç kesik izini yalamaya başladı.

Beelzebub beni ayağa kaldırırken onu, "Kes şunu," diye azarladım. Eğilip burnuna vurdum. "Kötü kedicik."

O ürkütücü, mor gözleriyle bana baktı. Meydan okurcasına parmağıma vururken saf bir şok ifadesiyle bakıyordu.

"Kedinin dikişe ihtiyacı var," diyerek Beelzebub'ın iblisle konuşmasını böldüm. Temkinli bir şekilde uzanarak parmaklarımı Beelzebub'ın kanadının kenarına doladım ve zarındaki yırtığı inceleyebilmek için dışarı doğru çektim. "Senin de öyle."

Yarı homurtu yarı kederli bir ses çıkardı -tehditkâr olmaktan başka bir şey değildi- ve bana bakmak için başını çevirdi. Yutkundum, onun yoğun ve karanlık bakışları üzerimde gezinirken dudaklarımı büzdüm.

Diğer iblis boğazını temizledi. Beelzebub'ın kanadını hâlâ parmaklarımın arasında tuttuğum bölgeye bakarak, "Raum'un şifacısını çağırayım mı?" diye sordu.

Kanadını bıraktım, bir adım geri çekildikten sonra gözlerimi kaçırdım.

Beelzebub, gözleri yüzümden hiç ayrılmadan, "Kediyi şifacıya götürün," dedi. Gözümün ucuyla bakışlarının yoğunluğunu hissettim ama onunla karşılaşmaya dayanamadım. Az önce lanet olası bir tür ön sevişme yaptığım hissine kapılmışken olmazdı.

Hem de başka bir adamın önünde.

Jonathan'ı kollarının arasına almak için uzanarak, "Peki ya siz, efendim?" diye sordu iblis. Kedi tıslayarak pençelerini etine batırdı.

Beelzebub, "*Songbird* benimle ilgilenecek," dedi ve bu sözler içime ani bir panik dalgası gönderdi.

Hiçbir şeyle ilgilenmeyecektim.

"Ben şifacı değilim," diye karşı çıkarken bakışlarımı kaldırıp ona dik dik baktım. Yüzümdeki öfkeye karşı sırıttı, beni sınırlarımın ötesine ittiğinde her zaman aldığım o garip tepkiyi verdi.

"Birkaç dikişin düzeltemeyeceği bir şey değil," dedi ve bana doğru bir adım attı. Elimi tutup beni büyük fuayenin arka tarafındaki merdiven boşluğuna doğru yönlendirdi. "Satanus ve Asmodeus birazdan burada olurlar!" diye omzunun üzerinden seslendi ve uzun bacakları merdivenlere doğru ilerlerken bana takip etmekten başka bir çare bırakmadı.

"Dikiş atmayı bilmiyorum!" Elimi onun demir pençesinden kurtarmaya çalışarak itiraz ettim.

"Beni her zaman başka şekillerde iyileştirebilirsin, *Songbird*," derken alaycıydı. İkimiz de çoğu Kızıl'ın ona sadece zevk sunacağını ve bu enerjiyi onu iyileştirmek için kullanacağını biliyorduk.

"Bana öyle demeyi kes!" Elimi geri çektim. Beni merdivenlerin başına kadar götürdü ve bir kapının önünde durdu. Sonunda kapının kilidini çevirip beni güzel bir yatak odasının içine soktu.

Koyu renk paletine rağmen her şeyin ne kadar güzel olduğunu görmezden gelmeye çalıştım, etrafımı saran kırmızıyla tamamen rahat hissediyordum. Kapıyı arkasından kapatırken, "Neden? Bu takma ismi ne kadar sevdiğini itiraf etmek zorunda kalmamak için mi?" diye sordu.

Şifoniyere yöneldi, bir çekmeceyi çekiştirerek açtı ve bir iğne ile birlikte olta teli ipliğin karışımı gibi görünen bir şey çıkardı.

Yutkundum. Bu lanet lakaptan, neden bu kadar nefret ettiğimi itiraf edecek kelimeleri nasıl bulacağımı bilmiyordum.

O lakabı bana taktığı gün, Beelzebub'ı ilk kez gördüğümde, beni kendi kendime şarkı söylerken yakalamıştı. Willow'un çok sevdiği bahçede yalnız olduğumu düşünürken, sadece kısık bir sesle mırıldanıyordum. Sanki onlar da şarkımın büyüsüne karşı koyamıyormuş gibi çiçeklerin bana doğru yönelmesini çok sevmiştim.

Beni izleyen, şarkılarımı dinleyen ve büyüme kapılan bir iblis olduğunu hayal bile edemezdim.

Her seslenişinde, damarlarımdaki büyüye her atıfta bulunduğunda, bana bunu bir kez daha hatırlatıyordu.

Hoşuma gitse de gitmese de benim büyüme kapılmıştı. Ve ne yaparsam yapayım, kesin olan bir şey vardı.

Onu özgür bırakamazdım; Itan'ın benimkini aldığı gibi ben de onun özgür iradesini elinden almıştım.

Beelzebub ihlalimden açıkça acı duymamış olabilirdi ve muhtemelen hiçbir zaman da duymayacaktı. Yine de ona şarkı *söylememeyi ve dokunmamayı* başarabilirsem, bir gün büyü kendiliğinden geçecekti. O zaman hayatına devam edebilecekti.

Ben de sonunda kahrolası huzuru bulacaktım.